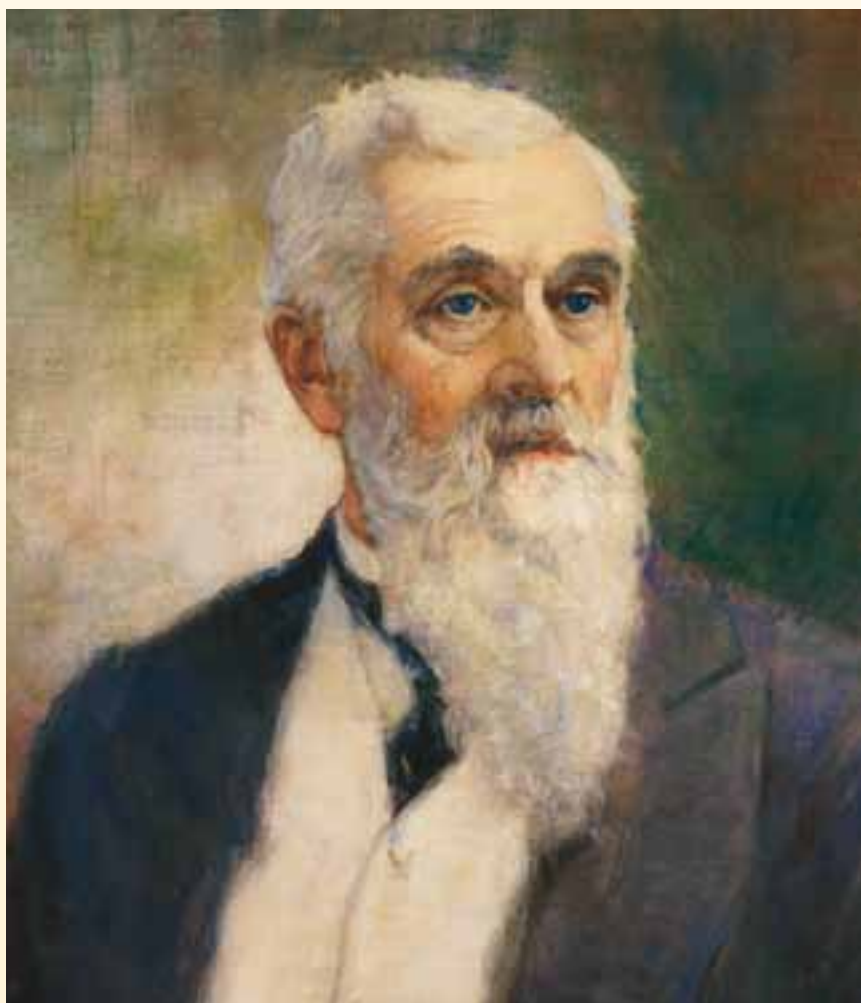

**NAUČAVANJA
PREDSJEDNIKA CRKVE**

LORENZO SNOW

NAUČAVANJA PREDSEDNIKA CRKVE
LORENZO SNOW

Izdavač:

Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana
Salt Lake City, Utah

Knjige u zbirci *Naučavanja predsjednika Crkve*

Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith (broj predmeta 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Naučavanja predsjednika Crkve: Lorenzo Snow (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Naučavanja predsjednika Crkve: George Albert Smith (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Kako biste naručili ove knjige, posjetite svoj najbliži distribucijski centar ili store.lds.org. Knjige su također dostupne u elektronskom obliku na LDS.org.

Vaše su primjedbe i prijedlozi o ovom priručniku dobrodošli. Molimo pošaljite ih na adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-pošta: cur-development@ldschurch.org

Molimo navedite svoje ime, adresu, odjel i okol. Obavezno navedite naziv knjige. Zatim iznesite primjedbe i prijedloge o dobrim stranama knjige te o područjima mogućeg poboljšanja.

© 2012. Intellectual Reserve, Inc.

Sva prava pridržana.

Tiskano u Njemačkoj.

Pravo engleskog izdanja odobreno: 8/02

Pravo prevođenja odobreno: 8/02

Naslov izvornika: *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

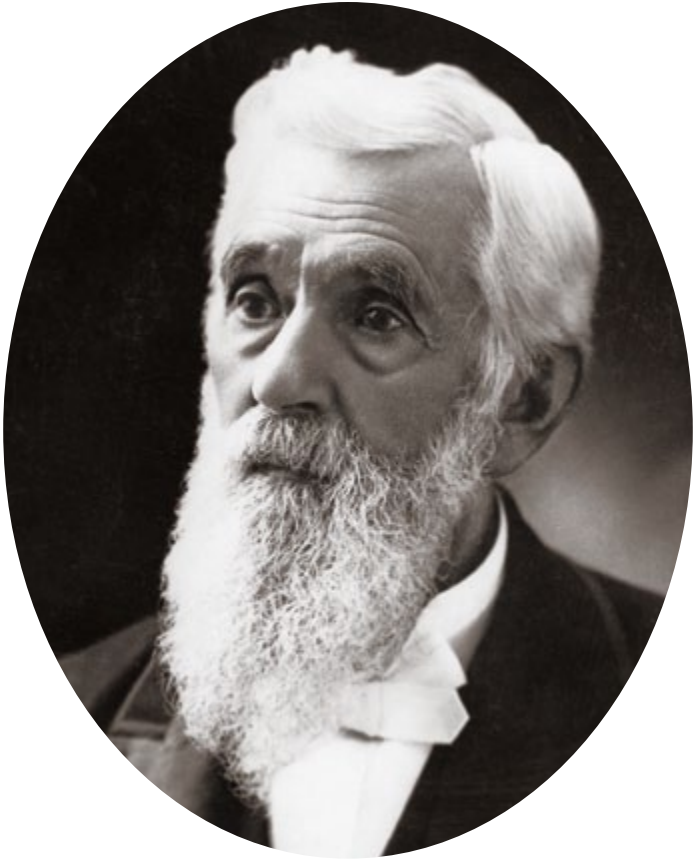
Croatian

36787 119

Sadržaj

Uvod	V
Povijesni sažetak	IX
Život i službeništvo Lorenza Snowa	1
1 Učenje pomoću vjere	35
2 Krštenje i dar Duha Svetoga	45
3 Doživotno obraćenje: nastaviti napredovati u istinitim načelima	57
4 Osnaženi moću Duha Svetoga	67
5 Divna sudbina vjernih	79
6 Postati savršen pred Gospodinom: »Malo bolji iz dana u dan«	89
7 Vjernost u vrijeme kušnje: »Iz sjene na veličanstveno sunce«	101
8 »Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj«	111
9 Sveti obiteljski odnosi	121
10 »Dođite u hramove«	129
11 »Ne tražim svoju volju, nego volju [Oca]«	139
12 Desetina, zakon za našu zaštitu i napredak	149
13 Potporno društvo: Prava dobrotvornost i čista religija	159
14 »Bogu [je] sve moguće«	167
15 Vjerno, energično služenje u Božjem kraljevstvu	175
16 »Da mi budemo jedno«	185
17 Svećeništvo – »za spasenje ljudske obitelji«	195
18 Crkveno vodstvo i nesebično služenje	205
19 Misionarski rad: »Dosegnuti srce svakog čovjeka«	215
20 Kraljevstvo Božje ide naprijed	225
21 Ljubiti Boga više nego što ljubimo svijet	237
22 Činiti dobro drugima	245
23 Prorok Joseph Smith	253
24 Osvrti na poslanje Isusa Krista	263
Popis vizualnih pomagala	271
Kazalo	273

Lorenzo Snow,

Uvod

Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola pokrenuli su tiskanje kompleta knjiga *Naučavanja predsjednika Crkve* kako bi vam pomogli produbiti vaše razumijevanje obnovljenog evanđelja i približiti se Gospodinu kroz naučavanja proroka posljednjih dana. Kako Crkva nadodaje djela ovom kompletu, moći ćete sakupiti kolekciju knjiga evanđeoskih referenci za vaš dom. Knjige u ovoj zbirci osmišljene su za korištenje u osobnom proučavanju i za nedjeljnu poduku. Također vam mogu pomoći pripremiti druge lekcije ili govore i odgovoriti na pitanja o crkvenom nauku.

Ova knjiga predstavlja naučavanja predsjednika Lorenza Snowa, koji je služio kao predsjednik Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana od 13. rujna 1898. do 10. listopada 1901.

Osobno proučavanje

Dok proučavate naučavanja predsjednika Lorenza Snowa, uz molitvu tražite nadahnuće Duha Svetoga. Pitanja na kraju svakog poglavlja pomoći će vam razumjeti učenja predsjednika Snowa i primijeniti ih u vašem životu. Dok proučavate ova učenja, možete razmisliti kako ih možete podijeliti s članovima obitelji i prijateljima. To će osnažiti vaše razumijevanje onoga što čitate.

Podučavanje iz ove knjige

Ova je knjiga osmišljena za korištenje kod kuće i u Crkvi. Sljedeće smjernice mogu vam pomoći podučavati iz knjige.

Pripremite se podučavati

Tražite vodstvo Duha Svetoga dok se pripremate podučavati. Uz molitvu proučite poglavlje kako biste bili sigurni u svoje razumijevanje naučavanja predsjednika Snowa. Kada njegove riječi

osobno utječu na vas, podučavat ćete s većom iskrenošću i moći (vidi NiS 11:21).

Ako podučavate lekciju za Melkisedekovo svećeništvo ili Potporno društvo, ne biste trebali staviti ovu knjigu po strani ili pripremati lekciju iz drugih materijala. Uz molitvu izaberite iz poglavlja ona učenja za koja smatrate da će najviše koristiti osobama koje podučavate. Neka poglavlja sadržavaju više nego što ćete moći raspraviti tijekom lekcije.

Potaknite sudionike neka prouče poglavlje prije lekcije i donesu knjigu sa sobom. Kada to učine, bit će spremniji sudjelovati u raspravi i izgrađivati jedni druge.

Predstavite poglavlje

Dok predstavljate poglavlje i tijekom lekcije, pokušajte stvoriti okruženje u kojem Duh može dotaknuti srca i umove osoba koje podučavate. Za početak lekcije, pomozite im da se usredotoče na učenja u poglavlju. Razmotrite sljedeće ideje:

- Pročitajte i razgovarajte o odjeljku pod nazivom »Iz života Lorenza Snowa« na početku poglavlja.
- Razgovarajte o slici ili stihu iz Svetih pisama iz poglavlja.
- Zajedno otpjevajte prigodnu crkvenu pjesmu.
- Ukratko ispričajte osobno iskustvo o temi.

Pokrenite raspravu o učenjima predsjednika Snowa

Dok podučavate iz ove knjige, pozovite druge da iznesu svoja mišljenja, postave pitanja i podučavaju jedni druge. Kada aktivno sudjeluju, bit će spremniji učiti i primiti osobnu objavu. Dopustite neka se dobra rasprava nastavi umjesto da pokušate pokriti sva učenja. Kako biste potaknuli raspravu, koristite pitanja u svakom poglavlju. Napomene u svakom poglavlju odnose se na ta pitanja. Također možete osmisliti vlastita pitanja, posebno namijenjena onima koje podučavate.

Sljedeće opcije mogu vam dati dodatne ideje:

- Zamolite sudionike da iznesu što su naučili iz svog osobnog proučavanja poglavlja. Može biti korisno da kontaktirate nekoliko

sudionika tijekom tjedna i zamolite ih da se pripreme ispričati što su naučili.

- Zadužite sudionike da pročitaju odabrana pitanja s kraja poglavlja (pojedinačno ili u malim grupama). Zamolite ih da potraže učenja u poglavlju koja se odnose na ta pitanja. Zatim ih pozovite da iznesu svoja mišljenja i uvide ostatku grupe.
- Zajedno pročitajte odabir izjava predsjednika Snowa iz poglavlja. Zamolite sudionike da navedu primjere iz Svetih pisama i iz svojih vlastitih iskustava koja pokazuju što je predsjednik Snow podučio.
- Zamolite sudionike da odaberu jedan odjeljak i tiho ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u grupe od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odjeljak i rasprave što su naučili.

Potaknite razmjenu i primjenu

Naučavanja predsjednika Snowa bit će najznačajnija sudionicima koji ih razmjenjuju s drugima i primjenjuju u svojim životima. Razmotrite sljedeće ideje:

- Pitajte sudionike kako mogu primijeniti naučavanja predsjednika Snowa u svojim odgovornostima kao roditelji ili kao kućni učitelji ili posjetiteljice.
- Potaknite sudionike da iznesu neka naučavanja predsjednika Snowa članovima obitelji i prijateljima.
- Pozovite sudionike da primjene što su naučili i razmjene svoja iskustva na početku sljedeće lekcije.

Zaključite raspravu

Ukratko sažmite lekciju ili zamolite jednog ili dvoje sudionika neka to učine. Posvjedočite o naučavanjima o kojima ste raspravljali. Možda ćete htjeti pozvati i druge da iznesu svoje svjedočanstvo.

Podaci o izvorima citiranim u ovoj knjizi

Naučavanja u ovoj knjizi izravni su citati propovijedi, objavljenih zapisa, pisama i dnevnika predsjednika Snowa. U svim citatima iz njegovih pisama i dnevnika, standardizirani su razgovori, pravopis,

velika i mala slova te odlomci. Citati iz objavljenih izvora zadržali su interpunkcije, pravopis, velika i mala slova te odlomke iz originalnih izvora osim uredničkih ili pravopisnih izmjena koje su bile potrebne za poboljšanje čitljivosti. Iz tog razloga možda ćete primijetiti manje nedosljednosti u tekstu.

Također, predsjednik Snow često je koristio izraze kao *muškarci*, *muškarac* ili *čovječanstvo* govoreći o svim ljudima, i muškarcima i ženama. Često je koristio zamjenice *on*, *njegov* i *njemu* govoreći o oba spola. To je bilo uobičajeno za govor njegovog doba. Unatoč razlikama između tih govornih konvencija i modernog korištenja, učenja predsjednika Snowa odnose se i na žene i na muškarce.

Povijesni sažetak

Sljedeca kronologija pruža kratak povijesni okvir naučavanjima predsjednika Snowa predstavljenim u ovoj knjizi.

3. travnja 1814. Rođen u Mantui, Ohio, od roditelja Rosette Leonore Pettibone i Olivera Snow.
1832. Sluša propovijed proroka Josepha Smitha u Hiram, Ohio.
1835. Napušta dom kako bi studirao na koledžu Oberlin u Obrelinu, Ohio. Na putu susreće Davida W. Pattena iz Zbora dvanaestorice apostola.
1836. Napušta koledž Oberlin i seli u Kirtland, Ohio, kako bi studirao hebrejski. Prihvaća obnovljeno evanđelje te u lipnju biva kršten i potvrđen. Kasnije je zaređen za starješinu. U prosincu prima patrijarhalni blagoslov od Josepha Smitha st.
1837. Propovijeda evanđelje u Ohio.
- od listopada 1838. do
svibnja 1840. Služi drugu misiju, propovijeda evanđelje u Ohio, Missouriju, Kentuckyju i Illinoisu te radi kao učitelj u školi tijekom zime od 1839–1840. godine.
- svibanj 1840 Napušta Nauvoo, Illinois, kako bi služio misiju u Engleskoj. Pod vodstvom Zbora dvanaestorice apostola, predsjedava Crkvom u Londonu, Engleska, i okolnom području. Objavljuje letak pod nazivom *The Only Way to Be Saved*.

12. travnja 1843. Dolazi u Nauvoo, Illinois, s 250 obraćenih svetaca posljednjih dana iz Engleske.
- kraj 1843. i početak 1844. Podučava u školi u Limi, Illinois.
1844. Nadgleda kampanju za izbor Josepha Smitha kao predsjednika Sjedinjenih Država. Vraća se u Nauvoo nakon što je saznao za umorstvo Josepha i Hyruma Smitha koje se dogodilo 27. lipnja.
- siječanj 1845. Imenovan od predsjednika Brigham Younga da putuje po Ohio i prikuplja donacije za izgradnju hrama Nauvoo.
1845. Sklapa višestruki brak koji se tada prakticirao u Crkvi, oženivši Charlotte Squires i Mary Adaline Goddard.
- veljača 1846. Napušta Nauvoo s obitelji i drugim svecima posljednjih dana nakon što je primio podarivanje i pečačenja u hramu Nauvoo.
- od 1846. do 1848. Živi sa svojom obitelji u naselju koje se zvalo Mount Pisgah u državi Iowa. Neko vrijeme predsjedava naseljem. U proljeće 1848. vodi skupinu svetaca u Salt Lake City.
12. veljače 1849. Zaređen za apostola u Salt Lake Cityju.
1849. Skuplja donacije za Trajni emigracijski fond.
- od 1849. do 1852. Služi misiju u Italiji. Također služi u Engleskoj, gdje je nadgledao izdavanje Mormonove knjige na talijanskom jeziku, kao i u Švicarskoj i na Malti. Izdaje letak pod nazivom *Glas Josephov*.

1852. Izabran u zakonodavno tijelo države Utah.
1853. Pozvan od predsjednika Brigham Younga predsjedavati naseljem svetaca posljednjih dana u okrugu Box Elder, smještenom u sjevernom Utahu. Glavni grad naziva Brigham City. Služi mnogo godina kao vođa u Crkvi i zajednici.
- od ožujka 1864. do svibnja 1864. Sa skupinom koju je vodio starješina Ezra T. Benson iz Zbora dvanaestorice apostola, služi kraću misiju na Havajskom otočju.
- od listopada 1872. do srpnja 1873. Sa skupinom koju je vodio predsjednik George A. Smith, prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu, putuje dijelovima Europe i Bliskog Istoka, uključujući Svetu Zemlju. Putovanje je pokrenuto na zahtjev predsjednika Brigham Younga.
1882. Kongres Sjedinjenih Država donio je Edmundsovu uredbu kojom je višestruki brak proglašen krivičnim djelom i poligamistima zabranjivao glasovanje, rad u javnoj službi ili sudjelovanje na dužnosti porotnika.
- od kolovoza 1885. do listopada 1885. Služi misije među američkim Indijancima u sjeverozapadnim Sjedinjenim Državama i u državi Wyoming.
- od 12. ožujka 1886. do 8. veljače 1887. Zatvoren zbog prakticiranja višestrukog braka.
1887. Kongres Sjedinjenih Država donio je Edmunds-Tuckerovu uredbu, još jedan zakon protiv poligamije, omogućavajući federalnoj vlasti zapljenu većine crkvenih nekretnina. Ta uredba postaje zakon 3. ožujka 1887.

- 21–23. svibnja 1888. Čita molitvu posvećenja na sesijama posvećenja hrama Manti, Utah. Predsjednik Wilford Woodruff posvetio je hram 17. svibnja.
7. travnja 1889. Podržan za predsjednika Zbora dvanaestorice apostola
- od 19. svibnja 1893. do rujna 1898. Služi kao prvi predsjednik hrama Salt Lake.
2. rujna 1898. Postaje stariji apostol i predsjedavajući vođa Crkve kada je preminuo predsjednik Wilford Woodruff. Prima božansko očitovanje u hramu Salt Lake, u kojem ga Gospodin podučava da nastavi s reorganizacijom Prvog predsjedništva.
13. rujna 1898. Podržan od Zbora dvanaestorice apostola kao predsjednik Crkve. Počinje služiti kao predsjednik.
9. listopada 1898. Podržan kao predsjednik Crkve tijekom općeg sabora.
10. listopada 1898. Odijeljen kao predsjednik Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana.
- svibanj 1899. Putuje u St. George, Utah, gdje prima objavu da svecima propovijeda zakon desetine. Počinje pronositi svoju poruku u St. Georgeu i upravlja nastojanjem da se ona pronosi širom Crkve.
1. siječnja 1901. Objavljuje izjavu pod nazivom »Pozdrav svijetu« za dobrodošlicu 20. stoljeću.
10. listopada 1901. Umire u Salt Lake Cityju, Utah, u dobi od 87. godina.

Život i službeništvo Lorenza Snowa

Kada je 21-godišnji Lorenzo Snow jednog dana 1835. godine odjahao iz roditeljskog doma na svom konju, krenuo je prema koledžu Oberlin u Oberlinu, Ohio. Nije znao da će na tom kratkom putovanju imati iskustvo koje će promijeniti tijekom njegovog života.

Jašući niz cestu u svom rodnom gradu Mantua, Ohio, sreo je drugog jahača. Taj čovjek, koji se zvao David W. Patten, nedavno je bio zaređen kao apostol Gospodina Isusa Krista. Vraćao se svecima posljednjih dana u Kirtlandu, Ohio, nakon odsluženja misije. Njih dvojica putovali su zajedno oko 50 kilometara. Lorenzo Snow kasnije se prisjetio:

»Naš se razgovor dotakao religije i filozofije, a budući da sam bio mlad i imao prednost dobrog obrazovanja, ispočetka sam bio sklon odnositi se olako prema njegovim mišljenjima, naročito stoga što nisu uvijek bila uokvirena gramatički ispravnim govorom; no kako je na svoj iskren i ponizan način nastavio objašnjavati naum spasenja, nisam se mogao oduprijeti spoznaji da je on bio Božji čovjek i da je njegovo svjedočanstvo istinito.«¹

Lorenzo Snow nije bio član Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana kada je sreo starješinu Pattena, no bio je upoznat s nekim naučavanjima Crkve. Zapravo, prorok Joseph Smith posjetio je dom obitelji Snow, a Lorenzova majka i sestre Leonora i Eliza bile su krštene i potvrđene članice Crkve. Međutim, Lorenzo je bio, kako je sam rekao, »obuzet drugim stvarima« u to vrijeme, a te su stvari »potpuno obuzele [njegove] misli.«² To se počelo mijenjati kada je razgovarao sa starješinom Pattenom. Govoreći o tom iskustvu, rekao je: »Bila je to prekretnica u mom životu.«³ Opisao je kako se osjećao tijekom razgovora:

»Osjetio sam bockanje u srcu. On je to očito primijetio, jer je jedna od posljednjih stvari koje mi je rekao nakon što je iznio svoje

Otac Lorenza Snowa, Oliver Snow

svjedočanstvo, bila da se trebam obratiti Gospodinu prije počinka i sam ga upitati. Učinio sam to i rezultat je bio da su od dana kada sam upoznao tog velikog apostola svi moji ciljevi bili znatno veći i bolji.«

»Potpuna iskrenost [starješine Pattenal], njegova ozbiljnost i duhovna moć«⁴ ostavili su trajan utjecaj na mladića koji će jednoga dana sam služiti kao apostol. A taj tihi razgovor doveo je do drugih iskustava koja će pripremiti Lorenza Snowa da postane predsjednik Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, Božji glasnik na zemlji.

Odrastanje u domu vjere i napornog rada

Dvije snažne obitelji, bogate u vjeri i religijskoj tradiciji, spojile su se kada je Oliver Snow oženio Rosettu Leonoru Pettibone 6. svibnja 1800. godine. Mladoženja i mladenka bili su potomci nekih od prvih europskih naseljenika u Sjedinjenim Državama – engleski hodočasnici koji su prešli Atlantski ocean u 17. stoljeću kako bi izbjegli vjerski progon. Oliver i Rosetta proveli su prvih nekoliko godina svog braka u državi Massachusetts, gdje su rođene njihove kćeri Leonora Abigail i Eliza Roxcy. Zatim su preselili u Mantua, Ohio, koje je tada bilo jedno od najzapadnijih naselja u Sjedinjenim Državama. Bili su jedanaesta obitelj koja je preselila u to područje. Obitelj je u Mantui obitelj dobila još dvije kćeri, Amandu Percy i Melissu. Lorenzo, peto dijete i prvi sin Olivera i Rosette, rođen je u Mantui 3. travnja 1814. godine. Kasnije je dobio dva mlađa brata: Luciusa Augustusa i Samuela Pearcea.⁵

U skladu s njihovim obiteljskim tradicijama, Oliver i Rosetta podučavali su svoju djecu važnosti vjere, napornog rada i obrazovanja. Dok su iznosili priče o teškoćama koje su izdržali kako bi izgradili svoj dom, njihova su djeca učila prevladati obeshrabrenje i cijeniti Božje blagoslove u svojim životima. Eliza je napisala: »Za naše roditelje doista možemo reći kako je njihovo poštenje bilo netaknuto i tijekom života bili su osobe od povjerenja u svim društvenim odnosima i poslovnim aktivnostima; i pažljivo su podučavali svoju djecu navikama marljivosti, ekonomičnosti i strogog morala.«⁶ Lorenzo je izrazio zahvalnost što su se prema njemu uvijek odnosili »brižno i s nježnošću.«⁷

Dok je Lorenzo odrastao, marljivo je radio u vremenitim i intelektualnim aktivnostima. Njegov je otac često bio odsutan, služeći zajednici »u državnoj službi«. Tijekom Oliverovog odsustva, Lorenzo, kao najstariji sin, bio je odgovoran za farmu – odgovornost koju je shvatio ozbiljno i uspješno je ispunjavao. Kada Lorenzo nije radio, obično je čitao. »Njegova knjiga«, rekla je Eliza, »bila je njegov stalan suputnik.«⁸

Osvrćući se na razvoj Lorenzove osobnosti, Eliza je primijetila: »Od ranog je djetinjstva pokazivao snagu i čvrstoću karaktera koji su obilježili njegov napredak tijekom života.«⁹

Prevladavanje mladenačkih ambicija

Oliver i Rosetta Snow poticali su iskreno proučavanje religije. Dopustili su svojoj djeci učiti o raznim crkvama, otvarajući svoj dom »dobrim i razumnim ljudima svih denominacija«. Čak i uz taj poticaj, Lorenzo »je posvećivao malo ili nimalo pažnje religiji, barem ne dovoljno kako bi se odlučio za neku određenu sektu.«¹⁰ Njegov je san bio postati vojni zapovjednik, a taj je san nadvladao druge utjecaje u njegovom životu, »ne zato što je volio sukob«, napisao je povjesničar Orson F. Whitney, već zato što je »bio zadivljen idejom i čašću vojne karijere.«¹¹ No ubrzo je tu ambiciju zamijenio s drugom. Napustio je dom i upisao se na obližnji koledž Oberlin kako bi stekao »visoko obrazovanje.«¹²

Dok je studirao na Oberlinu, stekao je novi interes za religiju. Još uvijek pod utjecajem njegovog razgovora sa starješinom Pattenom, nije samo razmišljao o nauku obnovljenog evanđelja, već ga je dijelio s drugima na Oberlinu – čak i s onima koji su studirali kako bi postali svećenici. U pismu njegovoj sestri Elizi, koja se pridružila svecima u Kirtlandu, napisao je: »Kažem ti kako sam među svećenicima i budućim svećenicima imao sam doista veliki uspjeh u zagovaranju mormonstva. Točno je da nisam obratio mnoge, budući da ni sam nisam obraćenik, no ipak su neki među njima gotovo priznali kako vide nešto [mudrosti] u vašim naucima. Ukloniti snažnu predrasudu prema mormonstvu iz uma studenta na Oberlinu nije nešto što se lako postiže.«

U tom istom pismu Lorenzo je odgovorio na poziv koji je primio od Elize. Dogovorila je s njim da živi kod nje u Kirtlandu i studira hebrejski u razredu u kojem su bili prorok Joseph Smith i neki članovi Zbora dvanaestorice apostola. Rekao je: »Drago mi je čuti da si tako sretna u Kirtlandu; iako trenutno nisam sklon preseliti se k tebi; ipak, kada bi pogodnosti studiranja bile iste, mislim da bih se gotovo želio pokušati preseliti. Ako ništa više, bilo bi mi prilično zanimljivo, a možda i korisno čuti propovijedanje onog nauka koji tako dugo pokušavam braniti i podupirati ovdje na Oberlinu.«

Iako je Lorenzo bio dojmljen naukom Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, oklijevao je priključiti se Crkvi. No bio je zainteresiran. U svom pismu Elizi postavio je nekoliko pitanja o Crkvi. Rekao je kako studenti na Oberlinu koji se pripremaju biti svećenici trebaju »posvetiti sedam godina ili više teškom studiranju prije nego što im je dopušteno govoriti poganima da postoji Bog na Nebu, poput pravnika koji mora posjedovati određene kvalifikacije prije

Lorenzo Snow kršten je i potvrđen u Kirtlandu, Ohio, u lipnju 1836, dva mjeseca nakon posvećenja hrama Kirtland, koji je ovdje prikazan.

nego što može steći dozvolu djelovati u tom svojstvu.« Za razliku od toga, rekao je svojoj sestri: »Pretpostavljam da se vaš narod više uzda u božansku pomoć nego na ono što pruža fakultetsko učenje kada propovijedaju vaš nauk.« Izrazio je želju za razumijevanjem djelovanja Duha, pitajući može li Duh Sveti biti udijeljen ljudima »u ovo doba svijeta«. Kada bi ljudi mogli primiti Duha Svetoga, pitao je, »da li ga Bog uvijek udjeljuje kroz drugu osobu?«¹³ Drugim riječima, želio je znati je li svećenička ovlast potrebna za primanje Duha Svetoga.

Lorenzo je cijenio prijateljstva i obrazovanje koje je stekao na koledžu Oberlin, no postao je sve više nezadovoljan tamošnjim vjerskim naučavanjima. Naposljetku je napustio koledž i prihvatio poziv njegove sestre da studira hebrejski u Kirtlandu. Rekao je da je pohađao satove hebrejskog samo kako bi se mogao pripremiti za pohađanje koledža u istočnim Sjedinjenim Državama.¹⁴ Ipak, Eliza je primijetila da je uz učenje hebrejskog, »njegov um također crpio, a njegovo srce postalo ispunjeno živućom vjerom vječnog evanđelja.«¹⁵ Uskoro je primio odgovore na pitanja koja je postavio na koledžu Oberlin, a u lipnju 1836. krstio ga je starješina John Boynton, jedan od prvih članova Zbora dvanaestorice apostola u ovoj rasporedbi. Također je bio potvrđen za člana Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.

Oko dva tjedna kasnije prijatelj ga je pitao: »Brate Snow, jesi li primio Duha Svetoga otkada si kršten?« Prisjetio se: »To me je pitanje pogodilo skoro s razočaranjem. Činjenica je da iako sam primio sve što sam možda trebao, nisam primio ono što sam očekivao« – što znači da iako je bio potvrđen, nije primio posebno očitovanje Duha Svetoga. »Osjećao sam nezadovoljstvo«, rekao je, »ne zbog onoga što sam učinio, već zbog sebe. S tim sam se osjećajem te večeri povukao na mjesto gdje sam običavao moliti se Gospodinu.« Kleknuo je u molitvu i odmah je primio odgovor na svoje molitve. »To nikada neće biti izbrisano iz mog sjećanja dok god me sjećanje služi«, kasnije je izjavio... » Primio sam savršenu spoznaju da postoji Bog, da je Isus, koji je umro na Kalvariji, njegov Sin, i da je prorok Joseph primio ovlast za koju je govorio da je ima. Zadovoljstvo i slavu tog očitovanja nikakve riječi ne mogu opisati! Vratio sam se u svoje odaje. Sada sam mogao svjedočiti cijelom svijetu da sam znao,

pozitivnom spoznajom, da je evanđelje Sina Božjega bilo obnovljeno, a da je prorok Joseph ovlašten govoriti u njegovo ime.«¹⁶

Oснаžen ovim iskustvom, Lorenzo se pripremio biti misionar. Kao što je njegova sestra Eliza rekla, njegovo obraćenje dovelo je do promjene njegovih ambicija i »otvorilo novi svijet pred njime«. Primijetila je: »Umjesto zemaljske vojne slave, sada je ušao u arenu za pobjedu s nebeskim vojskama.«¹⁷

Suočavanje s izazovima kao cjelodnevni misionar

Lorenzo Snow počeo je svoju misionarsku službu u državi Ohio u proljeće 1837. godine. Poput njegove odluke da se priključi Crkvi, odluka da služi kao cjelodnevni misionar zahtijevala je od njega promjenu gledišta i planova. U svoj je dnevnih zapisao: »Godine 1837. potpuno sam odustao od svih svojih omiljenih planova.«¹⁸ Odustao je od plana da nastavi »klasično obrazovanje« na koledžu u istočnim Sjedinjenim Državama.¹⁹ Također je pristao putovati bez kese ili torbe – drugim riječima, poći bez novaca, oslanjajući se na dobrotu drugih kako bi imao hranu i sklonište. Za njega je to bilo naročito teško jer je od svoje mladosti uvijek smatrao kako je važno plaćati za sebe, koristeći novac koji je svom ocu pomagao zaraditi na obiteljskoj farmi. Rekao je: »Nisam navikao ovisiti o nikome za hranu ili sklonište. Ako sam išao bilo kamo na dulji put, otac bi se uvijek pobrinuo da krenem s dosta novaca za moje troškove. A sada, poći i tražiti nešto za jelo i za mjesto na koje ću položiti svoju glavu bilo je vrlo teško za mene, budući da je to bilo znatno drugačije od načina na koji sam odgojen.«²⁰ Bio je »odlučan učiniti to«, no samo zato što je primio »potvrdu da Bog to zahtijeva.«²¹

Neki od ujaka, ujni, bratića i prijatelja starješine Snowa prisustvovali su prvim sastancima koje je vodio kao misionar. Prisjećajući se prvog puta kada je propovijedao, rekao je: »Tada sam bio prilično stidljiv i... bilo mi je vrlo teško ustati i propovijedati mojoj rodbini i susjedima koji su bili pozvani. Sjećam se da sam se molio gotovo cijeli dan prije večeri kada sam trebao govoriti. Krenuo sam i zamolio Gospodina neka mi udijeli nešto za reći. Moja ujna mi je kasnije rekla da se gotovo tresla kada me je ugledala kako ustajem da bih govorio, no otvorio sam svoja usta, i iako se nikada nisam

Starješina Lorenzo Snow

sjetio što sam govorio, moja je ujna rekla da sam dobro govorio oko tri četvrtine sata.«²² Sa zahvalnošću se prisjetio: »Vjerovao sam i osjećao sigurnost da će me Duh nadahnuća potaknuti i ispuniti moja usta. Tražio sam kroz molitvu i post – ponizio sam se pred Gospodinom, pozivajući ga u snažnoj molitvi da mi udijeli moć i nadahnuće svetog svećeništva; i kada sam stao pred taj skup, iako nisam znao nijednu riječ koju bih mogao reći, čim sam otvorio usta da govorim, Duh je Sveti snažno sišao na mene, ispunio je moj um svjetlošću i prenio mi ideje i prave riječi kako ih predstaviti.«²³ Do svog odlaska iz područja, krstio je i potvrdio ujaka, ujnu, nekoliko rođaka i prijatelja.²⁴

Nakon što je propovijedao evanđelje svojoj obitelji i prijateljima, starješina Snow nastavio je svoj misionarski rad u drugim gradovima i mjestima, služeći oko godinu dana. Izvijestio je: »Na ovoj sam misiji

proputovao raznim dijelovima države Ohio i u to sam vrijeme krstio mnogo osoba koje su ostale vjerne istini.«²⁵

Lorenzo Snow nije bio dugo kod kuće nakon svoje prve misije prije nego što je osjetio želju ponovno propovijedati evanđelje. »Duh mog misionarskog poziva duboko se utisnuo u moj um«, rekao je, »da sam žudio ponovno se uključiti u taj rad.«²⁶ Ovoga puta propovijedao je o obnovljenom evanđelju u državama Missouri, Kentucky i Illinois, te ponovno u državi Ohio.

Neki su ljudi bili neprijateljski raspoloženi prema starješini Snowu i poruci koju je širio. Na primjer, ispričao je o iskustvu koje je imao u Kentuckyju kada se skupina ljudi okupila u nečijoj kući kako bi čuli njegovu propovijed. Nakon propovijedi, saznao je da ga neki ljudi planiraju napasti čim ode. Kasnije se prisjetio kako je »prilikom guranja u gužvi« u kući, jedan od muškaraca »slučajno svojom rukom došao u doticaj s jednim od njegovih džepova na kaputu, zbog čega se zabrinuo«. Nakon što je osjetio nešto tvrdo u džepu starješine Snowa, odmah je upozorio svoje prijatelje da je misionar naoružan pištoljem. Starješina Snow kasnije je napisao: »To je bilo dovoljno – takozvani buntovnici odustali su od svojih opakih nakan.« Pomalo se zabavljajući, starješina je Snow dodao: »Navodni pištolj koji je prouzročio njihovu zabrinutost i moju zaštitu bila je moja džepna Biblija, dragocjen dar od voljenog patrijarha, oca Josepha Smitha [st.]«²⁷

Ostali su iskazali dobrodošlicu starješini Snowu i prigrlili poruku koju je širio. U jednom naselju u Missouriju podučavao je petoro ljudi koji su bili kršteni usred zime. Starješina Snow i drugi morali su izrezati led na rijeci kako bi mogli izvršiti uredbu. Unatoč hladnoći, neki su obraćenici »izronili iz vode, plješćući svojim rukama i izvikujući hvalospjeve Bogu.«²⁸

Prve dvije misije starješine Snowa obuhvatile su razdoblje od proljeća 1837. do svibnja 1840. godine. Odlomci iz njegovih pisama opisuju to vrijeme u Gospodnjoj službi: »Proveo sam ostatak zime [od 1838–1839] putujući i propovijedajući... uz varirajući uspjeh i postupanje prema meni – ponekad prihvaćen na najljubazniji način gdje su me slušali s iznimnim interesom, a u drugim su trenucima zlostavljan i bestidno vrijeđan; no nikada gore od Isusa, koga sam slijedio.«²⁹ »Kada se osvrnem na prizore kroz koje sam prošao...

začuden sam i zadivljen.«³⁰ »Gospodin je bio uz me i bio sam uvelike blagoslovljen u obavljanju svojih teških radova.«³¹

Misija u Engleskoj

Početkom svibnja 1840. godine, Lorenzo Snow pridružio se svecima u Nauvoou, Illinois, no nije se dugo zadržao. Bio je pozvan prijeći Atlantski ocean i služiti misiju u Engleskoj, te je istog mjeseca napustio Nauvoo. Prije nego što je otišao, izdvojio je vremena kako bi posjetio obitelji nekih od devetorice apostola koji su već služili u Engleskoj.

Kada je posjetio obitelj Brigham Younga, primijetio je da fuge između brvnara njihove kuće nisu zapunjene, ostavljajući članove obitelji »izložene vjetru i olujama«. Sestra Young bila je umorna jer se upravo vratila iz neuspješne potrage za obiteljskom kravom muzarom. Unatoč njezinim teškim okolnostima, rekla je starješini Snowu: »Vidite moju situaciju, no recite mu [mom mužu] da se ne uznemiruje, niti brine za mene u najmanjoj mjeri – želim da ostane pri svom djelu dok ne bude časno razriješen.« Dirnut »siromašnim, očajnim stanjem« sestre Young, starješina Snow želio je pomoći: »Imao sam malo novaca – nedovoljno da prijedem desetinu puta do mjesta mog zaduženja, bez izgleda dobijem nešto više, u večer mog odlaska. Izvadio sam iz džepa dio mog malog iznosa... no odbila je prihvatiti; dok sam uporno inzistirao da ga uzme, ona je ustrajala u odbijanju – dijelom namjerno, dijelom slučajno, novac je ispao na pod, bučno prošao kroz pukotine među labavim daskama, što je riješilo raspravu, i pozdravivši se njom, ostavio sam je da ga pronađe kada joj to bude odgovaralo.«³²

Starješina Snow je iz Illinoisa otputovao u New York, gdje se ukrcao na brod kako bi preplovio Atlantski ocean. Tijekom 42-dnevnog putovanja morem, tri zastrašujuće oluje udarile su brod. Okružen uplašenim i uplakanim suputnicima, starješina Snow ostao je smiren, vjerujući da će ga Bog zaštititi. Kada je brod pristao u Liverpool, Engleska, srce starješine Snowa bilo je »puno najveće zahvalnosti njemu koji čuva i podržava one koje poziva i šalje kao sluge spasenja narodima zemaljskim.«³³

Nakon misionarske službe u Engleskoj u trajanju od oko četiri mjeseca, starješina Snow primio je dodatnu odgovornost. Bio je imenovan služiti kao predsjednik londonske konferencije, poziv sličan današnjem predsjedniku okruga. Nastavio je propovijedati evanđelje, a također je u području nadzirao rad svećeničkih vođa, poput predsjednika ogranaka. Služeći na tom voditeljskom položaju, često je slao izvješća starješini Parleyu P. Prattu, članu Zbora dvanaestorice apostola i predsjedniku misije. Pisao je o mnogim ljudima koji su »pitali kako primiti spasenje«, o »pretrpanoj«³⁴ prostoriji za vrijeme nedjeljnog sastanka, i o »užitku krštavanja [obraćenika] u stado našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista«. S entuzijazmom i optimizmom za djelo, rekao je: »Iako okružen velikom opačinom svake vrste, Sion počinje izbijati i vjerujem kako će ubrzo postati sjajno svjetlo u ovom gradu.«³⁴

Londonska konferencija doživjela je značajan rast uz starješinu Snowa kao predsjednika. Iako je starješina Snow uživao u ovom uspjehu, također se borio s odgovornostima vodstva. U pismu starješini Heberu C. Kimballu iz Zbora dvanaestorice apostola, potvrdio je kako su ga ti izazovi usmjerili da »poduzmem drugačiji pristup upravljanju nego što sam ikada ranije poduzeo«. ³⁵ Reкао je starješini Kimballu: »Vi i starješina [Wilford] Woodruff rekli ste kako će to biti škola iskustva, što se već ostvarilo... Otkad sam stigao ovamo nešto se stalno događalo među svecima. Prije nego što se jedno završilo, drugo se počelo događati.« Iznio je istinu da je brzo učio u svojim novim odgovornostima: »Nisam se mogao suočiti s teškoćama, [osim] ako bi mi Bog pomogao u velikoj mjeri.« ³⁶ Izrazio je slične misli u pismu starješini Georgeu A. Smithu iz Zbora dvanaestorice: »Ono malo što sam napravio nije bilo od mene, već od Boga. Jedna stvar koju sam potpuno naučio u svom iskustvu nastojeći veličati službu učitelja u Izraelu, a to je da od sebe ne znam niti mogu išta učiniti: Mogao sam jasno vidjeti kako nijedan svetac ne može napredovati ako nije poslušan uputama i savjetu onih koji su postavljeni predsjedavati Crkvom. Uvjeren sam da će me, onoliko koliko budem obdržavao njegove zakone, Gospodin Bog podići i podržati u mojoj službi... Dok kročim u poniznosti pred njim, on će mi dati moć da savjetujem u pravednosti i duhu objave.« ³⁷

Osim što je propovijedao evanđelje i služio kao predsjednik londonske konferencije, starješina Snow napisao je vjerski letak, ili brošuru, kako bi pomogao misionarima objasniti obnovljeno evanđelje. Taj letak, nazvan *The Only Way to Be Saved*, [Jedini put do spasenja] kasnije je preveden na nekoliko jezika i koristio se tijekom druge polovice 19. stoljeća.

Starješina Snow služio je u Engleskoj do siječnja 1843. godine. Prije nego što je otišao, ispunio je zaduženje koje je primio od predsjednika Brigham Younga. Na margini stranice svog dnevnika, zapisao je samo jednu opasku o tom zaduženju: »Dostavio dva primjerka Mormonove knjige kraljici Viktoriji i princu Albertu prema zahtjevu predsjednika B. Younga.«³⁸

Kada je starješina Snow bio u Engleskoj, vodio je skupinu britanskih svetaca posljednjih dana koji su emigrirali u Nauvoo. U svoj je dnevnik zapisao: »Bio sam zadužen za skupinu od dvije stotine i pedeset ljudi, među kojima su mnogi bili moji dragi prijatelji koji su ušli u savez mojim posluživanjem. Situacija u kojoj sam se sada našao prelazeći ocean okružen prijateljima bila je zavidna u usporedbi s usamljenim putovanjem na kojem sam bio dvije i pol godine ranije.«³⁹ Iskustva starješine Snowa na brodu *Swanton* pokazala su njegove vještine vodstva i vjeru u Boga. Sljedeći zapis izvađen je iz njegovog dnevnika:

»Sazvao sam [svece] i jednoglasnim ih prihvaćanjem podijelio u grupe i podgrupe, dodjeljujući vođe svakoj i uspostavljajući pravila za vođenje svake. Uočio sam kako je među nama bilo nekoliko velikih svećenika i oko trideset starješina, i znajući prirodnu želju koju mnogi starješina imaju kako bi učinili nešto po čemu bi stekli veći ugled, ako ne na jedan način, onda na drugi, stoga sam odlučio kako je sigurnije da sam odredim njihovo djelovanje; sukladno tome imenovao sam ih koliko god sam mogao za ovu ili onu dužnost i dao im odgovornost. Cijela se skupina okupljala svake večeri u tjednu [na] molitve. Imali smo propovijed dva puta tjedno; sastanke nedjeljom i blagovanje sakramenta.

Naš kapetan, s kojim sam se želio sprijateljiti, djelovao je vrlo udaljeno i rezervirano... Mogao sam jednostavno uvidjeti da je njegov um ispunjen predrasudom prema nama. – Bili smo na moru

Mnogi prvi sveci emigrirali su iz Europe kako bi se pridružili svecima u Sjedinjenim Američkim Državama.

oko dva tjedna, tijekom kojih se nije dogodilo ništa ozbiljnije nego što se inače događa na moru, kada se dogodilo sljedeće.

Kapetanov podvornik, mladi Nijemac, imao je nezgodu koja je ugrozila njegov život. Budući da je bio vrlo moralan, ozbiljan i pouzdan mladić, radeći s kapetanom [na] nekoliko putovanja, uspio je uvelike osvojiti privrženost kapetana, časnika i posade; sveci su mu također postali prilično privrženi. Stoga je mogućnost njegove smrti... dovela do velike tuge i patnje na cijelom brodu.

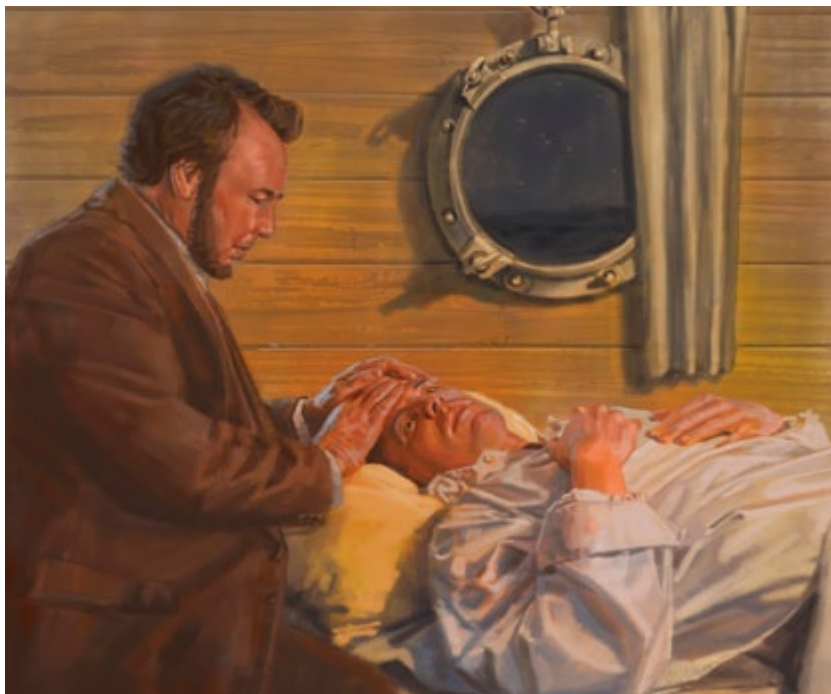
Krvario je iz usta, uz ozbiljne grčeve i napade. Na kraju, nakon što su isprobani razni lijekovi bez uspjeha, nestale su sve nade za njegov život. Prije odlaska na počinak, kapetan je zatražio od svih mornara da odu u njegovu kabinu jedan po jedan i oproste se s njim; to je napravljeno bez najmanjih očekivanja da će ga sljedećeg jutra vidjeti živoga. Oči su mnogih bile vlažne od suza kada su izlazili iz kabine.

Sestra Martin [jedna od svetica posljednjih dana na brodu], dok je sjedila pored njegovog kreveta, izrazila je svoju želju da ja budem pozvan te ga blagoslovim, ne bi li možda bio iscijeljen. Pristao je radosno. Spavao sam u svojoj brodskoj postelji kada je stigla vijest, negdje oko dvanaest sati u noći. Odmah sam ustao i otišao do kabine, [i] na putu sam sreo prvog časnika koji je upravo bio kod njega. Kada je prošao pored mene, sreo je brata Stainesa koji mu je rekao da gosp. Snow ide položiti ruke na podvornika. 'Ali', rekao je (tužnim glasom), 'nema koristi, sada je svršeno sa sirotim mladićem.' 'O', rekao je starješina Staines, 'Gospodin ga može iscijeliti polaganjem ruku...' 'Mislite?' uzvratio je mornar iskrenoga srca.

Nastavljajući dalje sreo sam kapetana na vratima kabine koji je, kako se činilo, plakao. 'Drago mi je što ste došli, gosp. Snow', rekao je, 'iako nema nikakve koristi, jer će uskoro biti svršeno s podvornikom.' Ušao sam u njegovu sobu i sjeo pored njegovog kreveta. Disanje mu je bilo vrlo kratko i činilo se kao da umire. Nije mogao glasno govoriti, no pokazao je svoju želju [da] ga blagoslovim. Navodno je imao ženu i dvoje djece u Hamburgu, Njemačka, čije je uzdržavanje ovisilo o njemu. Djelovao je vrlo zabrinuto za njih.

Položio sam svoje ruke na njegovu glavu i čim sam završio s blagoslovom sjeo je uspravno, pljesnuo svojim rukama izvikujući hvalospjeve Gospodinu za iscjeljenje; brzo nakon toga ustao je iz svog kreveta [i] izašao iz kabine te se prošetao palubom.

Sljedeće jutro svi su bili začuđeni što su podvornika vidjeli živog i čudili se što je mogao obavljati svoje uobičajene poslove. Svi su se mornari zakleli da je to bilo čudo; sveci su znali da je tako i bilo, radujući se i hvaleći Gospodina; kapetan je to čvrsto vjerovao i bio je duboko zahvalan, a njegovo srce bilo je povezano s našim srcima od tog trenutka nadalje. Učinio je sve u svojoj moći kako bismo se osjećali povlašteno i zadovoljno, i stalno se brinuo za našu udobnost; dolazio je na sve naše sastanke, kupio i čitao naše knjige. Mornari su činili isto, a kada sam ih ostavio u New Orleansu [Louisiana], obećali su da će se krstiti. Primio sam pismo otprilike godinu dana kasnije od glavnog mornara koji me je obavijestio da su... ispunili svoje obećanje. Kapetan je također izrazio svoju namjeru usvajanja evanđelja u nekom budućem trenutku i suživota

Na brodu Swanton, ozbiljno bolestan čovjek bio je iscijeljen odmah nakon blagoslova starješine Lorenza Snowa.

sa svecima. Podvornik je bio kršten kada smo došli u New Orleans; tijekom rastanka s njim poklonio mi je Bibliju koju i danas čuvam.⁴⁰

Starješina je Snow zapisao: »Nekoliko je mornara plakalo kada smo napustili *Swanton*. Zapravo, svi smo imali vrlo uzvišene osjećaje.«⁴¹ U New Orleansu, starješina Snow i njegovi suputnici sveci ukrcali su se na trajekt i zaplovili uz rijeku Mississippi. U Nauvoo su stigli 12. travnja 1843. godine.

Stalna predanost Gospodnjem djelu

Nakon što je služio kao cjelodnevni misionar veći dio vremena u razdoblju od sedam godina, Lorenzo Snow vidio je kako su se njegove mogućnosti za služenje s vremenom promijenile. U zimu od 1843–1844, povjerenici mjesne škole ponudili su mu posao učitelja. Prihvatio je ponudu, iako je znao kako su mnogi učenici »ponosni na svoje zlostavljanje učitelja i loše vladanje u školi«. Odlučio je

kako je način da osvoji poštovanje učenika taj da pokaže poštovanje za njih. Njegova se sestra Eliza prisjetila: »Obraćao se tim dječacima kao da su najuglednija gospoda... Uložio je naročit trud kako bi na njih ostavio dojam interesa koji je osjećao za njih« i njegovu želju da »im pomogne napredovati u svom učenju... Na taj način, dobrotom i uvjeravanjem, njihovi su se osjećaji smirili – osvojio je njihovo povjerenje, a uz stalan napor, beskrupulozni grubijani prerasli su u studente pune poštovanja; i znatno prije kraja semestra, uz iznenađujući napredak, stekli su naviku napornog učenja.«⁴²

Godine 1844. primio je novo crkveno zaduženje. Bio je zadužen otputovati u Ohio i nadgledati kampanju za izbor Josepha Smitha kao predsjednika Sjedinjenih Država. Prorok je bio razočaran načinom na koji se vlada Sjedinjenih Država odnosila prema svecima posljednjih dana, te je pisao sadašnjim kandidatima za predsjednika kako bi utvrdio njihov stav prema Crkvi. Nezadovoljan s njihovim odgovorima, odlučio je sam se kandidirati za predsjednika.

Zbor dvanaestorice apostola imenovao je Lorenza Snowa i druge da »osnuju političku organizaciju širom države Ohio za promicanje Josepha za predsjednika«,⁴³ Čineći to, podigli su svijest o tome kako su ustavna prava svetaca bila kršena. Lorenzo je rekao kako je proveo »vrlo zanimljivo vrijeme«. ⁴⁴ Neki su se ljudi žestoko protivili prorokovoj kandidaturi, dok su drugi smatrali kako bi Joseph Smith mogao voditi naciju prema uspjehu i prosperitetu.

»Usred tih krajnosti«, prisjetio se Lorenzo Snow, »moj napredak odjednom je priveden kraju provjerenim izvješćem o masakru nad prorokom i njegovim bratom Hyrumom.«⁴⁵ Vratio se u Nauvoo »žalosna srca«. ⁴⁶

Čak i u vrijeme ove tragedije, sveci su naporno radili kako bi izgradili kraljevstvo Božje. Lorenzo se kasnije osvrnuo: »Pod vodstvom Svemogućega, kraljevstvo je napredovalo.«⁴⁷ Nastavili su propovijedati evanđelje i jačati jedni druge, te su radili zajedno kako bi dovršili izgradnju hrama u njihovom gradu.

Kada se Lorenzo Snow našao sa svecima u Nauvoou, odlučio je da se nikada neće oženiti, odlučivši da će umjesto toga posvetiti svoj život propovijedanju evanđelja. Njegova je sestra Eliza kasnije primijetila: »Posvetiti svoje vrijeme, talente, sve što je imao za

služenje bila je njegova sveobuhvatna želja.« Smatrao je kako bi obiteljski život na neki način »umanjio njegovu korisnost« u Gospodnjem djelu.⁴⁸

Lorenzov pogled na brak i obitelj počeo se mijenjati 1843. godine kada je osobno razgovarao s prorokom Josephom Smithom na obalama rijeke Mississippi. Prorok je posvjedočio o objavi koju je primio o višestrukome braku. Rekao je Lorenzu: »Gospodin će pripremiti put da primite i slijedite zakon celestijalnog braka.«⁴⁹ Uz taj savjet, Lorenzo je počeo razumijevati kako je brak zapovijed od Gospodina i temeljni dio nauma sreće Nebeskog Oca.

Godine 1845. Lorenzo Snow stupio je u višestruki brak koji se tada prakticirao u Crkvi, oženivši Charlotte Squires i Mary Adaline Goddard. Kasnije je bio zapečaćen za druge žene. Njegova predanost njegovim ženama i djeci postala je dio predanosti Gospodnjem djelu.

Sveci su nastavili graditi Božje kraljevstvo u Nauvoou, no i progoni su se također nastavili. U veljači 1846, tijekom hladne zime, rulje su ih prisilile napustiti svoje domove i hram. Započeli su dugi put na zapad prema novom domu.

Pomaganje svecima da se okupe u dolini Salt Lake

Iako su Lorenzo Snow i njegova obitelj napustili Nauvoou s ostatkom svetaca, u dolinu Salt Lake stigli su više od godinu dana nakon prve karavane pionira. Poput većine prvih pionira svetaca posljednjih dana, prebivali su u privremenim naseljima na putu. Lorenzo i njegova obitelj kraće su vrijeme ostali u naselju u Iowi koje se zvalo Garden Grove, gdje su gradili brvnare za svece koji će doći nakon njih. Od tamo su preselili u naselje koje se zvalo Mount Pisgah, također u Iowi.

U Mount Pisgahu, Lorenzo je radio sa svojom obitelji i drugim svecima, ponovno skrbeći za njihove potrebe i potrebe onih koji će doći nakon njih na putu u dolinu Salt Lake. Gradili su brvnare, pa čak sadili i obrađivali usjeve, znajući kako će drugi požeti žetvu. Za vrijeme dijela njihovog ostanka u Mount Pisgahu, Lorenzo je bio pozvan predsjedavati naseljem. Kako su tuga, bolest i smrt unesrećili ljude, uključujući njegovu vlastitu obitelj, marljivo je radio

Lorenzo Snow služio je kao vođa pionirskih karavana koje su stigle u dolinu Salt Lake 1848. godine.

kako bi pomogao ljudima pronaći nadu, osnažiti jedni druge i ostati poslušni zapovijedima Gospodnjim.⁵⁰

U proljeće 1848, predsjednik Brigham Young daje uputu Lorenzu Snowu da napusti Mount Pisgah i otputuje u dolinu Salt Lake. Lorenzo je ponovno dobio veliku odgovornost, ovoga puta kao vođa pionirskih karavana. Karavane su u dolinu Salt Lake stigle u rujnu 1848. godine.

Služenje kao član Zbora dvanaestorice

Dana 12. veljače 1849. Lorenzo Snow dobio je poruku da dođe na sastanak Zbora dvanaestorice apostola. Odmah je prestao s onime što je radio i otišao na sastanak koji je već započeo. Na putu se pitao zašto je pozvan pred Zbor dvanaestorice. Bio je zbunjen – je li optužen za neko zlodjelo? Znajući da je bio vjeran u izvršavanju svoje dužnosti, odbacio je tu brigu. No nije mogao ni zamisliti što ga čeka. Kada je došao, bio je iznenađen kada je saznao da je pozvan služiti kao član zbora. Na tom istom sastanku, on i još trojica –starijina Charles C. Rich, starijina Franklin D. Richards i starijina Erastus Snow, daleki rođak – bili su zaređeni za apostole.⁵¹

Zaređenje Lorenza Snow u službu apostola odredilo je ostatak njegovog života. Njegov poziv jednog od »naročitih svjedoka za ime Kristovo« (NiS 107:23) utjecao je na sve što je činio. Kasnije je izrazio svoje osjećaje o individualnim odgovornostima apostola:

»Prvo, apostol mora posjedovati božansku spoznaju, objavom od Boga, da Isus živi – da on jest Sin živoga Boga.

Drugo, mora biti božanski ovlašten obećati Duha Svetoga; božansko Biće koje objavljuje ono što je Božje, obznanjujući njegovu volju i nakane, vodeći ka svoj istini i pokazujući ono što dolazi, kako je rekao Spasitelj.

Treće, ovlašten je Božjom moću posluživati svete uredbe evanđelja, koje se udjeljuju svakom pojedincu po božanskom svjedočanstvu. Tisuće ljudi koji sada žive u ovim planinskim dolinama, koji su primili te uredbe pod mojim vodstvom, živi su svjedoci ove izjave.«⁵²

Osim individualne odgovornosti svog poziva, starijina Snow opisuje i suštinu onoga što znači biti član Zbora dvanaestorice: »Mi, Dvanaestorica, odlučni smo odbaciti sve što bi odvušlo našu pažnju s puta dužnosti, kako bismo mogli biti jedno kao što je [Prvo] predsjedništvo jedno, i biti vezani načelom ljubavi koje veže Sina Božjeg s Ocem.«⁵³

S ovim razumijevanjem svog osobnog poziva i poslanja Zbora dvanaestorice, starijina Lorenzo Snow posvetio je svoj život kako

bi pomogao izgraditi kraljevstvo Božje na zemlji. Odgovorio je na pozive za služenje na mnogo različitih načina i na mnogo različitih mjesta.

Talijanska misija

Za vrijeme općeg sabora u listopadu 1849. starješina Snow bio je pozvan uspostaviti misiju u Italiji. Iako mu zemlja, te njezina kultura i jezik nisu bili poznati, nije oklijevao prihvatiti poziv. Manje od dva tjedna nakon sabora bio je spreman otići, učinivši sve što je mogao kako bi organizirao pomoć za svoje žene i djecu tijekom njegovog odsustva.

Dok su on i drugi misionari putovali prema istočnim Sjedinjenim Državama gdje će se ukrcati na brod za prelazak Atlantskog oceana, njegove su misli bile usmjerene na njegovu obitelj i ljude kojima će uskoro služiti. U pismu svojoj sestri Elizi, napisao je: »Mnogi proturiječni osjećaji obuzimaju moju nutrinu... Žurimo sve dalje i dalje od snažnog magneta – DOMA! No znamo da je naše djelo pronijeti svjetlo onima koji sjede u tami, u dolini smrti, i naša je nutrina bila ispunjena s ljubavlju, i naše su suze bile obrisane.«⁵⁴

Starješina Snow i njegovi suradnici došli su u Genovu, Italija, u srpnju 1850. godine. Mogli su vidjeti da će Gospodnje djelo sporo napredovati. Starješina Snow napisao je: »Usamljen sam i stranac u ovom velikom gradu, udaljen 13 000 kilometara od moje ljubljene obitelji, okružen ljudima čije su mi ponašanje i osebnost nepoznati. Došao sam prosvijetliti njihove umove i podučiti ih načelima pravednosti; no ne vidim mogućnost postizanja tog cilja. Čini se kako je sve zamračeno.« Zabrinut zbog »ludorija... opačine, velike pomračenosti i praznovjerja« ljudi kojima je pozvan služiti, napisao je: »Zamolio sam Nebeskog Oca da se smiluje nad ovim ljudima. O Gospode, neka postanu predmet tvoje sućuti kako ne bi iščezli. Oprosti im njihove grijeha i neka me upoznaju kako bi mogli spoznati tebe, i znati da si me ti poslao uspostaviti tvoje kraljevstvo... Nemaš li među ovim narodom izabrane kojima sam poslan? Odvedi me njima, i tvoje će ime imati slavu u Isusu, tvom Sinu.«⁵⁵

Starješina Snow pronašao je »izabrane« među grupom ljudi koji su se zvali valdenzi. Valdenzi su živjeli u planinskoj dolini regije Piedmont, neposredno južno od talijansko-švicarske granice i istočno

od talijansko-francuske granice. Njihovi su preci bili proganjani i tjerani od mjesta do mjesta jer su vjerovali u vlast drevnih apostola i željeli slijediti naučavanja apostola umjesto priključivanja tadašnjim religijama.

U pismu predsjedniku Brigham Youngu, starješina Snow napisao je kako su valdenzi patili kroz stoljeća »tame i okrutnosti« i »ostali nepokolebljivi, gotovo poput kamena izudaranog valovima olujnog oceana«. No neposredno prije dolaska misionara svetaca posljednjih dana u Italiju, valdenzi su počeli uživati »razdoblje dubokog mira«, i činilo se kako imaju više vjerske slobode od ostalih u Italiji. »Tako je«, primijetio je, »kraće razdoblje bio otvoren put prije uspostavljanja misije, a nijedan drugi dio Italije nema tako povoljne zakone.«

Želeći naučiti više o tim ljudima, starješina Snow otišao je u knjižnicu pronaći knjigu o njima. Ispričao je: »Knjižničar kojeg sam upitao obavijestio me je kako ima djelo s opisom koji sam tražio, no da je upravo posuđeno. Jedva je dovršio rečenicu kada je ušla gospođa s knjigom. 'O', rekao je, 'ovo je čudesna slučajnost, ovaj gospodin upravo je tražio tu knjigu.' Ubrzo sam se uvjerio kako je taj narod bio dostojan primiti prvi proglaš evanđelja u Italiji.«⁵⁶

Starješina Snow i njegovi suradnici bili su željni propovijedati evanđelje u regiji Piedmont, no smatrali su da trebaju biti oprezni, njegovati prijateljstva i pokazati ljudima da im mogu vjerovati. Kada su osjetili da su uspostavili dobre odnose s ljudima, popeli su se na obližnju planinu, pjevali »hvalospjeve Bogu nebesa« i pomolili se, posvećujući zemlju Italiju za misionarski rad. Također su izrazili svoju pojedinačnu predanost djelu, a starješina je Snow posluživao svećeničke blagoslove svojim suradnicima kako bi im pomogao u njihovim odgovornostima. Nadahnut s njihovim iskustvom na planini, starješina Snow nazvao je to mjesto Mount Brigham.⁵⁷

Čak i nakon tog iskustva, prošlo je gotovo dva mjeseca prije nego što je netko izrazio želju da se priključi Crkvi. Dana 27. listopada 1850. misionari su se radovali što su napokon vidjeli prvo krštenje i potvrdu u Italiji.⁵⁸ Starješina je Snow kasnije izvijestio: »Djelo je ovdje sporo i teško... No bez obzira, Crkva je uspostavljena. Stablo je posađeno i širi svoje korijene.«⁵⁹

Jedne je večeri starješina Snow usnuo san koji mu je pomogao razumjeti narav njegove misije u Italiji. U snu je ribario sa svojim prijateljima. »Bili smo oduševljeni vidjeti velike i predivne ribe na površini vode, posvuda i nadaleko«, rekao je. »Vidjeli smo mnogo ljudi kako šire svoje mreže i uzice; no činilo se kako se oni ne kreću, dok smo mi bili u stalnom pokretu. Prolazeći pored njih, otkrio sam ribu koja je bila na mojoj udici, i pomislio sam kako bi to možda moglo povrijediti osjećaje tog čovjeka što sam je uhvatio, kako je izgledalo, iz njegovih ruku; no bez obzira, išli smo dalje i došli do obale. Zatim sam povukao svoju uzicu i bio sam vrlo iznenađen i zaprepašten koliko je moj ulov bio mali. Činilo mi se vrlo čudnim što sam među tako velikim mnoštvom čudesnih, vrhunskih riba, imao tako mali ulov. No moje je razočaranje nestalo kada sam otkrio kako su njene kvalitete bile doista posebne.«⁶⁰

San starješine Snowa bio je proročki. On nije vidio veliki broj obraćenika u Italiji, a kao što je drugi misionar kasnije primijetio, oni koji su prihvatili evanđelje »nisu [bili] bogati i plemeniti.«⁶¹ Međutim, starješina Snow i njegovi suradnici bili su oruđa u Gospodnjim rukama u dovođenju dobrih, vjernih ljudi u Božje kraljevstvo – ljudi koji su izrazili zahvalnost što su »počeli kročiti stazom novog i vječnog života.«⁶² A kao rezultat vodstva starješine Snowa, Mormonova knjiga prevedena je na talijanski jezik.

Gotovo stoljeće i pol kasnije, drugi je apostol, starješina James E. Faust, govorio o muškarcima i ženama koji su se priključili Crkvi zbog rada starješine Snowa i njegovih suradnika: »Neki su bili među prvim karavanama ručnih kolica koji su došli u dolinu Salt Lake... Mnogi njihovi potomci obrađivali su vinograde nove obnovljene Crkve i danas daju jedinstven doprinos svjetskoj Crkvi, vjerujući, kao i njihovi preci, da apostoli drže ključeve koji nikada ne propadaju.«⁶³

Izgradnja Crkve

Starješina Snow kasnije je služio druge misije, veličajući svoj poziv kao član Zbora dvanaestorice kako bi radio »pod ravnanjem [Prvog p]redsjedništva crkve... da izgrađuje crkvu i uređuje sve poslove njezine u svim narodima« (NiS 107:33).

Godine 1853, predsjednik Brigham Young pozvao je Lorenza Snowa da odvede skupinu obitelji u naselje u okrug na sjeveru

Utaha pod nazivom Box Elder. Postojeće naselje bilo je malo, neorganizirano i nesigurno. Starješina Snow brzo je krenuo na posao, organizirajući ljude prema načelima zakona posvećenja kako je podučavao prorok Joseph Smith. Ljudi su uspostavili uspješan grad, koji je starješina Snow nazvao Brigham City u čast predsjednika Younga. Radeći zajedno i pomažući jedni drugima, građani su uspostavili sustav školstva, tvornice, sustav za navodnjavanje, kupoprodajnu organizaciju, pa čak i kazališno društvo. Iako nisu živjeli puninu zakona posvećenja, bili su vođeni načelima tog zakona te su pokazali što zajednica može postići uz suradnju i naporan rad. »Nije bilo ljenčina u Brigham Cityju«, napisala je Leslie, kći predsjednika Snowa. »Bilo je to takvo razdoblje aktivnosti i prosperiteta koje vjerojatno nikada nije ponovljeno u povijesti bilo kojeg naselja u državi.«⁶⁴

Starješina Snow i njegova obitelj godinama su živjeli u Brigham Cityju. Tamo je predsjedavao svecima, odlazeći povremeno kako bi na drugim mjestima služio kraće misije. Godine 1864. otišao je na otprilike tri mjeseca, služeći kraću misiju na Havajskom otočju. Otišao je sa starješinom Ezrom T. Bensonom, koji je također bio član Zbora dvanaestorice, te starješinama Josephom F. Smithom, Almom Smithom i Williamom W. Cluffom.⁶⁵ Od 1872–1873. starješina Snow i drugi pratili su predsjednika Georgea A. Smitha, prvog savjetnika u Prvom predsjedništvu, na devetomjesečnu turneju po dijelovima Europe i Bliskog Istoka, uključujući i posjet Svetoj Zemlji. Otišli su po nalogu predsjednika Brigham Younga, koji se nadao kako će njihov pravedni utjecaj pomoći pripremiti druge narode kako bi primili obnovljeno evanđelje.⁶⁶ Godine 1885. starješina Snow bio je pozvan posjetiti nekoliko grupa američkih Indijanaca u sjeverozapadnim Sjedinjenim Državama i u državi Wyoming. Započevši u kolovozu i završivši u listopadu, tamo je uspostavio misije i organizirao crkvene vođe kako bi pomogao onima koji su bili kršteni i potvrđeni.

Hramsko djelo

Predsjednik Heber J. Grant, sedmi predsjednik Crkve, primijetio je kako je predsjednik Lorenzo Snow »godinama posvetio svoj život radeći u hramu.«⁶⁷ Ta ljubav za hramsko djelo javila se na početku obraćenja predsjednika Snowa i produbila se tijekom njegovog

apostolskog služenja. Pohađao je sastanke u hramu Kirtland ubrzo nakon što je kršten i potvrđen. Kasnije je s entuzijazmom prihvatio poziv prikupljanja donacija za izgradnju hrama u Nauvoou. Kada je hram Nauvoo bio izgrađen, služio je kao poslužitelj, pomažući svecima posljednjih dana primiti podarivanje i uredbe pečačenja prije njihovog odlaska na zapad. Njegove odgovornosti u hramu nastavile su se i proširile kada je pozvan služiti kao apostol. Govorio je na posvećenju hrama Logan, Utah. Nakon što je predsjednik Wilford Woodruff posvetio hram Manti, Utah, predsjednik Snow pročitao je molitvu posvećenja na zasjedanjima tijekom sljedećih dana. Kada je vršni kamen postavljen na najviši toranj hrama Salt Lake, vodio je veliki skup u uzvik hosana. Nakon što je posvećen hram Salt Lake, služio je u njemu kao prvi predsjednik hrama.

Na njegov 80. rođendan, mjesne su novine uključile ovu počast: »U suton njegovog života, [on je] i dalje zaposlen i energičan u velikom djelu kojemu je dao svoje ranije godine, nastavlja unutar svetih dijelova hrama velebna djela kojima su se on i njegovi suradnici posvetili – djela tako duboke važnosti za ovaj svijet pogođen grijehom i smrću.«⁶⁸

Služenje pojedincima

Dok je predsjednik Snow putovao od mjesta do mjesta, podučavajući velike grupe ljudi, odvajao je vremena služiti pojedincima i obiteljima. Na primjer, u ožujku 1891. kada je služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice, govorio je na saboru u Brigham Cityju. Usred njegovog govora, na govornicu je stavljena poruka. Svjedok je rekao kako je »zaustavio svoj govor, pročitao poruku, a zatim objasnio svecima kako se radi o pozivu da posjeti neke ljude koji su bili u dubokoj tuzi«. Zamolio je da ga se ispriča i otišao s govornice.

Poruka je došla od stanovnika Brigham Cityja koji se zvao Jacob Jensen. U njoj je pisalo da je Jacobova kći Ella preminula nakon tjedan dana borbe sa šarlahom. Brat Jensen napisao je poruku kako bi obavijestio predsjednika Snowa o smrti i kako bi ga zamolio da organizira sprovod. No predsjednik Snow želio je odmah posjetiti obitelj, iako je to značilo skratiti svoj govor i napustiti sastanak kojim je predsjedavao. Prije nego što je predsjednik Snow napustio

Čizme, cipele, pojasevi i šeširi izrađivani su u ovoj zgradi u Brigham Cityju, Utah.

sastanak, u pratnju je pozvao Rudgera Clawsona, koji je tada bio predsjednik okola Box Elder.

Jacob Jensen ispričao je što se dogodilo kada su predsjednik Snow i predsjednik Clawson došli u njihov dom:

»Nakon što je stajao pored Ellina kreveta minutu ili dvije, predsjednik Snow pitao je imamo li posvećenog ulja u kući. Bio sam duboko iznenađen, no rekao sam mu da imamo i dao mu ga. On je predao bočicu ulja bratu Clawsonu i zamolio ga da pomaže Ellu. [Predsjednik] Snow tada je bio glas za potvrdu pomazanja.

Tijekom uredbe bio sam naročito dojmmljen nekim riječima koje je koristio i još ih se uvijek dobro sjećam. Rekao je: 'Draga Ella, zapovijedam ti u ime Gospodina Isusa Krista, vrati se natrag i živi, tvoje poslanje nije gotovo. Živjet ćeš kako bi izvršila veliko poslanje.'

Rekao je da će živjeti kako bi podigla veliku obitelj i bila utjeha svojim roditeljima i prijateljima. Dobro se sjećam tih riječi ...

Nakon što je predsjednik Snow dovršio blagoslov, vratio se mojoj ženi i meni te rekao: 'Nemojte više žaliti niti tugovati. Sve će biti dobro. Brat Clawson i ja smo zauzeti i moramo poći, ne možemo

ostati, a vi samo budite strpljivi i čekajte, i nemojte tugovati, sve će biti dobro...’

Ela je ostala u tom stanju više od sat i pol nakon što joj je predsjednik Snow posluživao, ili ukupno više od tri sata nakon što je preminula. Sjedili smo i promatrali pored kreveta, njezina majka i ja, kada je odjednom otvorila svoje oči. Gledala je po sobi, vidjela nas kako sjedimo, no i dalje je tražila nekoga, a prva stvar koju je izgovorila bila je: ‘Gdje je? Gdje je?’ Pitali smo: ‘Tko? Gdje je tko?’ ‘Pa brat Snow’, odgovorila je. ‘On me je pozvao natrag.’⁶⁹

Kada je Ella bila u svijetu duhova, osjećala je takav mir i sreću da se nije željela vratiti. No poslušala je glas predsjednika Snowa. Od tog dana, tješila je obitelj i prijatelje, pomažući im razumjeti kako ne trebaju tugovati za voljenima koji su preminuli.⁷⁰ Kasnije se udala, imala osmero djece i vjerno je služila u svojim crkvenim pozivima.⁷¹

Vođenje Crkve kao Gospodnji prorok, vidio i objavitelj

Dana 2. rujna 1898. predsjednik Wilford Woodruff preminuo je nakon što je služio kao predsjednik Crkve više od devet godina. Predsjednik Lorenzo Snow, koji je tada služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola, bio je u Brigham Cityju kada je čuo vijesti. Ukrcao se na vlak za Salt Lake City čim je mogao, znajući kako odgovornost za crkveno vodstvo sada leži na Zboru dvanaestorice.

Osjećajući se nedoraslo, no ipak spreman slijediti Gospodnju volju, predsjednik Snow otišao je u hram Salt Lake i pomolio se. Kao odgovor na njegovu molitvu, posjetio ga je sam Gospodin. Predsjednik Snow kasnije je svjedočio kako je »doista vidio Spasitelja... u hramu, i razgovarao s njime licem u lice«. Gospodin mu je rekao neka odmah nastavi s reorganizacijom Prvog predsjedništva, da ne čeka kao što se čekalo kada su prethodni predsjednici Crkve preminuli.⁷² Zbor dvanaestorice apostola podržao je predsjednika Snowa kao predsjednika Crkve 13. rujna 1898, nakon čega je počeo služiti kao predsjednik. Opće članstvo Crkve podržalo ga je 9. listopada, a 10. listopada odijeljen je kao peti predsjednik Crkve.

Kroz primjer predsjednika Snowa i objave koje je primio, sveci posljednjih dana upoznali su ga kao njihovog proroka. Oni koji su bili druge vjere također su ga poštovali kao pravog Božjeg čovjeka.

*Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola 1898. godine.
Gore, slijeva na desno: Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry
Smith, Heber J. Grant, Brigham Young ml., George Teasdale, Rudger
Clawson, Marriner W. Merrill. Srednji red: Francis M. Lyman,
George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D.
Richards. Donji red: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.*

Međuodnosi sa svecima posljednjih dana

Predsjednik Snow često je predsjedavao saborima okola kada je bio predsjednik Crkve. Dok se sastajao sa svecima, izrazio je svoju ljubav i poštovanje za njih. Njegove riječi i djela pokazale su da iako je priznavao svetost svog poziva, nije se stavljao iznad ljudi kojima je služio.

Na jednom saboru okola, predsjednik Snow sudjelovao je na posebnom zasjedanju za djecu u okolu. Djeca su bila pozvana stati u primjeren red kako bi mogla prići proroku jedno po jedno i rukovati se s njime. Prije nego što su to učinili, ustao je i rekao: »Kada se budete rukovali sa mnom, želim da me pogledate u lice kako biste me se uvijek mogli sjećati. Ja nisam bolji od mnogih drugih ljudi, no Gospodin mi je dao velike odgovornosti. Otkada mi se Gospodin obznanio, na njegov savršen način, nastojao sam ispuniti svaku dužnost koja mi je dana. Želim da me se sjećate zbog visokog položaja

koji imam, sjetite se da ste se rukovali s predsjednikom Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Nadam se da se nećete zaboraviti moliti za mene i za moje savjetnike, predsjednike Canonna i Smitha, i za apostole.«⁷³

Sin predsjednika Snowa LeRoi ispričao je sljedeći događaj sa sabora okola u Richfieldu, Utah: »Predsjednik Lorenzo Snow i Francis M. Lyman [iz Zbora dvanaestorice] prisustvovali su saboru okola u Richfieldu. Nakon uvodne pjesme predsjednik okola pitao je brata Lymana koga treba pozvati za uvodnu molitvu. Brat je Lyman rekao: 'Pitaj predsjednika Snowa', misleći da pita predsjednika Snowa tko će izreći molitvu. Međutim, umjesto toga, predsjednik okola zamolio je predsjednika Snowa da se pomoli. Predsjednik Snow srdačno je odgovorio i prije nego što se počeo moliti iskazao svoje zadovoljstvo što je pozvan i rekao kako je prošlo puno vremena otkad je imao to zadovoljstvo. Rečeno je kako je izrekao predivnu uvodnu molitvu.«⁷⁴

Međuodnosi s članovima drugih vjera

Utjecaj predsjednika Snow protezao se dalje od svetaca posljednjih dana. Kada su ga ljudi drugih vjera upoznali, poštivali su njega i Crkvu koju je predstavljao. Velečasni W. D. Cornell, svećenik druge crkve, posjetio je Salt Lake City i imao je priliku provesti neko vrijeme s predsjednikom Snowom. Napisao je:

»U njegovu me je dojmljivu nazočnost odveo njegov ljubazan i iskusan tajnik, te sam se rukovao s jednim od najugodnijih i najsimpatičnijih ljudi koje sam ikada upoznao – čovjekom koji je imao naročitu sposobnost ukloniti svaku nelagodnost u svojoj nazočnosti – maestrom u umjetnosti razgovora, rijetkog genija, što mu je omogućavalo da osjećate umirujuću dobrodošlicu u njegovom društvu.

Predsjednik Snow je čovjek visoke kulture, mišlju, dušom i tijelom. Njegov je govor probran, diplomatski, prijateljski i školovan. Njegove geste pokazuju izučenu i školovanu otmjenost. Osnovna kvaliteta njegovog duha nježna je kao u djeteta. Upoznate ga. Zadovoljni ste s njim. Razgovarate s njim i sviđa vam se. Provedete više vremena s njim, volite ga.« Obraćajući se svojim čitateljima, koji su očito imali predrasude prema Crkvi, velečasni Cornell primijetio je: »A ipak, on je 'Mormon!' Pa ako 'mormonstvo' ikada uspije

od predsjednika Snowa napraviti grubog, brutalnog čovjeka, imat će puno posla. Ako je 'mormonstvo' bilo kalup koji je svijetu dao čovjeka mirnog duha, tako discipliniranoga poput njega, i tako do-tjeranoga u razumu, onda zasigurno mora biti i nečega dobrog u 'mormonstvu'.⁷⁵

Drugi svećenik, velečasni Prentis, također je pisao o susretu s predsjednikom Snowom: »Lice koje pokazuje da Knez mironosni vlada njegovom dušom njegov je najbolji dokaz. Povremeno bih kroz život koji sam proveo proučavajući ljude pronašao takav dokaz. Takvo je lice koje sam ugledao danas... Očekivao sam pronaći razumnost, dobrohotnost, dostojanstvo, smirenost i snagu prikazane na licu predsjednika Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana; no kada sam upoznao predsjednika Lorenza Snowa, na trenutak sam se prenuo... Njegovo je lice bilo moć mira; njegova nazočnost molitva za mir. U spokojnim dubinama njegovih očiju nije bio samo 'dom tihe molitve', već prebivalište duhovne snage. Dok je govorio o 'sigurn[o]m sv[om] proroštv[u]' i sigurnosti njegove nade, te trajnoj vjeri koja je nadvladala kušnje i teškoće tragičnog života, promatrao sam igrokaz emocija i proučavao zadivljenom pažnjom fine sjene izričaja koje tako jednostavno govore o djelovanju njegove duše; i obuzeo me je čudan osjećaj da 'stojim na svetom tlu': da ovaj čovjek nije djelovao iz uobičajenih motiva politike, interesa ili očekivanja, već je 'djelovao drugačije od ostalih...' Ako mormonska Crkva može stvoriti takve svjedoke, neće joj trebati olovka umješnog pisca ili uvjerljivost velikog propovjednika.⁷⁶

Objava o desetini

Predsjednik Lorenzo Snow možda je najpoznatiji po objavi koju je primio o zakonu desetine. U svibnju 1899. osjetio je poticaj otpu-tovati u St. George, Utah, s drugim crkvenim vođama. Iako nije znao zašto su trebali ići, on i njegova braća brzo su odgovorili na poticaj, a u roku od oko dva tjedna bili su u St. Georgeu. Dana 17. svibnja, nakon što su stigli u St. George, predsjednik Snow primio je objavu da treba propovijedati o zakonu desetine. Sljedeći dan iznio je sljedeću izjavu svecima: »Riječ Gospodnja vama nije ništa novo; već jednostavno ovo: VRIJEME JE SADA DOŠLO ZA SVAKOG SVECA POSLJEDNJIH DANA, KOJI ŽELI BITI PRIPREMLJEN ZA BUDUĆNOST I ČVRSTO DRŽATI SVOJE NOGE NA PRAVOM TEMELJU, DA ČINI VOLJU GOSPODNJU I

PLATI SVOJU PUNU DESETINU. To je riječ Gospodnja vama, i bit će riječ Gospodnja svakom naselju širom zemlje.«⁷⁷

Nakon što je iznio ovu poruku u St. Georgeu, predsjednik Snow i njegovi suputnici iznijeli su istu poruku u gradovima južnog Utaha i drugim sredinama između St. Georgea i Salt Lake Cityja. Do trenutka kad su se vratili 27. svibnja, održali su 24 sastanka na kojem je predsjednik Snow iznio 26 govora i rukovao se s 4417 djece. Proputovali su 675 kilometara vlakom i 495 kilometara konjskom zapregom.⁷⁸ Predsjednik Snow osvježen je tim iskustvom i bio je željan nastaviti propovijedati zakon desetine širom Crkve. »Toliko sam zadovoljan s rezultatima ovog posjeta«, rekao je, »da razmišljam o putovanju u sve okole Siona u skoroj budućnosti.«⁷⁹ Predsjedavao je mnogim saborima okola gdje je obećao svecima kako će poslušnost ovom zakonu pripremiti članove Crkve kako bi primili vremenite i duhovne blagoslove.⁸⁰ Također je obećao kako će poslušnost zakonu desetine omogućiti Crkvi da se osloboditi duga.⁸¹

Članovi su širom Crkve odgovorili na savjet predsjednika Snowa s obnovljenom predanošću. Godine 1904, povjesničar Orson F. Whitney, koji je kasnije služio kao član Zbora dvanaestorice, zapisao je: »Učinak pokreta bio je trenutačan. Desetine i prinosi pristizali su brzo i velikodušno kako se to godinama nije dogodilo, a stanje se Crkve na mnoge načine poboljšalo i njezina je budućnost postala svjetlija. Predsjednik Snow ranije je zadobio ljubav i povjerenje svog naroda, a sada su ti dobro osjećaji povećani i osnaženi.«⁸² Predsjednik Heber J. Grant, koji je bio član Zbora dvanaestorice kada je predsjednik Snow primio objavu o desetini, kasnije je izjavio: »Lorenzo Snow došao je u predsjedništvo Crkve kada je imao osamdeset i pet godina, a ono što je ostvario u sljedeće tri godine svog života jednostavno je čudesno za razmišljati... U tri kratke godine, ovaj je čovjek, iznad godina sposobnosti prema procjeni svijeta, koji nije bio uključen u financijska pitanja, koji je godinama svoj život posvetio radu u hramu, preuzeo financije Crkve Kristove, pod nadahnućem živoga Boga, i u te tri godine promijenio sve, financijski, iz tame u svjetlost.«⁸³

*Iznošenje svjedočanstva u posljednje
dane njegovog službeništva*

Dana 1. siječnja 1901. godine predsjednik Snow sudjelovao je na posebnom sastanku u tabernakulu Salt Lake kako bi dočekao 20. stoljeće. Ljudi svih religija bili su pozvani sudjelovati. Predsjednik Snow pripremio je poruku za događaj, no nije je mogao sam pročitati zbog ozbiljne prehlade. Nakon uvodne pjesme, uvodne molitve i himne koju je otpjevao zbor Tabernacle, sin predsjednika Snowa, LeRoi, ustao je i pročitao poruku pod nazivom »Pozdrav svijetu od predsjednika Lorenza Snowa«. ⁸⁴ Zaključne riječi poruke pokazale su osjećaje predsjednika Snowa za Gospodnje djelo:

»U mojih osamdeset i sedam godina na zemlji, osjećam ispunjenost iskrenom željom za dobrobit čovječanstva... Podižem svoje ruke i pozivam nebeske blagoslove na stanovnike zemaljske. Neka nad vama zasja sunce. Neka blagoslovi zemlje i plodovi tla slobodno budu izneseni za vaše dobro. Neka svjetlost istine istjera tamu iz vaših duša. Neka se pravednost poveća, a opačina ishlapi... Neka pravda pobijedi, a pokvarenost iščezne. Neka krepost, čudoređe i čast prevlada, dok zlo ne bude nadvladano, a zemlja očišćena od opačine. Neka ti osjećaji, kao glas 'mormona' iz planina Utaha, odu u cijeli svijet, i neka svi ljudi znaju kako je naša želja i misija za blagoslov i spasenje cijele ljudske rase... Neka Bog bude proslavljen u pobjedi koja dolazi nad grijehom, patnjom, bijedom i smrti. Mir neka bude svima!« ⁸⁵

Dana 6. listopada 1901. predsjednik Snow ustao je kako bi se obratio svojim svecima na završnom zasjedanju općeg sabora. Bio je prilično bolestan nekoliko dana, a kada je došao za govornicu, rekao je: »Moja draga braćo i sestre, čudesno mi je što vam pokušavam govoriti ovo poslijepodne.« Iznio je kratku poruku o vodstvu u Crkvi. Zatim je rekao posljednje riječi koje će opće članstvo Crkve čuti od njega: »Neka vas Bog blagoslovi. Amen.« ⁸⁶

Četiri dana kasnije, predsjednik Snow preminuo je od upale pluća. Nakon sprovoda u tabernakulu Salt Lake, njegovo je tijelo zakopano na groblju u njegovom voljenom Brigham Cityju.

Napomene

1. Lorenzo Snow, iz Lycurgus A. Wilson, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), v.
2. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
3. Lorenzo Snow, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
4. Lorenzo Snow, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
5. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 1–2.
6. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2.
7. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Church History Library, 18.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2–3.
9. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 3.
10. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2, 3.
11. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4 sv. (1892–1904), 4:223.
12. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 4.
13. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 57–62.
14. Vidi Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 32.
15. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
16. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, 22. Za više informacija o obračunu Lorenza Snowa, vidi 3. poglavlje.
17. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
18. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33.
19. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33; vidi i »The Grand Destiny of Man«, 22.
20. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, 22.
21. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 15.
22. Lorenzo Snow, »The Grand Destiny of Man«, 22.
23. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16.
24. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16, 19.
25. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
26. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 30.
27. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37–38.
28. Pismo Lorenza Snowa Oliveru Snowu, citirano u pismu Elize R. Snow Isaacu Streatoru, 22. veljače 1839, Church History Library.
29. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37.
30. Pismo Lorenza Snowa Oliveru Snowu, citirano u pismu Elize R. Snow Isaacu Streatoru, 22. veljače 1839.
31. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
32. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 47.
33. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 50–51. Za više informacija o putu u Englesku, vidi 14. poglavlje.
34. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 58–59.
35. Pismo Lorenza Snowa Heberu C. Kimballu, 22. listopada 1841, Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*, Church History Library.
36. Pismo Lorenza Snowa Heberu C. Kimballu, 22. listopada 1841, Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
37. Pismo Lorenza Snowa Georgeu A. Smithu, 20. siječnja 1842, Lorenzo Snow, *Letterbook, 1839–1846*.
38. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 45.
39. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 65–66.
40. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 72–83.
41. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 91.
42. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 74–75; vidi i 73. stranicu.
43. Lorenzo Snow, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 49.
44. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.

45. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.
46. Lorenzo Snow, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79, 82.
47. Lorenzo Snow, »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave«, *Millennial Star*, 29. kolovoza 1887, 549. Za više komentara Lorenza Snowa o umorstvu Josepha Smitha, vidi 23. poglavlje.
48. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 84.
49. Joseph Smith, citirao Lorenzo Snow u *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 70.
50. Za više informacija o iskustvu u Mount Pisgahu, vidi 7. poglavlje.
51. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 94–95.
52. Lorenzo Snow, »Address of Apostle Lorenzo Snow«, *Millennial Star*, 15. veljače 1886, 110.
53. Lorenzo Snow, *Deseret News*, 14. siječnja 1857, 355.
54. Pismo Lorenza Snowa Elizi R. Snow, *The Italian Mission* (1851), 5.
55. Pismo Lorenza Snowa Franklinu D. Richardsu, *The Italian Mission*, 8–10.
56. Pismo Lorenza Snowa Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 10–11.
57. Vidi pismo Lorenza Snowa Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 15–17.
58. Vidi pismo Lorenza Snowa Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 17.
59. Pismo Lorenza Snowa Franklinu D. Richardsu, *The Italian Mission*, 20.
60. Pismo Lorenza Snowa Orsonu Hydeu, *The Italian Mission*, 23.
61. Pismo Jabeza Woodarda Lorenzu Snowu, *The Italian Mission*, 26.
62. Citirano u pismu Jabeza Woodarda Lorenzu Snowu, *The Italian Mission*, 26.
63. Conference Report, listopad 1994, 97; *Ensign*, studeni 1994, 74.
64. Leslie Woodruff Snow, »President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him«, *Young Woman's Journal*, rujan 1903, 391.
65. Za više o iskustvu starješine Snowa na Havajskom otočju, vidi 4. poglavlje.
66. Za više o iskustvu starješine Snowa u Svetoj Zemlji, vidi 24. poglavlje.
67. Heber J. Grant, Conference Report, lipanj 1919, 10.
68. *Deseret Evening News*, 3. travnja 1894, 4.
69. Jacob Jensen, citirano u LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead«, *Improvement Era*, rujan 1929, 884–886.
70. Vidi LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead«, 886; LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead (Conclusion)«, *Improvement Era*, listopad 1929, 975–979.
71. Vidi LeRoi C. Snow, »Raised from the Dead (Conclusion)«, 980.
72. Vidi LeRoi C. Snow, »An Experience of My Father's«, *Improvement Era*, rujan 1933, 677; vidi i prepisku između Johna A. Widtsoa i Noaha S. Ponda, supruga Alice Armeda Snow Young Pond, 30. listopada 1945, i 12. studenog 1946, Church History Library. Predsjednik Brigham Young čekao je više od tri godine nakon umorstva proroka Josepha Smitha prije nego što je reorganizirao Prvo predsjedništvo; predsjednik John Taylor čekao je više od tri godina nakon smrti predsjednika Younga; predsjednik Woodruff čekao je gotovo dvije godine nakon smrti predsjednika Taylora. Za više informacija o božanskom očitovanju koje je predsjednik Snow primio u hramu, vidi 20. poglavlje.
73. Lorenzo Snow, »President Snow in Cache Valley«, *Deseret Evening News*, 7. kolovoza 1899, 1.
74. Biografske napomene o Lorenzu Snowu, usp. LeRoi C. Snow, Church History Library, 2.
75. W. D. Cornell, citirano u »Mormonism in Salt Lake«, *Millennial Star*, rujan 14, 1899, 579.
76. Reverend Prentis, citirano u Nephi Anderson, »Life and Character Sketch of Lorenzo Snow«, *Improvement Era*, lipanj 1899, 569–570.
77. Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 533; vidi i *Deseret Evening News*, 17. svibnja 1899, 2; *Deseret Evening News*, 18. svibnja 1899, 2. The *Millennial Star* navodi da je predsjednik Snow iznio ovaj govor 8. svibnja, no drugi suvremeni resursi pokazuju da je izrečen 18. svibnja. Predsjednik Snow također je govorio o desetini 17. svibnja. Za potpuniji zapis o objavi o desetini, vidi 12. poglavlje.
78. Vidi »Pres. Snow Is Home Again«, *Deseret Evening News*, 27. svibnja 1899, 1.

79. Lorenzo Snow, »Pres. Snow Is Home Again«, 1.
80. Vidi, npr. *Deseret Evening News*, 24. lipnja 1899, 3.
81. Vidi, npr., *Improvement Era*, kolovoz 1899, 793.
82. Orson F. Whitney, *History of Utah*, 4:226.
83. Heber J. Grant, Conference Report, lipanj 1919, 10.
84. Vidi »Special New Century Services«, *Deseret Evening News*, 1. siječnja 1901, 5.
85. Lorenzo Snow, »Greeting to the World by President Lorenzo Snow«, *Deseret Evening News*, 1. siječnja 1901, 5.
86. Lorenzo Snow, Conference Report, listopad 1901, 60, 62.

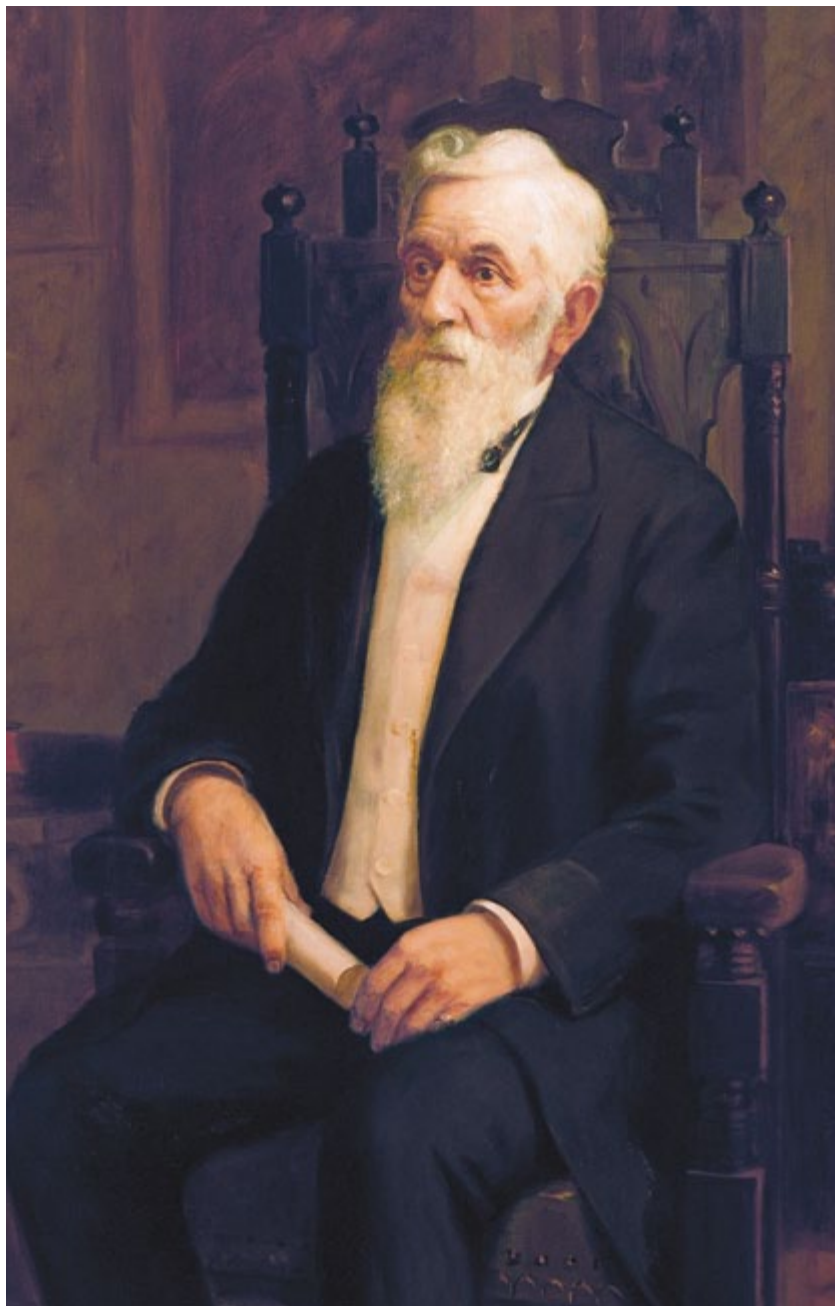
Učenje pomoću vjere

»Nastavimo, braćo i sestre, raditi u ime Gospodina, našega Boga; skupljajući mudrost i razum iz dana u dan, kako bi svaka situacija koja se dogodi mogla služiti za naše dobro.«

Iz života Lorenza Snowa

Kada mladi Lorenzo Snow nije obavljao svoje dužnosti na obiteljskoj farmi, obično je čitao – »skrivajući se sa svojom knjigom«, kako bi članovi njegove obitelji to rekli. Prema riječima njegove sestre Elize, bio je »uvijek učenik, kod kuće kao i u školi«. ¹ Njegova se ljubav prema učenju povećavala kako je rastao. Zapravo, rekao je da je obrazovanje bilo »zvijezda vodilja« njegove mladosti. ² Nakon pohađanja državnih škola, studirao je na koledžu Oberlin, privatnoj školi u državi Ohio 1835. godine. Godine 1836, prije nego što se priključio Crkvi, prihvatio je Elizin poziv da preseli u Kirtland, Ohio, gdje je studirao hebrejski jezik u razredu u kojem su bili prorok Joseph Smith i mnogi apostoli.

Nakon što je bio kršten i potvrđen, usmjerio je svoj interes više prema »podučavanju od Duha« ³ nego prema »učenju iz knjiga«. ⁴ U svojoj potrazi nikada nije izgubio žeđ za učenjem. Na primjer, kada je imao 80 godina i služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola, stao je pred svece na općem saboru u listopadu 1894. godine. Osvrnuvši se na izlaganja koja su njegova manje iskusna braća izrekla ranije toga dana, rekao je: »Iznesene su neke ideje o kojima nikad ranije nisam razmišljao, a koje su vrlo korisne.« ⁵ Šest je godina kasnije kao predsjednik Crkve sudjelovao na saboru koji je vodila organizacija Nedjeljne škole. Nakon što je slušao govore drugih, naposljetku je ustao za govornicu. Započeo je svoje obraćanje govoreći: »Oduševljen sam i ugodno iznenađen onime što sam vidio i čuo... Doista mogu reći da sam bio podučen; i ako ja, čovjek od

Tijekom svog života, predsjednik Lorenzo Snow nastojao je učiti »proučavanjem i vjerom« (NiS 88:118).

osamdeset i šest godina, mogu biti podučeni, ne vidim razloga zašto odrasli općenito ne bi mogli imati koristi, kao i zadovoljstvo, od prisustvovanja vašim sastancima.«⁶ [Vidi 1. prijedlog na 42. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Učenje zahtijeva vjeru, trud i ustrajnost.

U ovom religijskom sustavu koji smo vi i ja prihvatili postoji nešto divno i veličanstveno, te nešto novo za naučiti svaki dan što je od velike vrijednosti. A to nije samo naša povlastica, već je potrebno da primimo te stvari i skupimo nove ideje.⁷

Cijela ideja mormonstva jest poboljšanje – mentalno, tjelesno, moralno i duhovno. Nikakvo polovično obrazovanje nije dovoljno za sveca posljednjih dana.⁸

Korisno je živjeti dugo na zemlji te steći iskustvo i spoznaju koja iz toga proizlazi: jer Gospodin nam je rekao da bez obzira koje god razumsko načelo dokučimo za ovoga života, ono će s nama ustati za uskrsnuća, a što više spoznaje i razumnosti osoba stekne u ovom životu, imat će toliko veću prednost u svijetu koji dolazi [vidi NiS 130:18–19].⁹

Ima onih koji ne uče i koji se ne poboljšavaju onoliko brzo koliko bi mogli, jer njihove oči i srca nisu usmjereni na Boga; oni ne razmišljaju ozbiljno, niti imaju spoznaju koju su mogli steći; propuštaju dobar dio onoga što bi mogli primiti. Trebamo zadobiti spoznaju prije nego što zadobijemo trajnu sreću; trebamo biti iznimno svjesni onoga što je Božje.

Iako sada možemo zanemarivati kvalitetnije korištenje svoga vremena, poboljšanje svojih intelektualnih sposobnosti, jednom ćemo to morati učiniti. Imamo toliko toga za proći i ako ne uspijemo danas, morat ćemo utoliko više proći sutra.¹⁰

Mora doći do misaonog rada, korištenja onih talenata koje nam je dao Bog; s njima se mora djelovati. Zatim, prosvijetljeni darom i moću Duha Svetoga, možemo dobiti ideje, razum i blagoslove koji su potrebni da nas pripreme za budućnost, za događaje koji dolaze.

Isto načelo primijenit će se na sva naša djela u odnosu na ono što je Božje. Trebamo uložiti napor... Ne koristi nam da ostanemo

»Podučavanje od Duha« vrijedno je naše »najveće pažnje«.

besposleni umjesto da poduzmemo aktivnosti; ako ostanemo potpuno neutralni, ništa se ne postiže. Svako načelo koje je objavljeno s neba je za naše dobro, naš život, naše spasenje i našu sreću.¹¹

Možda smatramo kako nije potrebno ulagati napor da bismo otkrili što Bog traži od nas; ili drugim riječima, da bismo istraživali načela koja je Bog objavio, po kojima možemo primiti vrlo važne blagoslove. Objavljena su, jednostavno i jasno, načela koja su smišljena kako bi uzvisila svece posljednjih dana i sačuvala ih od velikih nevolja i problema, no ipak, zbog nedostatka ustrajnosti s naše strane da ih naučimo i prilagodimo im se, ne uspijevamo primiti blagoslove koji su povezani s poslušnošću tim načelima.¹²

Nastavimo, braćo i sestre, raditi u ime Gospodina, našega Boga; skupljajući mudrost i razum iz dana u dan, kako bi svaka nastala okolnost mogla služiti za naše dobro i povećati našu vjeru i razum.¹³ [Vidi 2. prijedlog na 42. stranici.]

Podučavanje od Duha vrijedno je naše najveće pažnje.

Postoji vrsta podučavanja koje je dostojno svačije najbolje pažnje i u koje se svi trebaju uključiti – to je podučavanje od Duha.¹⁴

Malo duhovnog znanja daleko je bolje od pukih mišljenja, stano-
višta i ideja, ili čak opsežnih argumenata; malo duhovnog znanja
vrlo je bitno i od najvećeg je značaja.¹⁵

Ne smijemo zanemariti naša duhovna poboljšanja dok težimo
svjetovnom bogatstvu. Naša je dužnost uložiti svaki napor u svrhu
vlastitog poboljšanja u načelima svjetla i spoznaje, kao i u našoj
sredini povećati vremenite blagoslove i udobnosti ovog života.¹⁶

Ako su naši umovi previše jednostrani, pridajući previše pažnje
stjecanju zemaljskih dobara nauštrb duhovnog bogatstva, mi nismo
mudri upravitelji.¹⁷ [Vidi 3. prijedlog na 42. stranici.]

Koristi nam iznova slušati evanđeoska načela.

Čuli ste [neka načela] možda i na stotine puta, a opet se čini po-
trebnim da te stvari trebaju biti iznova naučavane. Ponovno, to je
nešto slično onome što primjećujem čitajući knjigu Nauk i savezi.
Svaki put kad pročitam objavu u toj knjizi dobijem neku novu ideju,
iako sam možda mnogo puta pročitao tu istu objavu. Pretpostavljam
da je to i vaše iskustvo; ako nije, onda se dosta razlikuje od mog.¹⁸

S nama je kao i s djetetom koje uči abecedu. Učitelj kaže djetetu:
»Ovo je slovo *a*; hoćeš li ga pokušati zapamtiti?« Dijete odgovara:
»Da, pokušat ću ga zapamtiti.« Učitelj prelazi na drugo slovo i kaže:
»Ovo je slovo *b*; hoćeš li ga pogledati i pokušati zapamtiti?« »O, da«,
kaže dijete. Zatim se učitelj vrati natrag na slovo *a*. »Koje je ovo
slovo?« Dijete ga je zaboravilo. Učitelj još jednom govori djetetu
da je to slovo *a*, te se okreće slovu *b*, i otkriva kako je dijete i to
zaboravilo, te treba ponovno biti podučeno slovu *b*. To se događa
ujutro. Poslijepodne dijete se ponovno proziva i ispituje, a učitelj
opet otkriva kako je dijete zaboravilo slova i mora biti ponovno
podučeno. I tako se lekcija treba uvijek iznova ponavljati, toliko
da ako učitelj nije imao iskustva i nije znao što očekivati, zasigurno
bi bio obeshrabren. Tako je i sa svecima posljednjih dana. Iako se
možemo umoriti od slušanja stvari koje se ponavljaju, tako mora biti
kako bismo ih mogli temeljito naučiti. Moramo ih naučiti. Znam da
će sveci posljednjih dana naposljetku naučiti sve zakone i zapovijedi
Božje i naučit ćemo ih strogo slijediti. Ali još uvijek nismo stigli do
te točke.¹⁹ [Vidi 4. prijedlog na 42-43. stranici.]

Kada se okupimo da učimo evanđelje, i učitelj i učenik trebaju vodstvo Duha.

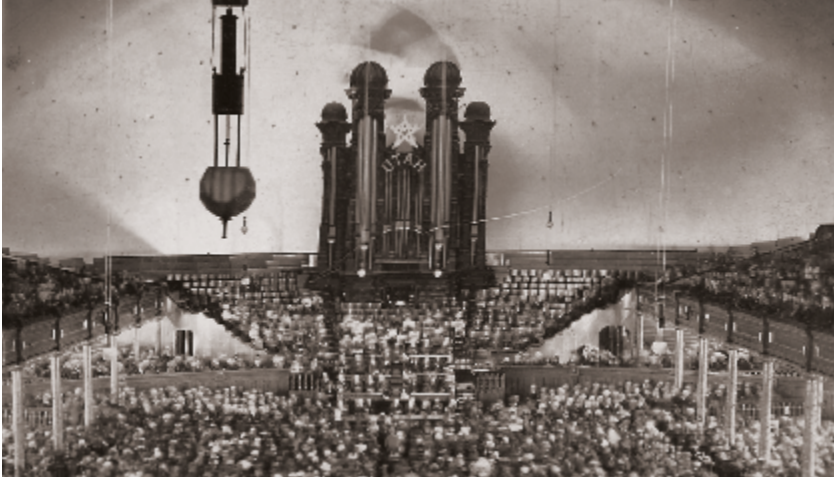
Kada [učitelj] stane pred ljude trebao bi to učiniti shvaćajući kako stoji pred njima sa svrhom prenošenja znanja, da mogu primiti istinu u svoje duše i biti izgrađeni u pravednosti primajući više svjetla, napredujući u svom obrazovanju u načelima svetosti.

To se ne može postići drugačije osim misaonim radom, snagom vjere i traganjem svim srcem za Duhom Gospodina, našega Boga. Tako je i na strani slušatelja; osim ako se ne uloži posebna pažnja prema onome što od njih s vremena na vrijeme traže oni koji se obraćaju ljudima s ove govornice, i osim ako pojedinci ne ulože u misaoni rad svu svoju moć i svu snagu svoju u molitvama pred Gospodinom, neće primiti dobro i pogodnosti koje trebaju primiti.²⁰

Ono što želim od svetaca posljednjih dana jest da tijekom ovog sabora, dok nam se starije običaji, koristimo našu vjeru i molitve za svakoga tko govori, da mogu reći takve stvari i da možemo imati duha te primiti ono što će biti korisno za sve. To je naša povlastica i naša dužnost. Ovdje nismo slučajno došli; došli smo na ovaj sabor očekujući da primimo nešto što će nam koristiti.²¹

Trebate zamoliti Gospodina neka dopusti [govornicima] reći nešto što želite znati, da vam mogu predložiti nešto što će vam biti od koristi. Ako imate imalo želje naučiti određene stvari koje ne razumijete, molite se da [oni] mogu reći nešto što će prosvijetliti vaš um s obzirom na ono što vas brine i imat ćemo divan i veličanstven sabor, bolji nego što smo ikada imali. Koliko god to izgledalo čudno, naš zadnji sabor uvijek djeluje kao najbolji i neka tako bude. A vi, braćo i sestre, dopustite neka se vaša srca uzdignu prema Gospodinu i koristite vjeru dok vam naša braća govore. Nećemo biti razočarani, a vi nećete poći svojim kućama, nećete se povući s ovog sabora, a da ne osjetite kako ste u velikoj mjeri i obilno blagoslovljeni.²²

Pretpostavljam kako je većina okupljenih koji su sada preda mnoom doputovalo izdaleka da se sastanu s nama na ovom općem saboru i da su svi bili potaknuti na okupljanje iz pravih razloga – sa željom da se poboljšaju i usavrše u stvarima koje se odnose na njihovu korisnost u kraljevstvu Božjem. Kako ne bismo bili razočarani

Trebali bismo »pripremiti naša srca da primimo i imamo koristi od« poruka izrečenih na općem saboru i drugim sastancima.

po tom pitanju, postaje neophodno pripremiti naša srca da primimo i imamo koristi od prijedloga koje govornici mogu navesti tijekom sabora, koji mogu biti nadahnuti Duhom Gospodnjim. Mislio sam, i još uvijek mislim, da naše izgrađivanje ne ovisi toliko o govorniku koliko o nama samima.²³

Kada se okupimo... primanje poduke od onih osoba koje nam se obraćaju postaje naša povlastica, a ako se to ne dogodi, krivnja je obično na nama.²⁴

Primijetio sam kod nekih ljudi nešto što sam pripisao slabosti. Okupe se, neki od njih, više sa svrhom uživati u retorici svog govornika, diviti se stilu kojim će im se on obratiti, ili se okupe više sa svrhom vidjeti govornika i raspravljati o njegovom karakteru... umjesto sa svrhom primanja uputa koje će biti za njihovo dobro i izgrađivati ih u pravednosti...

Ako ne koristimo one sposobnosti koje su nam dane i ne primimo Duha Gospodnjeg, malo ćemo primiti od govornika, iako neke od upućenih ideja mogu biti od velike vrijednosti i značaja. Bez obzira što ideje mogu biti izgovorene prilično isprekidano, ako će se ljudi potruditi... uskoro će naučiti da se nikada neće vratiti sa sastanka, a da njihovi umovi nisu imali koristi od govornika.²⁵

Dugačak govor nije uvijek taj koji svecima posljednjih dana daje ono što je najkorisnije; ali u različitim izrečenim govorima možemo dobiti neku ideju, ili neko načelo može probuditi naše razumijevanje koje će se kasnije pokazati dragocjenim za nas.²⁶

Okupili smo se sa svrhom štovanja Boga i obavljanja poslova potrebnih za unapređenje istine na zemlji. Značaj poduke uvelike će ovisiti o stanju naših umova. Trebali bismo iz misli izbaciti naše svjetovne poslove i posvetiti pažnju svrsi ovog sabora.²⁷

Za informacije i duhovno znanje potpuno smo ovisni – osjećamo se ovisni — o Gospodinu. A u skladu s korištenjem naše vjere primamo informacije, prenesene kroz sluge Gospodnje... On nam govori kroz svoje sluge, koji nam se povremeno obraćaju na ovaj način kada se okupimo štovati našega Boga.²⁸ [Vidi 5. prijedlog na 43. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na stranice 37–38. koje opisuju neke od cjeloživotnih nastojanja predsjednika Snowa za učenje. Što potiče osobu da nastavi učiti tijekom svog života? Razmislite o svom osobnom pristupu učenju i razmislite kako možete nastaviti učiti tijekom svog života.
2. Proučite savjet predsjednika Snowa o ulaganju napora i ustrajnosti u učenju evanđelja (38–39. stranica). Na koji se način vaše osobno učenje mijenja kada se istinski trudite? Kako možemo pomoći djeci i mladima da se trude kako bi učili?
3. Predsjednik Snow potaknuo je svece neka teže »podučavanju od Duha« (35. stranica). Što to znači za vas? Što se može dogoditi kada se naše obrazovanje previše usredotočuje na svjetovno bogatstvo?
4. Kako se primjer djeteta koje uči abecedu (39. stranica) odnosi na naša nastojanja da naučimo evanđelje? Dok ste proučavali riječi drevnih proroka i proroka posljednjih dana, koja ste načela primijetili da se ponavljaju?

5. Kako možemo pripremiti naša srca da učimo na crkvenoj nastavi i sastancima? Kako možemo uložiti napore da nešto naučimo, čak i kada jednostavno slušamo govor na sakramentalnom sastanku ili saboru? (Za neke primjere, vidi 40–42. stranicu.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama: 2. Nefi 9:28–29; 28:30; Mosija 2:9; NiS 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Pomoć pri podučavanju: »Da bi nam pomogla u podučavanju iz Svetih pisama i riječi proroka posljednjih dana, Crkva je izdala priručnike s lekcijama i ostale materijale. Potreba za komentarima i drugim referentnim materijalima je mala.« (*Podučavanje, nema većeg poziva: Vodič s materijalima za podučavanje evanđelja* [1999], 52).

Napomene

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 3.
2. Iz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
4. Iz *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
5. »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret Semi-Weekly News*, 30. listopada 1894, 1.
6. »Tithings«, *Juvenile Instructor*, travanj 1901, 214–215.
7. Conference Report, travanj 1898, 13.
8. »Mormonism' by Its Head«, *The Land of Sunshine*, listopad 1901, 257.
9. »Old Folks Are at Saltair Today«, *Deseret Evening News*, 2. srpnja 1901, 1; poruku je pripremio Lorenzo Snow, a pročitao njegov sin LeRoi.
10. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
11. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16. srpnja 1878, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 7. prosinca 1869, 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
15. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
16. *Deseret News*, 19. srpnja 1865, 330.
17. *Deseret News*, 19. srpnja 1865, 330.
18. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28. srpnja 1899, 10; kurziv dodan.
20. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
21. Conference Report, listopad 1899, 2.
22. Conference Report, listopad 1900, 5.
23. Conference Report, listopad 1898, 1–2.
24. Conference Report, travanj 1898, 61.
25. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
26. Conference Report, travanj 1899, 2.
27. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.

Isus Krist postavio nam je primjer kada je kršten uranjanjem.

Krštenje i dar Duha Svetoga

»Ovo... je bila evanđeoska odredba u vrijeme apostola: vjera u Isusa Krista, pokajanje, krštenje uranjanjem za otpust grijeha i polaganje ruku za primanje Duha Svetoga. Kada se ova odredba razumjela i ispravno provodila, moć, darovi, blagoslovi i veličanstvene povlastice trenutačno su uslijedile.«

Iz života Lorenza Snowa

Čak i nakon primanja svjedočanstva da je Joseph Smith bio prorok, Lorenzo Snow borio se s odlukom da pristupi Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Znao je da će se, ako postane član Crkve, morati odreći nekih svojih svjetovnih težnji. Ali nakon iskustva koje je nazvao svojom »najtežom borbom srca i duše«, pristao je krstiti se. Ispričao je: »Uz pomoć Gospodina – jer sam uvjeren da mi je on zasigurno pomogao – odložio sam svoju oholost, svjetovne ambicije i težnje na oltar, te ponizno poput djeteta ušao u vode krštenja i primio uredbu evanđelja... Primio sam krštenje i uredbu polaganja ruku od osobe koja je poučavala da ima božansku ovlast.«¹

Primivši taj blagoslov, bio je željan podijeliti ga s drugima. U pismu koje je napisao kao misionar u Italiji, rekao je: »U većini zemalja otvaranje vrata kraljevstva Božjeg popraćeno je s puno briga i tjeskobe. Ništa manje nije ni nas snašlo. Stoga sam s velikim zadovoljstvom sišao u vodu s prvim kandidatom za vječni život. Nikada nam talijanski jezik nije zvučao ugodnije od tog uzbuđujućeg trenutka kada sam poslužio tu svetu uredbu i otvorio vrata koja nijedan čovjek ne može zatvoriti.«² [Vidi 1. prijedlog na 54. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Blagoslove primamo od Boga kada slijedimo načela koja je uspostavio.

Postoje određena načela koja je uspostavio Bog, koja će ljudima, kada ih razumiju i pridržavaju ih se, dati duhovna znanja, darove i blagoslove. U davna vremena, kao i u vrijeme apostola, ljudi su dobili duhovne moći i razne povlastice stječući razumijevanje i vjernim obdržavanjem određenih pravila koja je uspostavio Gospodin. Kao što se npr. Abel, jedan od Adamovih sinova, dobivši informaciju da je polaganje žrtve bila odredba koju je uspostavio Bog, po kojoj ljudi mogu primiti blagoslove, bacio na posao, slijedio odredbu, položio žrtvu, po kojoj je dobio divna očitovanja od Svevišnjega [vidi Postanak 4:4; Hebrejima 11:4].

I ponovno, kada se prepotopni narod [narod prije velikog potopa] iskvario, i kada se približavalo vrijeme u koje će ih pohoditi uništenje, Gospodin je objavio put kojim pravedni mogu pobjeći; sukladno tome, svi koji su razumjeli i slijedili put bili su sigurni da će primiti obećane blagoslove [vidi Postanak 6–8].

Prije nego što je u posjed dobio Jerihon, Jošua je morao slijediti određene korake koje je propisao Bog. Ispravno poduzetim koracima, u skladu sa zapovijedi, mjesto je odmah palo u njegov posjed. [Vidi Jošua 6.]

Još jedan primjer: slučaj Naamana, vojskovođe asirske vojske – čini se da je, zaražen gubom i čuvši za proroka Elizeja, on otišao kod njega s molbom da ga oslobodi te nedaće. Prorok, na kojem je bio Duh Sveti, koji [prenosi] misao Božju, obavijestio ga je da će kupanjem sedam puta u vodama Jordana biti iscijeljen. Naaman je u početku mislio da je to prejednostavno te je bio nezadovoljan i sklon ne učiniti to – ne primijeniti tako jednostavno sredstvo. Međutim, nakon dubljeg razmišljanja, ponizivši se, podvrgnuo se pravilima. Kad gle! Blagoslov je odmah uslijedio. [Vidi 2. Kraljevima 5:1–14.] ...

Kada je predstavljena evanđeoska rasporedba, darovi i blagoslovi dobivali su se prema sličnim načelima; tj. prema poslušnosti određenim uspostavljenim pravilima. Gospodin je i dalje utvrđivao

određene aktivnosti, obećavajući svima koji će ih obavljati neke jedinstvene povlastice; a kada se te aktivnosti obave – pridržavajući se svakog detalja – tada je bilo sigurno da će obećani blagosloviti biti ispunjeni.³

Vanjske uredbe krštenja i potvrde nerazdvojno su povezane s unutarnjim djelovanjima vjere i pokajanja.

Neki uzaludno umišljaju da se u evanđeoskoj rasporedbi darovi i blagoslovi ne dobivaju prema vanjskim obredima, ili vanjskim djelima, već jednostavno kroz vjeru i pokajanje, kroz misaone aktivnosti, neovisne od tjelesnih. No kada ostavimo na stranu običaje, praznovjerja i vjerovanja ljudi, mi ćemo se okrenuti riječi Božjoj, u kojoj ćemo otkriti da su vanjska djela, ili vanjske uredbe, prema evanđeoskoj rasporedbi, nerazdvojno povezane s unutarnjim djelovanjima, vjerom i pokajanjem. Kao dokaz, iznosim sljedeće opažanje:

Spasitelj je rekao: »Zašto me zovete: 'Gospodine, Gospodine!' a ne vršite što kažem?« [Luka 6:46.] I opet je rekao: »Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici.« [Vidi Matej 7:24.] I: »Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se.« [Marko 16:16.] Isto tako je rekao: »Tko se ne rodi od vode i Duha Svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko.« [Ivan 3:5.] Te izreke našeg Spasitelja zahtijevaju da ljudi obave vanjska djela kako bi primili svoje spasenje.

Na dan Pedesetnice, Petar je rekao okupljenom mnoštvu: »Obraćajte se... Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha; tako ćete primiti dar – Duha Svetoga.« [Vidi Djela 2:38.] U svojoj proročkoj izjavi, učimo da su ljudi mogli izvršiti vanjsko djelo, krštenje u vodi, kako bi mogli primiti otpust grijeha, a nakon toga dar Duha Svetoga. No prije obavljanja vanjskog djela, mora se obaviti unutarnje djelo – vjera i pokajanje. Vjera i pokajanje događaju se prije krštenja; a krštenje prije otpusta grijeha i primanja Duha Svetoga...

Neki smatraju kako je pogrešno ubrojiti krštenje među osnovna načela određena od Boga, koja treba obaviti za primanje otpusta grijeha. Kao odgovor, kažemo da su Spasitelj i apostoli učinili to prije nas; stoga osjećamo obvezu slijediti njihov primjer...

Na dan Pedesetnice kršteno je oko 3000 ljudi.

Krštenje... odvaja naše duše od grijeha i zagađenja, kroz vjeru u veliko pomirenje...

Na jednostavan je način prikazano da se vanjska djela također moraju obaviti, kao što mora doći do vjere i pokajanja, kako bismo primili evanđeoske povlastice.⁴ [Vidi 2. prijedlog na 54. stranici.]

Krštenje se obavlja uranjanjem, a dar se Duha Svetoga podjeljuje polaganjem ruku.

Krštenje u vodi oblikuje dio Kristova evanđelja, pa stoga primjećujemo da su sluge Božji u počecima bili vrlo temeljiti u izvršavanju te uredbe...

Sada ćemo za trenutak pokušati steći pravilno razumijevanje načina na koji se krštenje obavlja. Prilično je očito da postoji samo jedan način ili metoda po kojoj se ova uredba treba posluživati, a objašnjena je apostolima i strogo se poštivala kada god se obavljala. Kako bismo mogli dobiti ispravno razumijevanje po ovom pitanju, bit će potrebno razmotriti okolnosti pod kojima je krštenje obavljeno.

Za Ivana [Krstitelja] piše da je krštavao u Enonu, jer je tamo bilo mnogo vode [vidi Ivan 3:23]; tako, da je metoda bila prskanje, teško bismo pretpostavili da bi išao u Enon, jer je na tom mjestu bilo puno vode, budući da bi sa svega malo vode poprskao cijelu Judeju, bez da mora putovati čak do tamo. Također nam je rečeno da je krštavao u Jordanu, i da je nakon što je uredbu poslužio Spasitelju, on izašao iz vode, izričito ukazujući na to da je bio u vodi, kako bi uredba mogla biti izvršena na pravi način [vidi Matej 3:16]. I opet, rečeno nam je o dvoraninu, koji je sišao u vodu s Filipom, a zatim izašao iz vode [vidi Djela 8:26–39]; sada, svatko tko tvrdi da ima razumno i dosljedno razmišljanje mora priznati da kada bi prskanje malo vode po čelu ispunilo svrhu, ti ljudi nikada ne bi ušli u vodu primiti tu uredbu. Pavao nam, pišući svecima, daje jednostavno objašnjenje u korist uranjanja... Taj apostol izjavljuje da su sveci krštenjem pokopani s Kristom [vidi Rimljanima 6:4; Kološanima 2:12].

Jasno je pokazano da nisu mogli biti pokopani krštenjem bez da su potpuno potopljeni ili prekriveni vodom. Ne može se reći da je nešto pokopano kada bilo koji dio ostane nepokriven; isto tako, čovjek nije pokopan u vodi krštenjem osim ako se njegova cijela osoba ne stavi u vodeno okruženje. Ovo objašnjenje apostola o načinu krštenja odlično se podudara s objašnjenjem našeg Spasitelja, tko se ne rodi od vode, itd. Biti rođen od nečega znači biti stavljen u to nešto; a izranjanje, ili izlazak iz toga, biti rođen od vode, također mora značiti da smo stavljeni u utrobu vode i ponovno izvađeni.

Vjerujem kako je već dovoljno rečeno da uvjeri svaki razuman i nepristran um kako je uranjanje bio način na koji je uredba krštenja obavljana u počecima kršćanstva, kada je evanđelje bilo propovijedano u svojoj čistoći i punini, stoga zaključujem svoja opažanja na tu temu.

Iz 6. poglavlja poslanice Hebrejima učimo kako je polaganje ruku navedeno među načelima evanđelja. Svima je poznato da je ova uredba, kao i krštenje za otpust grijeha, uranjanjem, dosta zanemarena u današnje doba u kršćanskim crkvama. Stoga, evo nekoliko napomena na tu temu koje će, nadam se, biti korisne. Imamo nekoliko slučajeva gdje je Krist položio svoje ruke na bolesne i iscijelio ih; a u svom nalogu apostolima, u zadnjem poglavlju Marka, kaže da će ova čudesa pratiti one koji budu vjerovali: na bolesnike će

stavljati ruke, a oni će ozdravljati, itd. Ananija je položio ruke na Savla, kojemu se povratio vid nakon što je uredba obavljena [vidi Djela 9:17–18]. Pavao je, kada se nasukao na otoku Melita, položio ruke na Publijeva oca koji je bio poglavar otoka i iscijelio ga od groznice [vidi Djela 28:8]. Ovih nekoliko opaski jasno pokazuju kako je polaganje ruku određeno od Boga da bude [sredstvo] kroz koje se mogu dobiti nebeski blagoslovi.

Iako je iscjeljenje bolesnih povezano s obavljanjem te uredbe, ipak, kada dublje proučimo ovu temu, otkrivamo kako je uz ovu uredbu povezan još veći blagoslov. Rečeno nam je da je u gradu Samarije Filip krštavao muškarce i žene, što je među krštenima izazvalo veliku radost. Vjerojatno su se radovali zbog toga što su primili otpust grijeha, kroz vjeru, pokajanje i krštenje, te zbog primanja dijela Svetoga Duha Božjeg, koji prirodno slijedi nakon što su dobili odgovor čiste savjesti otpustom njihovih grijeha. Pomoću tog dijela Svetoga Duha koji su dobili, počeli su vidjeti kraljevstvo Božje. Jer prisjetit ćemo se kako je naš Spasitelj izjavio da nitko ne može vidjeti kraljevstvo Božje, osim ako je ponovno rođen; a u stihu koji slijedi, kaže da nitko ne može ući u nj osim ako je rođen dvaput: prvo od vode, a zatim od Duha [vidi Ivan 3:3–5].

Ti ljudi u Samariji bili su rođeni od vode – primili su prvo rođenje, stoga su bili u stanju vidjeti kraljevstvo Božje, okom vjere promatrati njegove razne blagoslove, povlastice i sjaj; no kako nisu bili rođeni drugi puta, to jest od Duha, nisu ušli u kraljevstvo Božje – nisu stekli evanđeoskih povlastica u njihovoj punini. Kada su apostoli u Jeruzalemu čuli za Filipov uspjeh, poslali su Petra i Ivana u Samariju, s ciljem posluživanja uredbe polaganja ruku. Prema tome, kada su stigli u Samariju, položili su svoje ruke na one koji su bili kršteni, a oni su primili Duha Svetoga. [Vidi Djela 8:5–8, 12, 14–17.]⁵ [Vidi 3. prijedlog na 54. stranici.]

Blagoslovi krštenja i potvrde dolaze samo kada se te uredbe poslužuju pravom ovlašću.

Osim ako [uredbe] poslužuje osoba koja je zapravo poslana od Boga, isti blagoslovi neće uslijediti. Apostole i sedamdesetoricu zaredio je Isus Krist za posluživanje uredbi evanđelja, kroz koje se mogu uživati darovi i blagoslovi vječnih svjetova. Stoga Krist kaže

Dar Duha Svetoga primamo polaganjem ruku.

apostolima: kome oprostite grijehe, bit će im oprošteni; a kome zadržite, bit će im zadržani [vidi Ivan 20:23]: to jest, svakom čovjeku koji dođe u poniznosti, iskreno se kajući za svoje grijehe, i koji primi krštenje od apostola trebaju mu grijesi biti oprošteni kroz pomirbenu krv Isusa Krista, a kroz polaganje ruku treba primiti Duha Svetoga. No oni koji odbiju prihvatiti ovaj slijed stvari od apostola, njima će grijesi ostati... Ova moć i ovlast posluživanja evanđelja podijeljeni su drugima preko apostola, stoga apostoli nisu bili jedini koji su imali ovako odgovornu nadležnost... Sada, dok se ne nađe netko tko ima ovakvu nadležnost, netko tko ima ovlast krstiti i polagati ruke, nitko nije pod nikakvom obvezom primiti te uredbe, niti treba očekivati blagoslove, osim ako su ispravno posluživane...

Ovlast za posluživanje evanđeoskih uredbi [bila je] izgubljena mnoga stoljeća... Crkva koju su uspostavili apostoli postupno je zapala u otpad, odlutala u pustinju i izgubila svoju ovlast, svećeništvo, i udaljavajući se od reda Božjeg, također je izgubila svoje darove i milosti; prekršila je zakone i izmijenila uredbe evanđelja;

izmijenila je uranjanje u prskanje i prilično zanemarila polaganje ruku; omrazila je proroštvo i nije vjerovala u znakove...

Ivan u svom Otkrivenju, nakon što je vidio i govorio o odlasku crkve u tamu... govori u [14. poglavlju, 6. stih], o obnovi evanđelja. »Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje.« Stoga je očito da proročanstvo treba biti ispunjeno u neko vrijeme koje prethodi drugom dolasku našeg Spasitelja...

Sada svjedočim, imajući najviše uvjerenje kroz objavu od Boga, kako je ovo proročanstvo već ispunjeno, kako je anđeo Božji posjetio čovjeka u ove posljednje dane i obnovio ono što je davno bilo izgubljeno, to jest svećeništvo – ključeve kraljevstva – puninu vječnoga evanđelja.⁶ [Vidi 4. prijedlog na 54. stranici.]

Kada obdržavamo krsne saveze i tražimo vodstvo Duha Svetoga, obećani blagoslovi zacijelo će uslijediti.

Ovo je stoga bio evanđeoski red u vrijeme apostola: vjera u Isusa Krista, pokajanje, krštenje uranjanjem za otpust grijeha i polaganje ruku za primanje Duha Svetoga. Kada je ovaj red bio usvojen i ispravno poslušan, odmah su uslijedili moć, darovi, blagoslovi i velebne povlastice, a u svako doba i u svakom razdoblju, kada se ti koraci ispravno poduzmu i slijede na svom pravom mjestu i prema svom pravom redu, isti će blagoslovi zacijelo uslijediti; no kada su zanemareni, u potpunosti ili djelomično, doći će ili do potpune odsutnosti tih blagoslova ili do njihovog velikog umanjenja.

Krist, u svom nalogu apostolima, govori o nekim nadnaravnim darovima koje su primili oni koji su se podložili u poslušnosti tom redu stvari [vidi Marko 16:15–18]. Pavao... navodi potpuniji opis raznih darova koji su pratili puninu evanđelja. On spominje njih devet i obavještava nas kako su to učinci ili plodovi Duha Svetoga [vidi 1. Korinćanima 12:8–10]. A Duh Sveti obećan je svima, svima koje će Gospodin pozvati [vidi Djela 2:37–39]. Uz ovaj dar, nepromjenjiv u svojoj naravi i djelovanju, i nerazdvojno povezan obećanjem s ovim obrascem ili redom stvari, postaje razborito, dosljedno, i u skladu sa Svetim pismima iščekivati iste darove i blagoslove. I ako

Noa, nakon što je izgradio arku, može tražiti i dobiti svoje vremenito spasenje prema obećanju [vidi Mojsije 7:42–43]; ili ako Jošua, nakon što je obišao Jerihon onoliko puta koliko je spomenuto, može prijeći njegove pale bedeme i zatočiti njegove stanovnike [vidi Jošua 6:12–20]; ili ako Izraelci, nakon što su položili žrtve prema zapovijedi, mogu prema obećanju [primiti] oprost od svojih grijeha [vidi Levitski zakonik 4:22–35]; ili ako Naaman, nakon što se podvrgao Elizejevoj zapovijedi, perući se sedam puta u vodama Jordana, može tražiti i dobiti svoj oporavak [vidi 2. Kraljevima 5:1–14]; ili naposljetku, ako slijepac, nakon što se oprao u ribnjaku Siloe, može tražiti i primiti obećanu nagradu [vidi Ivan 9:1–7], tada, kažem s pravom i postojanošću, da kad god čovjek ukloni svoje predrasude i drevne sljedbe, pogrešne običaje, te se potpuno podloži redu evanđelja Isusa Krista, tada nema ničega u podnožju celestijalnih svjetova što će se protiviti traženju i primanju dara Duha Svetoga i svih blagoslova povezanih s evanđeljem u doba apostola.

Kako bismo dobili religiju koja će nas spasiti u nazočnosti Božjoj, moramo dobiti Duha Svetoga, a kako bismo dobili Duha Svetoga, moramo vjerovati u Gospodina Isusa, zatim se obratiti od naših grijeha, to jest, okaniti ih se, zatim ići naprijed i biti uronjeni u vodu za otpust grijeha, a onda primiti polaganje ruku.⁷

Kada smo primili ovo evanđelje, sklopili smo savez pred Bogom da ćemo biti vođeni, usmjeravani i da ćemo slijediti prijedloge Svetog Duha, da ćemo slijediti prijedloge principala koji daje život, znanje, razumijevanje Božjih stvari, koji prenosi Božje misli; i da ćemo raditi za ostvarenje Božjih svrha u spasenju ljudske obitelji, usvajajući kao životni moto: »Kraljevstvo Božje, ili ništa.« Dokle smo obdržavali ove saveze... i slijedili naloge Svetog Duha, to sami moramo prosuditi. Koliko smo to do sada činili, toliko su se blagoslovi Svemogućega spustili na nas, a naši umovi bili prosvjetljeni, naše razumijevanje povećano, i pošli smo naprijed na putu svetosti, na putu savršenstva... Koliko smo do sada bili neuspješni u našoj vjernosti... toliko smo do sada bili gubitnici u ovom pokušaju u koji smo se uključili, kako bismo stekli vječni život, kako bismo stekli mudrost, spoznaju i božanski razum dovoljan da se odupremo valu opačina i napasti koje nas okružuju. I koliko smo do sada slijedili prijedloge tog božanskog Duha, iskusili mir i radost našim dušama,

porazili neprijatelja i položili blaga sebi koja moljac i rđa ne nagri-
zaju, toliko smo se unaprijedili na putu prema celestijalnom kraljev-
stvu.⁸ [Vidi 5. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate
podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Dok čitate zapise od 45–47. stranice, osvrnite se na svoje kr-
štenje i potvrdu ili vrijeme kada ste vidjeli nekoga drugoga
kako prima te uredbe. Koje ste saveze sklopili kada ste primili
te uredbe? Kako su ti savezi utjecali na vaš život?
2. Zašto vjera i pokajanje nisu dovoljni bez uredbi? Zašto uredbe
nisu dovoljne bez vjere i pokajanja? Dok razmišljate ili ra-
spravljate o tim pitanjima, osvrnite se na učenja predsjednika
Snowa o unutarnjim djelima i vanjskim uredbama (47–48.
stranica).
3. Proučite učenja predsjednika Snowa od 47–48. stranice, obra-
ćajući pažnju na Sveta pisma koja koristi. Na koje načine ovi
stihovi iz Svetih pisama pospješuju vaše razumijevanje po-
trebe za uranjanjem? Što mislite zašto je polaganje ruku za dar
Duha Svetoga »veći blagoslov« od polaganja ruku za blagoslov
bolesnih?
4. Pročitajte odsjek koji počinje na 51. stranici. Koje »darove i
milosti« imate u svom životu jer je svećeništvo bilo obnovljeno?
5. Proučite posljednja dva odlomka u poglavlju. Što za vas znači
biti vođen i usmjeren kroz »prijedloge Svetog Duha«?
6. Na koji se način Nauk i savezi 68:25–28 odnosi na učenja u
ovom poglavlju? Što roditelji mogu učiniti kako bi pomogli
svojoj djeci da razumiju vjeru, pokajanje, krštenje i dar Duha
Svetoga?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: 2. Nefi 31:12, 17–20; Mosija 18:8–
10; Alma 5:14; NiS 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Pomoć pri podučavanju: »[Izbjegavajte] iskušenje pokrivanja previše građe... Mi podučavamo ljude, a ne samo gradivo; a... svaki opći pregled lekcije koji sam ikada vidio imao je neizbježno više nego što mi ikako možemo pokriti u danom vremenu« (Jeffrey R. Holland, »Teaching and Learning in the Church«, *Ensign*, lipanj 2007, 91).

Napomene

1. »How He Became a 'Mormon'«, *Juvenile Instructor*, 15. siječnja 1887, 22.
2. »Organization of the Church in Italy«, *Millennial Star*, 15. prosinca 1850, 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (brošura, 1841), 2–3; kurziv u izvorniku uklonjen; interpunkcijski su znakovi standardizirani. Lorenzo Snow napisao je ovu brošuru osam godina prije nego što je pozvan služiti kao apostol. Kasnije je prevedena na druge jezike, uključujući talijanski, francuski, nizozemski, danski, njemački, švedski, bengalski, tursko-armenski i tursko-grčki. Povremeno je ponovno tiskana do kraja 1800-ih tijekom njegovog službeništva kao apostol.
4. *The Only Way to Be Saved*, 3–4, 6; kurziv u izvorniku uklonjen.
5. *The Only Way to Be Saved*, 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, 10–12; kurziv u izvorniku uklonjen.
7. *The Only Way to Be Saved*, 9–10.
8. Conference Report, travanj 1880, 79–80.

»Trebamo kopati dublje u stvari Božje, položiti temelj na stijeni, dok ne dođemo do one vode koja će u nama biti poput trajnog izvora vječnog života.«

Doživotno obraćenje: nastaviti napredovati u istinitim načelima

»Naša religija treba biti urezana u nama, kao dio našeg bića koji se ne može otpustiti.«

Iz života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow kršten je i potvrđen u lipnju 1836. godine. Prisjećajući se svog rastućeg svjedočanstva, kasnije je rekao: »Vjerovao sam da su oni [sveci posljednjih dana] imali pravu religiju, i pridružio sam se Crkvi. Do tada je moje obraćenje bilo samo pitanje razuma.«¹ Prisjetio se: »Bio sam potpuno zadovoljan što sam učinio ono što je mudro za mene u tim okolnostima.«² Iako je bio zadovoljan neko vrijeme s tim razumijevanjem, ubrzo je žudio za posebnom potvrdom Duha Svetoga. Rekao je: »Nisam imao potvrdu, ali sam je očekivao.«³

»Ta potvrda nije došla odmah nakon mog krštenja, kao što sam očekivao«, prisjeća se. »Ali, iako je došla tek kasnije, kada sam je primio, njezino je ostvarenje bilo savršenije, opipljivije i čudsnije od očekivanja koja su proizašla iz mojih najsnažnijih nadanja. Jednog dana, dok sam bio okupiran proučavanjem, neka dva ili tri tjedna nakon što sam kršten, počeo sam razmišljati o činjenici da nisam primio *spoznaju* o istinitosti djela – da nisam postigao ispunjenje obećanja: 'Onaj koji vrši volju moju znat će nauku'; [vidi Ivan 7:17] i počeo sam osjećati nemir.

Odložio sam svoje knjige, napustio kuću i lutao uokolo kroz polja pod opresivnim utjecajem sumornog, neutješnog osjećaja, dok mi se činilo da me obuzima neopisivi oblak tame. Navikao sam da se, na kraju dana, povučem u tajnu molitvu u šumarak, nedaleko od moje kuće, ali ovaj put nisam osjećao želju da to učinim.

Duh molitve je otišao, a nebesa su se činila poput mjedi nad mojom glavom. Naposljetku, uvidjevši kako je došlo uobičajeno vrijeme za tajnu molitvu, odlučio sam da se neću odreći svog večernjeg rituala, i kao dio formalnosti, kleknuo sam kao što sam to običavao činiti na svom mjestu za molitvu, no nisam se osjećao kako sam navikao.

Gotovo da nisam ni otvorio usta u namjeri da se molim, kad sam začuo zvuk, upravo iznad svoje glave, poput šuškanja svilene odjeće, i odmah je Duh Božji sišao na mene, potpuno obuzimajući moje tijelo, ispunjavajući me od glave do pete, i kakvu sam radost i sreću osjetio! Jezik ne može opisati trenutačni prijelaz iz gustog oblaka misaone i duhovne tame u raskoš svjetlosti i znanja, kakva je u tom trenutku udijeljena mom razumijevanju. Tada sam primio savršenu spoznaju da Bog živi, da je Isus Krist Sin Božji, te o obnovi svetog svećeništva i punine evanđelja.

Bilo je to potpuno krštenje – opipljivo uranjanje u nebesko biće ili okruženje, koje je Duh Sveti; čak stvarnije i tjelesnije u svom djelovanju na svaki dio mog tijela od uranjanja vodom; tjerajući zauvijek, onoliko koliko razum i sjećanje mogu trajati, svu mogućnost sumnje ili straha vezano uz činjenicu koja nam je prenošena kroz povijest, da je 'dijete iz Betlehema' doista Sin Božji; kao i činjenicu da se on sada objavljuje djeci ljudskoj i prenosi znanje isto kao u apostolsko doba. Bio sam savršeno zadovoljan, kao što sam trebao biti, jer su moja očekivanja više nego ispunjena, i mislim da to mogu sigurno reći, bez ograničenja.

Ne mogu vam reći koliko sam dugo ostao pod utjecajem ovog blaženog zadovoljstva i božanskog prosvjetljenja, no prošlo je nekoliko minuta prije nego što se to celestialno okruženje, koje me je ispunilo i okruživalo, počelo povlačiti. Dižući se sa svojih koljena, srcem ispunjenim neopisivom zahvalnošću Bogu, osjećao sam – *znao* da mi je udijelio ono što samo Svemoguće Biće može dati – ono što ima veću vrijednost od svakog bogatstva i časti koju svijet može udijeliti.«⁴

Lorenzo Snow ostao je vjeran svjedočanstvu koje je primio tog dana i marljivo je radio kako bi povećao svoje duhovno znanje i pomogao drugima učiniti isto. »Od tada pa nadalje«, rekao je, »pokušavao sam živjeti tako da ne izgubim njegovog Svetog Duha, već

Ubrzo nakon što se krstio i primio potvrdu, Lorenzo Snow primio je i tihu, posebnu potvrdu Duha Svetoga koja mu je promijenila život.

da stalno budem vođen, pokušavajući se okaniti sebičnosti i bilo koje pogrešne ambicije, i nastojeći raditi u Božje svrhe.«⁵ Izjavio je: »Dok god bude sjećanja i um bude imao kontrolu, nikada ne mogu dopustiti da snažno svjedočanstvo i spoznaja koja mi je dana ostanu u tišini.«⁶ [Vidi 1. prijedlog na 65. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Primanje svjedočanstva dobar je početak za svece posljednjih dana.

Temelj na koji smo postavili našu vjeru divan je i veličanstven. Znam to za sebe. U ovoj sam Crkvi bio kratko vrijeme kada sam uspio osigurati savršenu spoznaju da postoji Bog, da postoji Sin, Isus Krist, i da je Bog priznao Josepha Smitha kao svog proroka.

Bilo je to znanje koje nijedan čovjek nije mogao prenijeti. Došlo je kroz objavu od Svemogućega. To je vrlo dobar početak za sveca posljednjih dana, i to je nešto što će svaka osoba koja ima težnju napredovati na ovom putu trebati u nekom trenutku. Naći će se u situaciji takve prirode da će trebati snagu, a ta će snaga doći iz spoznaje o činjenici da će je put po kojem putuje odvesti do ostvarenja njezinih najviših i najboljih želja.⁷

Braćo i sestre, postoje neke stvari o kojima vi i ja trebamo razmišljati. Stiglo je vrijeme kada svaki muškarac i svaka žena imaju odgovornost spoznati sebe u odnosu na temelj na kojem stoje. Svi bismo trebali težiti doći malo bliže Gospodinu. Neophodno je da napredujemo pomalo i primimo potpunu spoznaju o onim stvarima koje bismo trebali razumjeti u potpunosti. To je povlastica svakog sveca posljednjih dana.⁸ [Vidi 2. prijedlog na 65. stranici.]

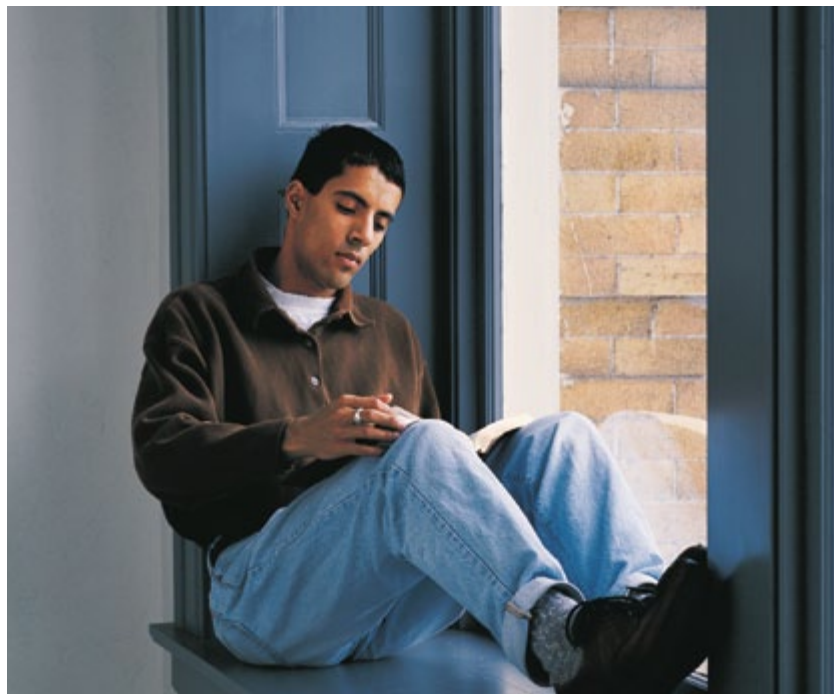
Možemo povećati našu vjeru i duhovnu spoznaju.

Muškarci i žene mogu povećati svoje duhovno znanje; mogu bolje sazrijevati dok stare.⁹

Osjećam da sveci posljednjih dana napreduju; da primaju naobrazbu. Uzdižemo se sve više i više. Napredujemo prema višem stanju i sferi, i višoj razini, te primamo takvu naobrazbu da mudrost svijeta sa svim svojim dostignućima i lažnim naukom i načelima neće imati učinka na svece posljednjih dana, jer se izdižu iznad teorija i hipoteza ljudskih izuma i lebde u istini koja nadahnjuje um, uzvisuje razumijevanje i uspostavljaju se sve više i više na istinitim načelima života i slave. Naša su srca ispunjena tim istinama i ne možemo reći dan ili sat u kojem je naša vjera povećana, ali osjećamo kada se osvrnemo na prethodni tjedan, mjesec ili godinu kako smo napredovali u vjeri ili spoznaji vjere i moći Božje; znamo da smo bliži našem Bogu i osjećamo da smo u društvu Boga, našeg Oca.¹⁰ [Vidi 3. prijedlog na 65. stranici.]

Ako želimo povećati našu vjeru i duhovno znanje, moramo se potruditi.

Svaki čovjek mora naučiti stajati u svojoj vlastitoj spoznaji. Ne može ovisiti o svom susjedu; svaki čovjek mora biti neovisan; mora

»Muškarci i žene mogu povećati svoje duhovno znanje; mogu bolje sazrijevati dok stare.«

ovisiti o svom Bogu sam za sebe. O njemu ovisi hoće li se boriti protiv struje nevolja i prevladati zapreke koje su položene na životnom putu da spriječe njegov napredak. Čovjek može primiti informaciju djelovanjem Svetog Duha, a pristupa Bogu i povećava svoju vjeru razmjerno tome koliko je marljiv.¹¹

Nemoguće je napredovati u načelima istine, povećati nebesko znanje, [osim] ako koristimo našu sposobnost rasuđivanja i potrudimo se na pravi način. U knjizi *Nauk i savezi* imamo zabilježen slučaj nerazumijevanja tog načela od Olivera Cowderyja. Gospodin mu je obećao dar za prevođenje drevnih zapisa. Poput mnogih od nas danas, imao je zablude vezano uz korištenje dara. Budući da mu je Bog obećao dar, mislio je kako je sve što je potrebno učiniti to da dopusti svom umu čekanje u lijenosti bez truda dok ne počne spontano raditi. No kada su ti zapisi stavljeni pred njega, nije mu preneseno znanje, i dalje su ostali zapečaćeni, kao što su bili, jer moć da prevodi nije sišla na njega.

Iako mu je dar prevođenja bio udijeljen, nije mogao dovršiti djelo, jednostavno zato što nije uspio potruditi se pred Bogom s ciljem razvijanja dodijeljenog mu dara; i duboko se razočarao, a Gospodin mu je, u svojoj dobroti i milosti, ukazao na pogrešku, koristeći sljedeće riječi:

»Gle, ti to ne shvati, ti pomisli da ću ti ja dati, kad ništa ne promišljaš doli pitati od mene. No, gle, kažem ti, moraš ti proučiti to u pameti svojoj. Tad me moraš upitati je li to pravo, a ako je pravo, učinit ću ja da ti se grudi raspale u tebi«, itd. [Vidi NiS 9.]

Stoga što se tiče nas, poštuju stvari koje poduzimamo. Ako očekujemo da ćemo se poboljšati, napredovati odmah u djelu koje je pred nama, i na kraju steći te darove i časti, dolazeći u ono stanje uzvišenja koje očekujemo, moramo misliti i razmišljati, moramo se potruditi, i to do naših krajnjih mogućnosti.¹²

Trebamo... sami dobiti Duha, a ne biti zadovoljni hodanjem u svjetlu koje stvaraju drugi; trebamo povezati Duha s našim vlastitim duhovnim ustrojem...

Osobi koja počinje učiti svirati flautu ispočetka je teško odsvirati notu, a kako bi ispravno svirala melodiju potrebna je velika marljivost i strpljenje. Mora nastaviti, stati, vratiti se i započeti iznova, ali nakon nekog vremena osposobljena je, uz veliki trud, svladati tu melodiju. Kada je nakon toga pozvana odsvirati melodiju, nema potrebe da se prisjeti kamo staviti prste, već je odsvira prirodno. Ispočetka nije bilo prirodno; trebalo je mnogo strpljenja i rada prije nego što je postalo prirodno svirati melodiju.

Tako je i sa stvarima koje se odnose na Boga. Moramo uložiti napore i ići od milosti do milosti, postići da se zakon djelovanja utisne u naš sustav, da nam bude prirodno činiti one stvari koje se od nas traže.¹³ [Vidi 4. prijedlog na 65. stranici.]

Dok se zadubljujemo u stvari Božje i ostajemo vjerni, naša religija postaje dio našeg bića.

Postoji opasnost u tome da se zadovoljimo s površnim napredovanjem, s prividnim uspjesima. Govorimo o hodanju u svjetlu Duha i o tome kako ga osjećamo u sebi, no činimo li te stvari? Trebamo

dublje istraživati stvari Božje, položiti temelj na stijeni, dok ne dođemo do one vode koja će u nama biti poput trajnog izvora vječnog života.¹⁴

Među nama ima ljudi na koje je Duh Svemogućega nekoć snažno sišao, čije su namjere nekoć bile dobre i čiste poput anđela, i koji su sklopili saveze s Bogom da će mu služiti i obdržavati njegove zapovijedi u svim okolnostima... No kako je sada s nekim od tih starješina? Oni danas tako ne misle. Njihove su želje usmjerene na stvari ovoga svijeta koje im je Gospodin omogućio steći, pa sada čekaju da budu pozvani, a u mnogim situacijama kada se to dogodi, oni slušaju više iz želje da sačuvaju svoj ugled i položaj, nego iz iskrene ljubavi, od srca, za djelo na koje su bili pozvani.

To je stanje svih ljudi, bez obzira kako dobar početak imali, koji dopuštaju da njihove misli i ljubav jure za svijetom i njegovim putovima, a to je jasan i neporeciv dokaz da u tom slučaju više ljube svijet nego Gospodina i njegovo djelo na zemlji. Primivši svjetlo vječnog evanđelja, blagujući od dobrote kraljevstva, postavši sjeme Izraelovo i baštinici velikih i veličanstvenih obećanja, trebamo raditi vjerno i marljivo kako bismo ostvarili ono što je Bog naumio učiniti kroz nas; trebamo biti muškarci i žene vjere i moći, kao i dobrih djela, a kada uvidimo da smo barem malo nemarni ili ravnodušni, trebalo bi nam biti dovoljno da to znamo kako bismo ispravili naše putove i vratili se na stazu dužnosti.¹⁵

Ništa ne može biti luđe od ideje da čovjek odloži svoju religiju poput plašta ili odjeće. Čovjek ne može odložiti svoju religiju osim ako ne odloži sebe samoga. Naša religija treba biti urezana u nama, kao dio našeg bića koji se ne može odložiti. Ako može postojati nešto poput čovjeka koji odlaže svoju religiju, u trenutku kada to učini spušta se na teren o kojem ne zna ništa, predaje se moćima tame, nije više na svom terenu i nema što tamo raditi. Ideja da starješine u Izraelu kunu, lažu i odaju se piću daleko je ispod njihove časti; moraju biti iznad toga. Odbacimo od sebe svako zlo i živimo po svakoj riječi koja proizlazi ih usta Božjih [vidi NiS 98:11]. Primimo se svake dužnosti koja nam je dodijeljena s ambicijom i energijom kako bismo u sebi stalno imali Duh našega Boga, te svjetlo istine i objave od Isusa Krista.¹⁶

Držite se broda Siona. Ako barke dođu sa strane, pokazujući predivne boje i dajući predivna obećanja, nemojte silaziti s broda da biste sišli na obalu i na bilo koju drugu barku; ostanite na brodu. Ako vas iskorištava bilo tko među onima koji su na brodu, koji ne posjeduju pravoga duha, upamtite da je sam brod u redu. Ne bismo trebali dopustiti našim umovima da postanu ogorčeni zbog bilo čega što nam ljudi na brodu mogu učiniti; brod je u redu, i časnici su u redu, i bit ćemo dobro ako se držimo broda. Uvjeravam vas da će vas odvesti ravno u zemlju slave.¹⁷

[Dat] ću vam primjer vezano uz dovođenje i primanje tog duha u nama, te kako da se ukopamo duboko tako da u vrijeme oluje ne budemo otpuhani. Stavite krastavac u bačvu octa i neće biti nekog učinka na njega u prvih sat vremena, kao ni u prvih 12 sati. Pregledajte ga i vidjet ćete da je učinak postignut jedva na kori, jer je potrebno dulje vrijeme da se ukiseli. Osoba koja se krsti u ovu crkvu ima učinaka na sebi, ali ne učinaka da se odmah »ukiseli«. U njoj se ne uspostavlja zakon ispravnoga i dužnosti u prvih 12 sati, ili 24 sata; ona mora ostati u Crkvi, poput krastavca u octu, dok se ne natopi pravim duhom, dok ne sazrije u »mormonstvu«, u zakonu Božjem; moramo imati te stvari utisnute u naš sustav...

Braćo i sestre... ostavljam vam ovo za pažljivu primjenu, razmatranje i meditaciju, moleći se Gospodu Bogu naših očeva da izlije svog Duha na svoj narod. Vi ste oni koje je Gospod odabrao da ga veličaju u njegovoj nazočnosti, neka vas Gospodin blagoslovi i ispuni svojim Duhom, i neka vaše oči budu čiste da razlučite stvari koje se odnose na vaše spasenje. A postoji li ijedan muškarac ili žena koji nisu prilično probuđeni, neka ubrzo dođe vrijeme da Duh i moć Duha Svetoga mogu biti na njima, da ih može podučiti stvari koje su bile, koje jesu i koje će doći, i uz pomoć Gospodnju usade pravednost i načelo istine u svoj sustav, da mogu biti spremni za oluje koje dolaze.¹⁸ [Vidi 5. prijedlog na 65. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na iskustvo Lorenza Snowa zapisano na stranicama 57–60. Kako je vama vaše svjedočanstvo postalo stvarno? Razmislite o tome da podijelite svoje iskustvo s članom obitelji ili prijateljem, poput nekoga kome služite kao kućni učitelj ili kućna posjetiteljica.
2. Predsjednik Snow rekao je da je primanje svjedočanstva »vrlo dobar početak za sveca posljednjih dana« (60. stranica). Zašto je svjedočanstvo samo početak – a ne konačno odredište?
3. U odsjeku na 60. stranici, predsjednik Snow suprotstavlja svjetovno obrazovanje s »višim« obrazovanjem koje nudi Gospodin. Kako možemo težiti ovom »višem obrazovanju«? Koje ste blagoslove primili dok ste to činili?
4. Pročitajte odsjek koji počinje na 60. stranici. Kada ste trebali »stajati u svojoj vlastitoj spoznaji«? Što roditelji i učitelji mogu učiniti da pomognu djeci i mladima stajati u svojoj vlastitoj spoznaji?
5. Osvrnite se na savjet predsjednika Snowa u posljednjem odsjeku poglavlja (62–64. stranica). Što mislite da »kopati dublje u Božje stvari« znači? Što mislite da imati našu religiju »utisnut[u] u nama« znači?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: 2. Nefi 31:20; Mosija 5:1–4, 15; Alma 12:9–10; 3. Nefi 9:20; Moroni 10:5; NiS 50:24

Pomoć pri podučavanju: »Dosta podučavanja koja se obavljaju u Crkvi tako su kruta, poput predavanja. Mi ne reagiramo baš dobro na predavanja u učionici. Odgovara nam na sakramentalnim sastancima i saborima, no podučavanje može biti dvosmjerno kako biste mogli postavljati pitanja. U razredu možete jednostavno potaknuti postavljanje pitanja« (Boyd K. Packer, »Principles of Teaching and Learning«, *Ensign*, lipanj 2007, 87).

Napomene

1. Frank G. Carpenter, »A Chat with President Snow«, citirano u *Deseret Semi-Weekly News*, 5. siječnja 1900, 12.
2. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
3. »A Chat with President Snow«, 12.
4. *Juvenile Instructor*, 15. siječnja 1887, 22–23.
5. »The Object of This Probation«, *Deseret Semi-Weekly News*, 4. svibnja 1894, 7.
6. *Millennial Star*, 18. travnja 1887, 242.
7. »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret Semi-Weekly News*, 30. listopada 1894, 1.
8. *Millennial Star*, 18. travnja 1887, 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.
11. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.
12. *Deseret News*, 13. lipnja 1877, 290.
13. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
14. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. kolovoza 1882, 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
18. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.

Osnaženi moću Duha Svetoga

»Odlučite živjeti skromno i na takav način da ćete uvijek imati Duha Gospodnjeg za svog prijatelja.«

Iz života Lorenza Snowa

U svom prvom govoru na općem saboru kao predsjednik Crkve, Lorenzo Snow je podučio: »Ovisimo o Duhu Gospodnjem da nam pomogne i pokaže nam s vremena na vrijeme što nam je potrebno ostvariti u neobičnim okolnostima koje nas okružuju.«¹ Predsjednik Snow možda ne bi bio živ da to izjavi, da se dvojica njegovih prijatelja nisu oslonili na Duha Gospodnjeg u neobičnoj okolnosti 34 godine ranije.

Godine 1864, starješine Lorenzo Snow i Ezra T. Benson iz Zbora dvanaestorice apostola pošli su na misiju na Havajsko otočje. Pratila su ih trojica drugih misionara: starješine Joseph F. Smith, William Cluff i Alma L. Smith. Kada se njihov brod usidrio uz obalu otoka Maui, svi osim Josepha F. Smitha prešli su u manji čamac da prijeđu na kopno. Dok su se približavali otoku, udario ih je veliki val zbog čega je kormilar izgubio kontrolu nad čamcem. Čamac se prevrnuo, a svi su putnici ispali u vodu. Ubrzo su svi isplivali na površinu osim starješine Snowa. Skupina otočana požurila je u pomoć, vodeći Williama Cluffa i Almu L. Smitha u čamcu za spašavanje da traže svog prijatelja. Starješina Cluff je ispričao:

»Prvo što sam vidio od brata Snowa bila je njegova kosa koja je plutala po vodi na jednom kraju prevrnutog čamca. Čim smo ga podigli u čamac, rekli smo posadi da krenu prema obali najbrže što mogu. Njegovo tijelo bilo je kruto, a život očito ugašen.

Brat A. L. Smith i ja sjedili smo jedan pored drugoga. Položili smo tijelo brata Snowa preko našeg krila i, na putu prema obali, tiho ga

Počeci misionarskog rada na Havajskom otočju

Kada je starješina Lorenzo Snow služio misiju na Havajskom otočju, njegov je život spašen kroz nadahnuće posluživanje njegovih suradnika.

blagoslovili tražeći od Gospodina da poštedi njegov život kako bi se mogao vratiti svojoj obitelji i svom domu.

Kad smo došli do obale, prenijeli smo ga dio puta do velikih bačvi koje su ležale na pješčanoj obali. Položili smo ga licem prema dolje na jednu od njih i ljuljali ga naprijed–natrag dok nismo iz njega uspjeli izvaditi vodu koju je progutao...

Nakon što smo se neko vrijeme trudili oko njega, bez ikakvih znakova za vraćanje života, promatrači su rekli da se za njega ništa više ne može učiniti. Ali nismo htjeli odustati od njega, i dalje smo se molili i radili na njemu, sa sigurnošću da će Gospodin čuti i odgovoriti na naše molitve.

Naposljetku smo bili potaknuti da stavimo naša usta na njegova i pokušamo napuhati njegova pluća, izmjenjujući udisanje i izvlačenje zraka, oponašajući što je više moguće prirodni proces disanja. U tome smo ustrajali dok nismo uspjeli napuhati njegova pluća. Malo kasnije, primijetili smo slabije znakove povratka života. Jedva vidljiv treptaj oka, koje je do tada bilo otvoreno i beživotno, te vrlo slab hroptaj u grlu, bili su prvi simptomi vraćanja života. Oni su postajali sve izraženiji, dok se svijest nije vratila u potpunosti.«

Osvrćući se na ovo iskustvo, starješina William Cluff znao je zašto su on i starješina Alma L. Smith mogli spasiti život starješine Snowa. »Mi nismo znali što se obično radilo u takvim situacijama«, rekao je, »samo ono što nam je izgleda šapnuo Duh.«² [Vidi 1. prijedlog na 76. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kroz dar Duha Svetoga vođeni smo prema cijeloj istini i osnaženi u našoj vjeri.

Postoji određeni blagoslov povezan samo s poslušnošću evanđelju, a to [je] dar Duha Svetoga... Spasitelj, koji je nesumnjivo najbolje poznao prirodu i karakter ovog dara, rekao je da taj dar treba voditi one koji ga prime prema cijeloj istini i pokazati im buduće stvari [vidi Ivan 16:13]. Dar Duha Svetoga trebao bi biti više od duha koji proizlazi od Boga, koji ispunjava prostor i prosvjetljuje svakog čovjeka koji dolazi u svijet [vidi NiS 84:46]; dar Duha Svetoga treba voditi u svu istinu i pokazati im buduće stvari.

Nadalje, govoreći o svojim učincima, apostol je [Pavao] rekao: »Svakomu se daje objava Duha na opću korist... Jednomu se daje vjera.« [Vidi 1. Korinćanima 12:7, 9.] Ne obična, prosječna vjera, kojoj neki ljudi pretendiraju u današnje doba, već vjera koja omogućuje onima koji je imaju da budu pilani, bačeni u lavlju jazbinu, vatrene peći i prođu svakojaka mučenja. To je bila vjera kakvu je Duh Sveti podario onima koji ga posjeduju, omogućujući im da stanu usred svake teškoće, prkose svakoj oprečnosti i polože svoj život, ako je potrebno, za cilj kojem se podvrgnu. U toj je vjeri bila svemoguća nadahnjujuća moć, koju je Gospodin udijelio kroz Duha Svetoga, koju nijedno drugo načelo ne može prenijeti. Jednomu se daje vjera,

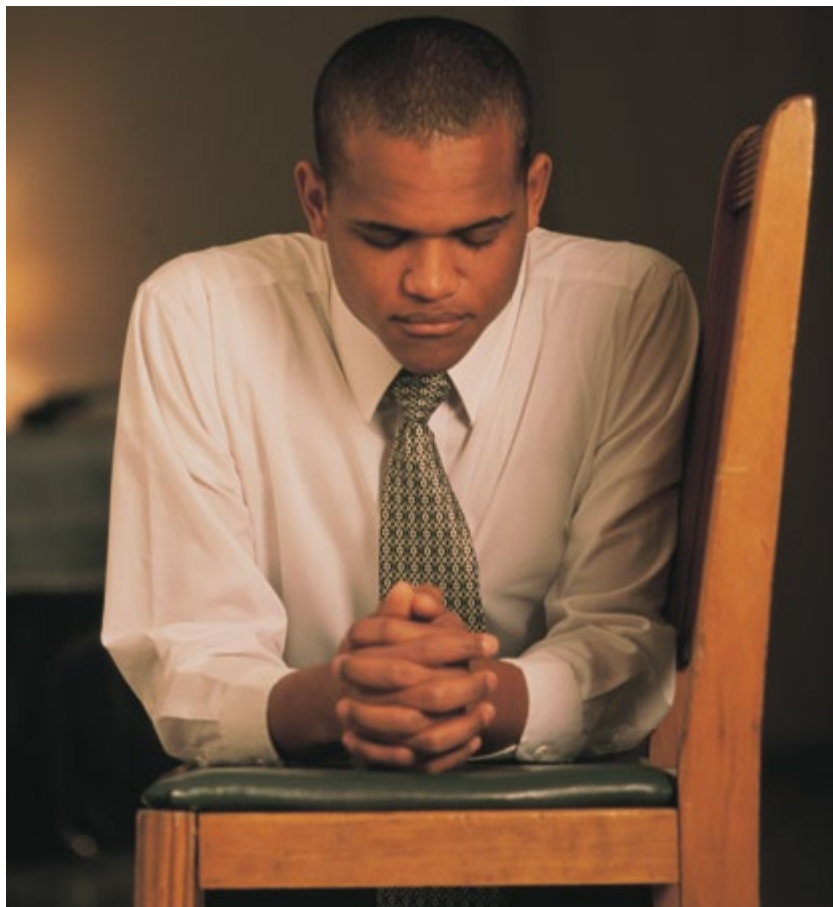
a drugomu znanje [vidi 1. Korinćanima 12:8], ne ono koje se stječe čitanjem knjiga, već znanje Svemogućega. Na njima je bilo samo-nadahnjujuće biće, koje je opipljivo, koje im daje znanje o cilju kojem su se podvrgnuli. Znali su objavom od Boga da je cilj koji su slijedili istinit, objavljen im je na način da ga ne mogu osporiti i znali su za sebe. Tada su bili izgrađeni... na stijeni objave.³

Petar je, propovijedajući ljudima, rekao: »Obratite se... Neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Krista za oprostjenje grijeha; tako ćete primiti dar – Duha Svetoga. Vama je, naime, ovaj obećani dar namijenjen, vašoj djeci i svima koji su daleko, koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog.« [Djela 2:38–39.] Ovaj dar Duha Svetoga razlikuje se od bilo čega što vidimo u sektaškom svijetu. To je načelo razuma i objave. To je načelo koje objavljuje prošlost, sadašnjost i budućnost, a ti darovi Duha Svetoga trebaju biti primljeni kroz poslušnost zahtjevima evanđelja kako je proglašeno u one dane i kako su proglasili starješine Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana u današnje doba. Na toj bi stijeni njihova vjera trebala biti utemeljena; iz ovog dijela oni bi trebali primiti znanje o nauku koji su prihvatili, a Spasitelj nam je rekao da ih »vrata... paklena neće nadvladati«. [Vidi 3. Nefi 11:39.] ...

Temelj na kojem je sagrađena Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana stijena je objave – stijena za koju je Isus rekao da će na njoj sagraditi svoju crkvu, i da je vrata paklena neće nadvladati [vidi Matej 16:17–18]. Nismo primili ovu spoznaju kroz tijelo i krv, nismo primili ovo svjedočanstvo od čovjeka, nismo to primili kroz čitanje Biblije... ili Mormonove knjige, već smo to primili kroz djelovanje Duha Svetoga koji podučava o onomu što je Božje, o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, i koji podučava stvari Božje, jasno ih pokazujući nama. Ne možete nam oduzeti ovo znanje zatvorom ili bilo kojom vrstom progona. Stajat ćemo uz to do smrti.⁴ [Vidi 2. prijedlog na 76. stranici.]

Svaki svetac posljednjih dana može imati Duha Svetoga kao prijatelja za davanje savjeta.

Postoji način kako osoba može čuvati svoju savjest čistom pred Bogom i čovjekom, a to je da u sebi sačuva Božjeg Duha, koji je duh objave svakom muškarcu i ženi. Objavit će im, čak i u

»Naše [je] pravo imati očitovanja Duha svakog dana naših života.«

najjednostavnijim stvarima, što im je činiti, dajući im prijedloge. Trebamo pokušati upoznati narav ovog Duha, kako bismo mogli razumjeti njegove prijedloge, i tada ćemo uvijek moći učiniti ono što je ispravno. To je velika povlastica svakog sveca posljednjih dana. Znamo da je naše pravo imati očitovanja Duha svakog dana naših života.

Ljudi mi prilaze s velikom želju da prime savjet na ovu ili onu temu. Ne trebaju mi svaki puta doći (u nekim situacijama, naravno, to bi bilo vrlo primjereno), jer Duh je u njima da iznese dobro i

ostvari svrhe Božje... Nije uvijek potrebno da dođu predsjedniku Crkve, ili Dvanaestorici, ili starješinama u Izraelu, kako bi dobili savjet. Imaju to u sebi. Postoji prijatelj koji zna upravo što im treba reći. S vremena na vrijeme primamo evanđelje, silazimo u vode krštenja i na nas se nakon toga polažu ruke za dar Duha Svetoga, imamo prijatelja, ako ga ne otjeramo čineći pogrešne stvari. Taj je prijatelj Sveti Duh, Duh Sveti, koji sudjeluje u Božjim stvarima i pokazuje ih nama. To je veliko sredstvo koje nam je Gospodin udijelio da možemo upoznati svjetlo i da ne pužemo stalno u mraku.⁵ [Vidi 5. prijedlog na 77. stranici.]

Duh Sveti može nam donijeti sreću i mir.

Gospodin je usadio određene prirodne želje i osjećaje u naša njedra, i tako je s cijelim čovječanstvom, s cijelom ljudskom obitelji. U njihova bića usađene su i isprepletene određene želje i potrebe za uživanjem, želje za određenim stvarima koje su po svojoj prirodi osmišljene da promiču naš mir i dobrobit, koje odgovaraju njihovim osjećajima i promiču njihovu sreću, a kako zadobiti zadovoljenje onih potreba i želja svijet ne poznaje niti razumije, ali Gospodin je smatrao ispravnim da nas dovede u poziciju i na put razumijevanja tih stvari tako da budemo vjerni i kročimo u svjetlu Svetoga Duha i primanja istine.⁶

Povlastica je svetaca posljednjih dana živjeti u evanđelju na takav način da osjete odobravanje od Boga. Naravno, ponekad činimo stvari kojih se sramimo kada razmišljamo o njima, ali kajemo se od toga u našim srcima i donosimo odluku da ih više ne činimo. To je sve što Gospodin traži od nas, a muškarci i žene koji tako žive, žive bez osude. Oni imaju pravednost i radost u Duhu Svetomu.⁷

Ako držimo svjetlost Duha u nama, možemo ići u evanđelju na takav način da možemo mjerljivo uživati mir i sreću u ovom svijetu; i dok putujemo prema naprijed, težeći ka miru i sreći koji se nalaze na našem putu, u daljini, imat ćemo mir koji nitko ne može uživati osim onih koji su ispunjeni Svetim Duhom.⁸ [Vidi 3. prijedlog na 76-77. stranici.]

**Trebamo pomoć Duha Svetoga dok izdržavamo
kušnje, ispunjavamo naše dužnosti i
pripremamo se za celestijalnu slavu.**

Postoji mnogo važnih stvari koje se od nas zahtijevaju, i mnogo stvari koje možemo učiniti kada nam pomaže Duh Gospodnji, koje se ponekad mogu činiti nemogućima za ostvariti.⁹

Želim podsjetiti svoju braću i sestre... da za informacije i razum ovisimo o Duhu Božjem koji može biti u nama ako ga ispravno njegujemo, duh nadahnuća, objave, da jasno pokaže našem razumijevanju misli i volju Božju, podučavajući nas našim dužnostima i obvezama, i što se od nas očekuje... Trebamo pomoć. Skloni smo činiti ono što će nas odvesti u nevolje i tamu, i k onim stvarima koje neće biti za naše dobro, ali uz pomoć Tješitelja kojeg je Gospodin obećao svojim svecima, ako pažljivo osluhnemo njegove šapate i razumijemo suštinu njegovog jezika, možemo izbjeći mnogo nevolja i ozbiljnih teškoća.¹⁰

Potpuno ovisimo o duhu nadahnuća i ako je ikada postojalo vrijeme, od kada je Adam zaposjeo Edenski vrt, u kojem je Duh Božji bio potrebniji od današnjeg doba, ja ga nisam svjestan. Znakovi vremena i brzi dolazak događaja koji će iskušati srca svetaca posljednjih dana i njihov karakter zahtijevaju da *sada* ozbiljno tražimo Duha Božjega i božansku pomoć, jer će nam to zasigurno biti potrebno u događajima koji nam se brzo približavaju. Znamo da nam je to bilo potrebno u prošlosti. Možemo lako vidjeti, da nismo imali Duha Božjega kako bi nas vodio kroz mnoge događaje kroz koje smo prošli, ne bismo uživali u sadašnjoj nadi za uzvišenjem i slavom, a naše bi okolnosti bile daleko nepovoljnije. A ako smo trebali Svetoga Duha u prošlosti, doista možemo razumjeti da će nam trebati i u budućnosti.¹¹

Trebamo razumjeti – i pretpostavljam da to općenito činimo – da se djelo koje smo došli obaviti za ovog života ne može obaviti za slavu Božju ili na naše zadovoljstvo samo s našim urođenim razumom. Ovisimo o Duhu Gospodnjem da nam pomogne i pokaže nam s vremena na vrijeme što nam je potrebno ostvariti u neobičnim okolnostima koje nas okružuju.¹²

Bilo bi jednostavno suludo očekivati od svetaca posljednjih dana da se pokore celestijalnom zakonu, zakonu koji potječe od Boga i koji ima za cilj uzdignuti ljude u njegovu nazočnost, osim ako nisu podržani vrhovnom [nebeskom] moću. Evanđelje to obećava. Ono obećava dar Duha Svetoga, koji je božanskog porijekla po svojoj prirodi, koji ne uživa nijedan drugi narod, i za koji nam je Spasitelj rekao da će uvesti u svu istinu, nadahnuti one koji ga imaju, i dati im spoznaju o Isusu, Ocu, i o stvarima koje se odnose na celestijalni svijet; da će nadahnuti one koji ga imaju s poznavanjem budućnosti i prošlosti; i nadahnuti ih do te mjere da uživaju u vrhovnim darovima – daru jezika i proroštva, da polože ruke na bolesne po kojima će oni biti iscijeljeni.

Onima koji prime ovo evanđelje obećane su vrhovne moći i darovi, i vlastita spoznaja da ne ovise o nijednom drugom čovjeku ili grupi u odnosu na istinitost religije koju su primili; već da trebaju primiti spoznaju od Oca da je religija došla od njega, da je evanđelje došlo od njega i da su njegovi sluge imali pravo i ovlast posluživati te uredbе, kako ih nijedan dašak nauka ne bi potresao ili skrenuo s puta po kojem idu; kako bi mogli biti spremni za slavu koja će biti objavljena, i sudjelovati u njoj; da bi mogli izdržati bilo koju kušnju ili nevolju ako je to volja Božja da ih zadesi, da ih bolje pripremi za celestijalnu slavu; da ne hodaju u tami, već u svjetlu i moći Božjoj, i budu podignuti iznad svjetovnosti, i budu iznad stvari koje ih okružuju, kako bi mogli neovisno koračati ispod celestijalnog svijeta, pod okom Boga i nebesa, kao slobodni ljudi, slijedeći onaj put koji će im označiti Duh Sveti, onaj put po kojem će se moći uzdići do spoznaje i moći, i tako se pripremiti da prime slavu koju im Bog želi udijeliti, i zauzeti uzvišene položaje na koje ih Bog namjerava uzdići.¹³

Trebali bismo živjeti tako da možemo znati da je naš životni put prihvatljiv Bogu. Trebamo razumjeti glas i šapate Svetoga Duha. Na dan kada nebo nije prekriveno oblacima, otkrivamo predmete koji nas okružuju, njihovu ljepotu i svrhu. Tako i mi ovisimo o Duhu Božjem da osvijetli načela istine i spasenja. Nijedan deklarirani svetac posljednjih dana ne može uživati u većem stupnju sreće osim ako živi na takav način i prepušta se božanskom vodstvu.¹⁴ [Vidi 4. prijedlog na 77. stranici.]

Kada živimo ponizno, Duh nam Sveti pomaže na putu pred nama.

Odlučite živjeti ponizno i na takav način da uvijek imate Duha Gospodnjeg za svog prijatelja, da vam s vremena na vrijeme da upute koje će vam biti potrebne u neobičnim okolnostima u kojima se možete naći...

Ne znam ništa o tome koliko ću još živjeti i ne brinem se oko toga. Želim, i to je nešto što biste vi trebali željeti, imati tu poniznost, i tu krotkost, i tu jednostavnost da uživam u duhu objave. To je vaša povlastica, svakoga od vas, da imate dovoljno duha objave kako biste znali točno što je ispravno za vas. Vaša je povlastica imati to kao što je moja znati što napraviti sutra, kada sutra dođe, u najboljem interesu Crkve u cjelini.¹⁵

Trebamo pokušati, koliko god je to moguće, zaboraviti sve svjetovne stvari koje nas žaloste i srde, i usmjeriti naše misli na Gospodina, imajući dovoljno njegovog Svetog Duha da možemo biti sposobni primiti znanje i upute koje će nam pomoći na putu pred nama.¹⁶ [Vidi 5. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Dok se osvrćete na zapis od 67–70. stranice, razmislite o situacijama kada ste bili blagoslovljeni zato što je netko drugi slijedio poticaje Duha Svetoga. Također razmislite o trenucima kada ste slijedili poticaje kako biste pomogli nekom drugom.
2. Pročitajte odsjek koji počinje na 70. stranici. Što mislite da biti »izgrađen... na stijeni objave« znači? (Za neke primjere, vidi 70–72. stranicu.) Kako nam osobna objava daje snagu da »stan[emo] usred svake teškoće« i »prkos[imo] svakoj oprečnosti«?
3. Predsjednik Snow rekao je da nam Duh Sveti može pomoći »uživati mir i sreću u ovom svijetu« (73. stranica). Kada je Duh Sveti pomogao vama da budete sretni i osjetite mir? Koji su

neki drugi načini kako nam Duh Sveti može pomoći? (Za neke primjere, vidi 73–76. stranicu.)

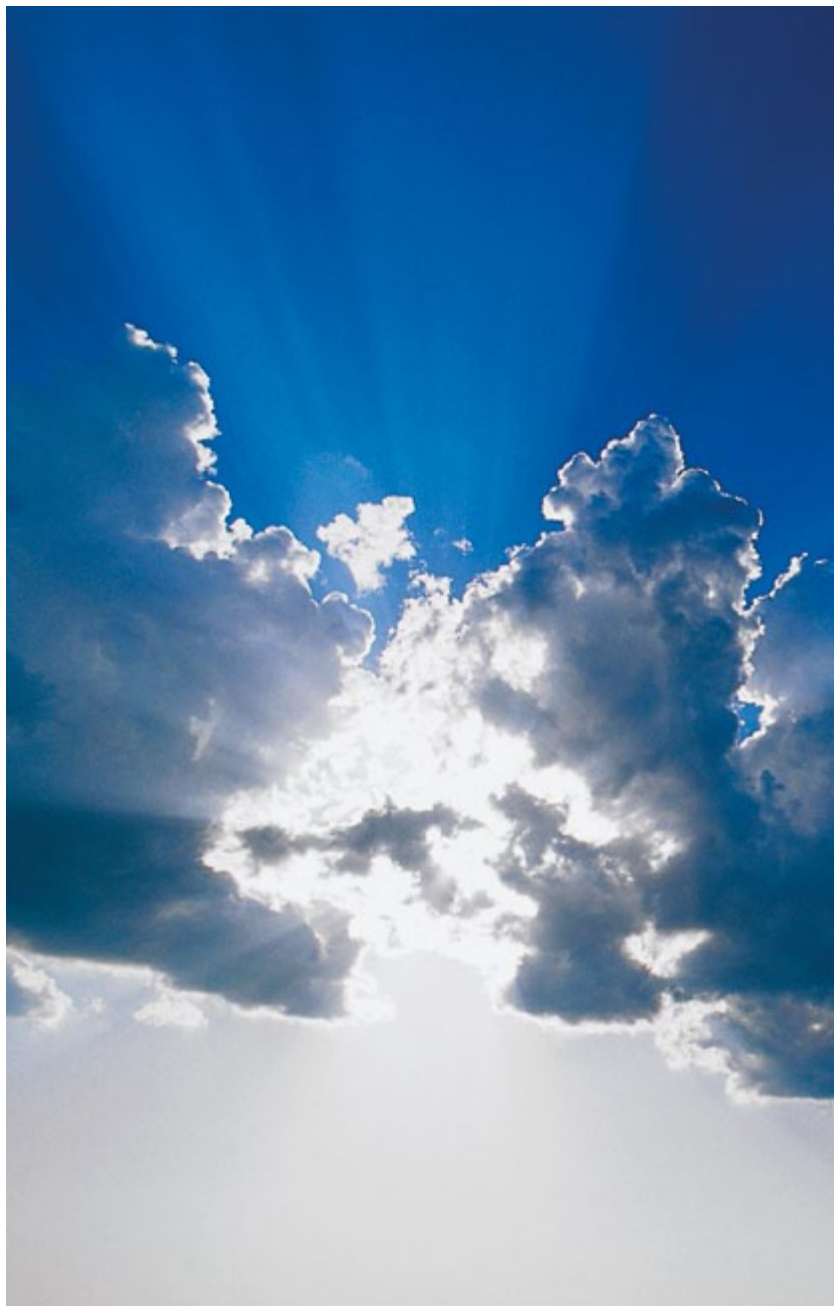
4. Dok proučavate odsjek koji počinje na 73. stranici, razmislite o tome kako ste naučili prepoznati poticaje od Duha Svetoga. Kako možete pomoći članu obitelji ili prijatelju naučiti da prepozna poticaje od Duha?
5. Ovo poglavlje uključuje dvije reference od Duhu Svetom kao prijatelju (73. i 76. stranica). Što mislite zašto trebamo poniznost i jednostavnost kako bismo imali Duha Svetoga za prijatelja?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Luka 12:12; Ivan 14:26–27; Rimljanima 14:17; 1. Korinćanima 12:4–11; Galaćanima 5:22–25; 1. Nefi 10:17–19; 2. Nefi 32:5

Pomoć pri podučavanju: »Da biste potaknuli raspravu, koristite pitanja s kraja poglavlja... Također biste trebali osmisliti vlastita pitanja, naročito za one koje podučavate« (sa stranice vi u ovoj knjizi).

Napomene

1. Conference Report, listopad 1898, 2.
2. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 276–279.
3. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2. prosinca 1879, 1.
5. Conference Report, travanj 1899, 52.
6. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
7. *Deseret Weekly*, 4. studenog 1893, 609.
8. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
9. Conference Report, travanj 1898, 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 16. srpnja 1878, 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. lipnja 1889, 4.
12. Conference Report, listopad 1898, 2.
13. *Deseret News*, 14. siječnja 1880, 786.
14. *Millennial Star*, 31. listopada 1895, 690–691; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u listopadu 1895. godine.
15. »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. travnja 1899, 9.
16. *Millennial Star*, 25. studenog 1889, 737; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u listopadu 1889. godine.

*»Predivno je zadovoljstvo razgovarati o velikim stvarima
kojima Bog namjerava darivati svoje sinove i kćeri.«*

Divna sudbina vjernih

»Predivno je zadovoljstvo razgovarati o velikim stvarima kojima Bog namjerava darivati svoje sinove i kćeri, i koje trebamo dobiti ako smo vjerni.«

Iz života Lorenza Snowa

U proljeće 1840. godine, Lorenzo Snow bio je u Nauvoou, Illinois, pripremajući se za odlazak na misiju u Englesku. Posjetio je dom svog prijatelja Henryja G. Sherwooda i zamolio ga da mu objasni odlomak iz Svetih pisama. »Dok sam pažljivo slušao njegovo objašnjenje«, kasnije se prisjetio predsjednik Snow, »Duh je Gospodnji snažno bio na meni – oči mog razumijevanja otvorile su se i vidio sam jasno kao sunce u podne, s čuđenjem i zapanjenošću, put Boga i čovjeka. Stvorio sam sljedeći dvostih koji je izrazio objavu, kako mi je bila pokazana...

Kakav je čovjek sada, Bog jednom takav bijaše:

Kakav je Bog sada, čovjek jednom može biti.«¹

Osjećajući da je primio »svetu poruku« koju treba pažljivo čuvati, Lorenzo Snow nije javno podučavao taj nauk dok nije saznao da ju je prorok Joseph Smith podučavao.² Kada je saznao da je nauk javan, često je o njemu svjedočio.

Osim što je ova istina bila tema mnogih njegovih propovijedi, usvojio ga je kao temu za svoj život. Njegov je sin LeRoi rekao: »Ova objavljena istina dojmila se Lorenza Snowa možda više od svega; tako je duboko utonula u njegovu dušu da je postala nadahnuće za njegov život i dala mu opsežnu viziju njegove velebne budućnosti i snažnog poslanja i djela Crkve.«³ Bila je njegovo »stalno svjetlo i vodič« i »sjajna, osvijetljavajuća zvijezda uvijek ispred njega – u njegovom srcu, duši i srži.«⁴

U ovom poglavlju, predsjednik Snow podučava nauk da možemo postati poput našeg Nebeskog Oca. U 6. poglavlju navodi praktičan savjet kako možemo primijeniti ovaj nauk u našim životima.

Naučavanja Lorenza Snowa

Budući da imamo božansko u nama, možemo postati poput našeg Oca na Nebu.

Rođeni smo na sliku Boga, našeg Oca; stvorio nas je poput sebe. Postoji božanska narav u sklopu našeg duhovnog ustroja; pri našem duhovnom rođenju naš je Otac na nas prenio sposobnosti, moći i talente koje je sam posjedovao, kao što dijete na majčinim grudima posjeduje, iako u nerazvijenom stanju, talente, moći i sposobnosti svog roditelja.⁵

Ja vjerujem da smo mi sinovi i kćeri Božje te da nam je udijelio sposobnost za beskonačnu mudrost i spoznaju jer nam je dao dio sebe. Rečeno nam je da smo stvoreni prema njegovom liku i učimo da duša čovječja ima osobinu besmrtnosti. U ovom tijelu [fizičkom tijelu] postoji duhovni organizam, a taj duhovni organizam sam po sebi posjeduje nešto božansko, iako možda u infantilnom stanju; no u sebi ima sposobnost poboljšanja i napredovanja, kao što dijete prima podršku od svoje majke. Iako dijete može biti vrlo neuko, ipak u sebi ima mogućnosti koje mu, dok prolazi kroz razne faze od djetinjstva do zrelosti, omogućuju da izraste do nadmoći koja je savršeno čudesna u usporedbi s infantilnim neznanjem.⁶

U nama je božanstvo; u nama je besmrtnost; naš je duhovni organizam besmrtn; ne može biti uništen; ne može biti istrijebljen. Živjet ćemo od vječnosti do vječnosti.⁷

Predivno je zadovoljstvo razgovarati o velikim stvarima kojima Bog namjerava darivati svoje sinove i kćeri, i koje trebamo dobiti ako smo vjerni... Naše putovanje na ovom putu uzvišenja dovest će nas do punine našega Gospodina Isusa Krista, da stanemo u nazočnost našega Oca, primimo od njegove punine, imamo zadovoljstvo povećanja našeg potomstva u svjetovima bez kraja, uživamo u ugodnim prijateljstvima koja smo imali u ovom životu, da imamo naše sinove i kćeri, naše muževe i žene, okruženi sa svim dobrotama koje nebesa mogu darovati, našim tijelima proslavljenim kao

Dok proučavamo Sveta pisma, učimo o našoj božanskoj prirodi.

u Spasitelja, slobodni od bolesti i svih slabosti života, i slobodni od razočaranja, problema i neugodnih žrtava koje ovdje imamo.⁸

Kroz stalni tijek napretka naš je Nebeski Otac primio uzvišenje i slavu, i usmjerava nas na isti put, a budući da je ogrnut moću, vlašću i slavom, kaže: »Priđite i zaposjednite istu slavu i sreću koje posjedujem ja.«⁹

Božji narod dragocjen je u njegovim očima; njegova ljubav za njih uvijek će trajati, a u njegovoj moći, snazi i ljubavi oni će pobijediti i izaći kao pobjednici. Oni su njegova djeca, stvoreni prema njegovom liku i predodređeni da kroz poslušnost njegovim zakonima postanu poput njega...

To je velika sudbina sinova Božjih, onih koji prevladaju, koji su poslušni njegovim zapovijedima, koji se pročiste kao što je i on čist. Oni trebaju postati poput njega; vidjet će ga kakav jest; vidjet će njegovo lice i s njim u njegovoj slavi vladati, postajući poput njega u svemu.¹⁰ Vidi 1. prijedlog na 86. stranici.]

Sveta pisma podučavaju o našem božanskom potencijalu.

Gospodin je pred nas postavio poticaje najvelebnije vrste. U objavama koje nam je Bog dao, otkrivamo što osoba koja će ići ovim putem spoznaje i biti vođena Duhom Božjim može dosegnuti. Nisam bio [dugo] u ovoj Crkvi kada mi je jasno pokazano što čovjek može steći kroz stalnu poslušnost evanđelju Sina Božjega. Ta je spoznaja, poput zvijezde, stalno bila preda mnom, i prouzročila je da budem detaljan pokušavajući učiniti ono što je ispravno i prihvatljivo Bogu... Čini se, nakon svog obrazovanja koje smo imali o onome što se odnosi na celestijalne svjetove, da ima nekih svetaca posljednjih dana koji su toliko zadovoljni time samo da znaju kako je to djelo istinito, da kada razgovarate s njima o našoj velebnoj budućnosti djeluju iznenađeno i misle da to nema neke posebne veze s njima. Ivan Objavitelj u trećoj glavi svoje prve poslanice kaže:

»Sada smo djeca Božja.« [1. Ivanova 3:2.]...

I nastavlja:

»A što ćemo biti, još se nije očitovalo; ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.

Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.« [Vidi 1. Ivanova 3:2–3.]...

Duh Božji nam je prenio da postoje uspostavljene i svečane istine u ovakvim izjavama. Pavao je, govoreći Filipljanima, naveo da njeguju težnju koja je vrlo neobična ljudima u sadašnje vrijeme, iako ne toliko svecima posljednjih dana, naročito onima koji nisu zadovoljni da budu samo djeca u onomu što je Božje. On kaže:

»Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu!

On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom.« [Filipljanima 2:5–6.]...

To [je] ono što je Pavao podučavao, a on je vrlo dobro znao o čemu govori. On je bio ponesen do trećeg neba i čuo stvari, kako nam je rekao, koje je zabranjeno čovjeku izgovoriti [vidi 2. Korinćanima 12:1–7]... Bi li za nas bilo pogrešno tražiti od ljudi ovdje da njeguju ovakvu težnju? Postoje brojne izreke u Bibliji, naročito u

Novom zavjetu, koje se čine čudne ljudima koji ne posjeduju Duha Gospodnjeg.

»Pobjednik će baštiniti ovo.« [Otkrivenje 21:6.]

Kakva je to izjava? Tko vjeruje u nju? Kada bi otac rekao svom sinu: »Moj sine, budi vjeran i slijedi moje savjete, a kada sazriješ naslijedit ćeš sve što ja posjedujem«, to bi nešto značilo, zar ne? Ako je otac rekao istinu, taj bi sin imao nešto da ga potakne biti vjeran. Je li nas Isus želio obmanuti kada je upotrijebio ovu izjavu? Uvjerit ću vas da nema obmane u govoru. Mislio je upravo ono što je rekao. Ponovno, Isus je rekao:

»Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.« [Otkrivenje 3:21.]

To je predivna izjava. Ima li u njoj ikakve istine? Sva je istinita. To je rekao Gospodin Svemogućí. Apostol Pavao nam je u Svetim pismima rekao:

»Dakako, znamo: ako se ovaj šator – naša zemaljska kuća – ruši, imamo zgradu koja je djelo Božje – vječnu kuću na nebesima – koja nije sagrađena ljudskom rukom.« [2. Korinćanima 5:1.]

Vjerujem u to. A kada kaže da će Isus »preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga jednakom svome slavnom tijelu« [Filipljanima 3:21], vjerujem i to. Vjeruju li sveci posljednjih dana u ove stvari o kojima govorim? Morate, naravno, vjerovati u njih. I opet:

»Jer tko sluge moje prima, mene prima.

A tko mene prima, prima i Oca mojega.

A tko prima Oca mojega, prima i kraljevstvo Oca mojega. Stoga će mu se dati sve što ima Otac moj.« [NiS 84:36–38.]

Može li itko smisliti još nešto što bi se moglo dati?... Pavao je vrlo dobro razumio ove stvari, jer je rekao da »trči prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.« [Vidi Filipljanima 3:14.]

U ovim napomenama koje sam naveo možemo vidjeti nešto o prirodi ovog visokog poziva u Kristu Isusu...

U svojoj poslanici, apostol Pavao svjedoči o našem potencijalu da postanemo poput Nebeskog Oca i Isusa Krista.

Ne znam koliko ih ima ovdje koji imaju pravu spoznaju o tim stvarima u svojim srcima. Ako imate, reći ću vam koji će biti njezini učinci. Ivan je rekao:

»Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.« [Vidi 1. Ivanova 3:3.]...

Bog je istaknuo rezultate putovanja po ovoj cesti slave i uzvišenja, a obećanja su sigurna. Gospodin je točno znao što može učiniti. Znao je kakve resurse ima za rad i znao je točno što je rekao. Ako učinimo dio koji nam je dodijelio, i zadržimo naše drugotno stanje, zasigurno ćemo ispuniti ta obećanja u svakom pogledu, i više nego što vi i ja možemo uopće pojmiti.¹¹ [Vidi 2. prijedlog na 86. stranici.]

Kada se prisjećamo blagoslova koje je Gospod pripremio za nas, pronalazimo radost usred životnih briga i problema.

Ne postoji svetac posljednjih dana u doseg mog glasa koji nema potencijal ustati u jutro prvog uskrsnuća i biti proslavljen, uzvišen u nazočnosti Božjoj, i imati povlasticu da razgovara s našim Ocem kao što razgovaramo s našim zemaljskim ocem.¹²

Ljudima se ne mogu ponuditi velebniji izgledi od onih koji su ponuđeni svecima. Nijedan smrtnik ne može poželjeti ništa veće niti išta što bi na kraju izazvalo više zadovoljstva. Sve što se odnosi na savršen mir, sreću, slavu i uzvišenje nalazi se pred svecima posljednjih dana. Trebamo uživati u ovome duhu i aktivno ga sačuvati pred nama. Ne bismo trebali dopustiti da naši izgledi budu ni najmanje pomračeni čineći ono što nije prihvatljivo pred Gospodinom.¹³

Moje nade vezano uz budući život izvanredno su divne i veličanstvene, i stalno pokušavam očuvati te izgled u svjetlu; a to je povlastica i dužnost svakog sveca posljednjih dana.¹⁴

Mi svi ne razumijemo u potpunosti blagoslove i povlastice koji su u evanđelju pripremljeni da ih primimo. Ne razumijemo u potpunosti i nemamo pred svojim očima stvari koje nas čekaju u vječnim svjetovima, da ne govorimo o stvarima koje nas čekaju u ovom životu i čija je svrha osigurati naš mir i sreću te odgovoriti na želje naših srca...

Često, u mnoštvu briga koje nas okružuju, zaboravljamo stvari koje nisu neposredno pred nama, i tada ne shvaćamo da je po svojoj naravi smisao i svrha evanđelja udijeliti nam one stvari koje će donijeti slavu, čast i uzvišenje, koje će donijeti sreću, mir i slavu. Skloni smo zaboraviti te stvari usred životnih briga i problema, i ne razumijemo u potpunosti da je to naša povlastica, i da je Gospodin stavio u naš doseg da težimo tom evanđelju kako bismo ga stalno mogli imati u nama...

Gdje je onda razlog za plač? Gdje je onda razlog da sveci imaju tužna lica? Gdje je onda razlog za vapaj ili nezadovoljstvo? Nema

ga; no pred nama je život ili smrt; gospodstva i moći bit će naše ako budemo vjerni; patnja će ih i progon zamijeniti ako zanemarimo evanđelje.

Što više možemo poželjeti od onoga što je obuhvaćeno našom religijom? Ako ćemo čvrsto stajati na stijeni i slijediti Duha koji je usađen u naša njedra, radit ćemo ispravno na putu naših dužnosti, radit ćemo ispravno s onima koji su pred nama, radit ćemo ispravno i na svjetlu i u tami.

Gdje je čovjek koji će okrenuti leđa i odbaciti te izgledе obuhvaćene evanđeljem koje smo primili? U tome je zadovoljstvo, radost, stabilnost i nešto na čemu možemo odmoriti svoje noge, u tome je siguran temelj na kojem ćemo graditi i na kojem ćemo dati sve što se od nas traži.¹⁵

Nemojmo nikad dopustiti našim izgledima da budu zamračeni; neka budu svježiji pred nama danju i noću, i uvjeravam vas da će, ako to budemo činili, naš rast iz dana u dan i iz godine u godinu biti čudesan.¹⁶

Svi mi težimo celestijalnoj slavi, a divota izgleda pred nama ne može se izraziti ljudskim jezikom. Ako ćete nastaviti biti vjerni djelu u koje ste uključeni, steći ćete tu slavu i zauvijek se radovati u nazočnosti Boga i Jaganjca. Tome vrijedi težiti; vrijedi se žrtvovati za to i blagoslovljen je muškarac ili žena koji su vjerni u stjecanju toga.¹⁷ [Vidi 3. prijedlog na 87. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Predsjednik Lorenzo Snow često je podučavao da smo Božja djeca (80–82. stranica). Kako ova istina može utjecati na način na koji doživljavamo sebe i druge? Kako možemo pomoći djeci i mladima upamtiti da su Božji sinovi i kćeri?
2. Koja su vaša razmišljanja o stihovima iz Svetih pisama koje je predsjednik Snow podučavao o našem božanskom potencijalu? (Vidi 82–84. stranicu.)

3. Pročitajte odsjek koji počinje na 85. stranici. Kako nas »životne brige i problemi« mogu navesti da zaboravimo vječne blagoslove evanđelja? Što možemo učiniti da sačuvamo naš potencijal »svježim« i »aktivn[im]... pred nama«? Na koje načine prisjećanje naše sudbine može utjecati na način na koji živimo?
4. Dok ste proučavali ovo poglavlje, što ste naučili o svom Nebeskom Ocu? Što ste naučili o svojoj sudbini kao Božjoj kćeri ili sinu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Rimljanima 8:16–17; 1. Korinćanima 2:9–10; Alma 5:15–16; Moroni 7:48; NiS 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Pomoć pri podučavanju: »Iznesite svjedočanstvo kad god vas Duh potakne, ne samo na kraju svake lekcije. Omogućite onima koje podučavate da iznesu svoje svjedočanstvo« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 45).

Napomene

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 46; vidi i »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
2. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 46–47; »Glory Awaiting the Saints«, *Deseret Semi-Weekly News*, 30. listopada 1894, 1.
3. LeRoi C. Snow, »Devotion to a Divine Inspiration«, *Improvement Era*, lipanj 1919, 656.
4. LeRoi C. Snow, »Devotion to a Divine Inspiration«, 661.
5. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 597.
6. Conference Report, travanj 1898, 63.
7. »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. travnja 1899, 10.
8. *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 530.
9. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. listopada 1898, 1.
11. »Glory Awaiting the Saints«, 1.
12. Conference Report, listopad 1900, 4.
13. Conference Report, listopad 1898, 3.
14. Conference Report, listopad 1900, 4.
15. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
16. Conference Report, travanj 1899, 2.
17. »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. srpnja 1901, 1.

U propovijedi na Gori, Spasitelj je rekao: »Dakle, budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!« (Matej 5:48).

Postati savršen pred Gospodinom: »Malo bolji iz dana u dan«

»Nemojte očekivati da ćete odjednom postati savršeni. Ako to očekujete, bit ćete razočarani. Budite bolji danas nego jučer, i budite bolji sutra nego danas.«

Iz života Lorenza Snowa

Predsjednik Lorenzo Snow jednom je bio na svećeničkom sastanku na kojem su predstavnici svakog zbora starješina ustali i izvijestili o radu koji je njegov zbor izvršio. Dok je predsjednik Snow slušao te mladiće, prisjetio se sebe mnogo godina ranije. Kada je ustao da govori, rekao je:

»Želim reći nešto, ako je moguće, što nikada nećete zaboraviti, i mislim da to možda mogu postići.

Vidim, kao što gotovo uvijek vidim kada su mladi starješine zajedno, zapravo i kada su starješine srednjih godina zajedno, određenu suzdržanost u govoru pred publikom. Vidim to ovdje ovog jutra u mladićima koji su ustali da nešto kažu i daju informacije o radu kojim su se bavili.

Možda ne bi bilo loše kada bih vam ispričao jedno moje iskustvo kada sam počeo govoriti u javnosti, čak i prije nego što sam bio starješina. Sjećam se kada sam prvi puta bio pozvan iznijeti svoje svjedočanstvo... To je bilo nešto čega sam se užasavao, a ipak sam istovremeno osjećao da je ustati bila moja dužnost, no čekao sam, i čekao. Jedan je iznio svjedočanstvo, drugi je dao svoje, a zatim još jedan, i gotovo su bili pri kraju, a ja sam se i dalje užasavao ustati. Nikada prije nisam govorio pred publikom... [Naposljetku] sam zaključio da je vrijeme da ja ustanem. Učinio sam to. Što mislite koliko

sam dugo govorio? Procjenjujem oko pola minute – nije sigurno moglo biti više od minute. Bio je to moj prvi pokušaj; a mislim da je drugi bio otprilike isti. Bio sam plašljiv... ali sam odlučio u svom umu, sigurno i čvrsto, da ću kad god sam pozvan obaviti dužnost takve naravi ili bilo koje druge to učiniti bez obzira na rezultat. To je dio temelja za moj uspjeh kao starješine u Izraelu.«

Predsjednik Snow rekao je mladićima da je nedugo nakon tog iskustva održao svoj prvi sastanak kao cjelodnevni misionar. »Ničega se nisam tako užasavao nečega kao od tog sastanka«, prisjeća se. »Molio sam se cijeli dan, povukao se u sebe i zazvao Gospodina. Nikada prije nisam govorio [u javnosti] osim na onim sastancima svjedočanstava. Užasavao sam se toga. Pretpostavljam da se nikada nitko nije užasavao neke situacije više nego ja u tom trenutku. Sastanak je sazvan, a prostorija je bila prilično ispunjena... Počeo sam govoriti i mislim da sam zauzeo oko tri četvrtine sata.«¹ Drugom prilikom o istom je sastanku zapisao: »Kada sam stao pred tu publiku, iako nisam znao ni jednu riječ koju ću reći, čim sam otvorio svoja usta da govorim, Duh se Sveti snažno spustio na mene, ispunjavajući moj um svjetlošću i prenoseći ideje i prave riječi kojima ću ih ispričati. Ljudi su bili zadivljeni i zatražili još jedan sastanak.«²

Predsjednik Snow održao je lekciju sa željom da mladići uče iz njegovog iskustva: »Moji mladi prijatelji, pruža vam se prilika da postanete sjajni – onoliko sjajni koliko želite biti. Na početku svog života možete u svoja srca postaviti stvari koje je teško doseći, no koja su moguća za vas. U vašim prvim nastojanjima da ostvarite svoje želje možete biti neuspješni, a vaša stalna nastojanja možda se neće pokazati kao uspješna. No ukoliko su vaša nastojanja bila poštena, i ukoliko su vaše želje utemeljene u pravednosti, iskustva koja steknete dok težite željama svoga srca moraju vam neophodno biti korisna, pa čak i vaše pogreške, ako ih bude, bit će na vašu korist.«³

To je bila omiljena tema predsjednika Snowa. Često je podsjećao svece na Gospodinovu zapovijed da budu savršeni, i uvjeravao ih je da kroz svoju vlastitu marljivost i uz Gospodinovu pomoć mogu poslušati tu zapovijed. Podučio je: »Trebamo osjećati u našim srcima da je Bog naš Otac, i da iako grijeshimo i slabi smo, ipak ako živimo što savršenije možemo sve će biti dobro s nama.«⁴

Naučavanja Lorenza Snowa

Uz marljivost, strpljenje i božansku pomoć možemo poslušati Gospodinovu zapovijed da budemo savršeni.

»Kad je Abram u bilo devedeset i devet godina, ukaza mu se Jahve pa reče: 'Ja sam El Šadaj – Bog Svesilni, Mojim hodi putem i neporočan budi'.« [Postanak 17:1.]

U svezi s ovime citirat ću dio Spasiteljevih riječi iz njegove Propovijedi na gori, kako je sadržano u posljednjem stihu 5. glave Mateja.

»Dakle, budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!« [Matej 5:48.] ...

Učimo da se Gospodin ukazao Abrahamu i dao mu velika obećanja, a da mu je prije nego što ih je bio spreman primiti postavljen određen uvjet – da on [Abraham] treba postati savršen pred Gospodinom. A isti je uvjet postavio Spasitelj svojim učenicima, da trebaju postati savršeni, kao što su on i njegov Otac na Nebu savršeni. Vjerujem da je to tema koja brine svece posljednjih dana; i želim vam uputiti nekoliko riječi kao prijedlog, za razmišljanje onima koje to brine.

Gospodin namjerava dati najviše blagoslove svecima posljednjih dana; no poput Abrahama moramo se pripremiti za njih, a kako bismo to učinili isti zakon koji je njemu dan od Gospodina dan je i nama da ga slijedimo. Od nas se također traži da dođemo u stanje savršenstva pred Gospodinom; a Gospodin u ovom slučaju, isto kao i u svakom drugom, nije dao uvjet koji se ne može ispuniti, već je s druge strane, svecima posljednjih dana na korištenje dao sredstva po kojima bi se mogli podložiti njegovom svetom nalogu. Kada je Gospodin dao ovaj uvjet Abrahamu, dao mu je način po kojem bi se mogao osposobiti da posluša taj zakon i u potpunosti ispuni uvjet. Imao je povlasticu Svetoga Duha, jer znamo da je evanđelje propovijedano Abrahamu, a kroz to evanđelje on je mogao dobiti božansku pomoć koja će ga osposobiti da razumije ono što je Božje, a bez nje to nijedan čovjek ne bi mogao učiniti; bez nje nijedan čovjek ne bi mogao doći u stanje savršenstva pred Gospodinom.

Stoga govoreći o svecima posljednjih dana; oni nikako ne bi mogli zadovoljiti takvo moralno i duhovno mjerilo osim kroz

Gospodin je zapovjedio Abrahamu: »Hodi putem i neporočan budi« (Postanak 17:1).

nadnaravnu [nebesku] pomoć i podršku. Niti ne očekujemo da se sveci posljednjih dana odjednom podlože ili mogu podložiti ovom zakonu u svim okolnostima. Potrebno je vrijeme; potrebno je mnogo strpljenja i discipline uma i srca kako bismo mogli obdržavati ovu zapovijed. I iako ispočetka možda ne uspijemo u našim pokušajima, ipak to ne bi trebalo obeshrabruti svece posljednjih dana od pokušaja da budu odlučni u pokoravanju ovom velebnom uvjetu. Abraham, iako je možda imao veliku vjeru da hodi pred Gospodinom prema ovom božanskom zakonu, ponekad je bio pod teškom kušnjom, no unatoč tome nije se obeshrabrio jer je bio odlučan pokoriti se volji Božjoj.

Možemo misliti da ne možemo živjeti po zahtjevima zakona savršenstva, da je djelo osobnog usavršavanja preteško. To može dijelom biti istinito, ali i dalje ostaje činjenica da je to zapovijed Svemogućega nama i ne možemo je ignorirati. Kada prolazimo kroz teške trenutke, dolazi vrijeme da iskoristimo za sebe tu veliku povlasticu da pozovemo Gospodina za snagu i razumijevanje, razum

i milost, po kojoj možemo prevladati slabosti tijela protiv onoga s čim se moramo stalno boriti.⁵ [Vidi 1. i 2. prijedlog na 99. stranici.]

Kada se pokorimo Gospodinovom zahtjevu, mi smo savršeni u tom pogledu.

Abraham ja bio pozvan napustiti svoj rod i zemlju [vidi Abraham 2:1–6]. Da se nije pokorio tom zahtjevu, on ne bi dobio Gospodinovo odobrenje. Ali on se pokorio, i dok je napuštao svoj dom bez sumnje je živio u poslušnosti ovom božanskom zakonu savršenstva. Da nije u tome uspio, zasigurno ne bi bio poslušan zahtjevima Sve-mogućega. I kada je napuštao dom svoga oca, kada se podvrgavao toj kušnji činio je ono što su njegova vlastita savjest i Duh Božji pravdali da čini, i nitko to nije mogao učiniti bolje, uzimajući u obzir da nije činio nikakvo zlo kada je obavljao svoje djelo.

Kada su sveci posljednjih dana primili evanđelje u udaljenim nacijama, i kada su primili glas Sve-mogućega da napuste zemlje svojih očeva, da napuste svoj rod poput Abrahama, kad god su se pokorili tom zahtjevu, kad god su hodali u poslušnosti ovom zakonu, bili su savršeni koliko ljudi mogu biti po okolnostima i u području u kojem su djelovali, a ne savršeni u spoznaji ili moći, itd.; već u svojim osjećajima, poštenju, motivima i odlučnosti. I dok su prelazili velike dubine, pod uvjetom da nisu mrmljali ili se žalili, već slušali savjete koji su im dani i na svaki se način ponašali primjereno, bili su savršeni onako kako je Bog to od njih tražio.

Gospodin je naumio da nas odgoji za celestijalno kraljevstvo. Kroz izravnu je objavu obznanio da smo njegovo potomstvo, začeti u vječnim svjetovima, da smo došli na ovu zemlju s naročitom svrhom kako bismo se pripremili primiti puninu slave našega Oca kada se vratimo u njegovu nazočnost. Stoga moramo tražiti sposobnost da obdržavamo ovaj zakon da posveti našu motivaciju, želje, osjećaje i naklonosti kako bi oni mogli biti čisti i sveti, i da naša volja u svemu bude podložna volji Božjoj, i ne imat vlastitu volju osim da činimo volju našeg Oca. Takav je čovjek u svom djelovanju savršen, i posjeduje blagoslov Božji u svemu što čini i kamo god ide.

No mi smo podložni ludosti, slabostima tijela i više manje smo neuki, i stoga skloni greškama. Da, no to nije razlog zašto ne bismo

trebali osjećati želju pokoriti se ovoj Božjoj zapovijedi, naročito kada vidimo da je u naš doseg stavio sredstva za postizanje ovoga djela. Moje je razumijevanje da je to značenje riječi savršenstvo, kako su naš Spasitelj i Gospodin to rekli Abrahamu.

Čovjek može biti savršen u nekim stvarima, a u nekima ne. Čovjek koji vjerno slijedi riječ mudrosti savršen je po pitanju tog zakona. Kada smo se pokajali od naših grijeha i bili kršteni za njihov otpust, bili smo savršeni po tom pitanju.⁶ [Vidi 3. prijedlog na 99. stranici.]

Umjesto da se obeshrabrimo kada ne uspijemo, možemo se pokajati i moliti Boga za snagu da budemo bolji.

Apostol Ivan nam je rekao: »Sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest. Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on čist.« [Vidi 1. Ivanova 3:2–3.] Sveci posljednjih dana očekuju da će stići u to stanje savršenstva; očekujemo da ćemo postati poput našeg Oca i Boga, djeca podobna i dostojna prebivanja u njegovoj nazočnosti; očekujemo da ćemo, kad se Sin Božji ukaže, primiti naša obnovljena i proslavljena tijela, i da će »preobraziti naše bijedno tijelo i učiniti ga jednakim svome slavnom tijelu«. [Vidi Filipljanima 3:21.]

To su naša očekivanja. Neka si sada svi prisutni postave ovo pitanje: Jesu li naša očekivanja dobro utemeljena? Drugim riječima, težimo li tome da se pročistimo? Kako se svetac posljednjih dana može osjećati opravdano osim ako teži tome da se pročisti onako kao što je Bog čist, osim ako sam teži imati čistu savjest pred Bogom i ljudima svaki dan svoga života? Mnogi od nas nesumnjivo idu iz dana u dan, iz tjedna u tjedan, iz mjeseca u mjesec pred Bogom, osjećajući da su bez osude, ponašajući se ispravno i težeći iskreno i u svoj krotkosti tome da Duh Božji diktira naš dnevni tijek; a ipak može doći do trenutka ili trenutaka u našem životu kada smo pod velikom kušnjom, a možda i nadvladani; čak i ako je tako, nema razloga zašto ne bismo pokušali ponovno, i to s udvostručenom energijom i odlučnošću da ostvarimo naš cilj.⁷

Gospodin želi pokazati naklonost prema svojoj djeci na zemlji, ali od njih zahtijeva iskreno pokajanje kada pogriješe ili ne uspiju u bilo kojoj dužnosti. On očekuje njihovu poslušnost i da će se truditi odbaciti svaki grijeh, pročistiti se i postati doista njegov narod, njegovi sveci, kako bi mogli biti spremni doći u njegovu nazočnosti, da postanu poput njega u svemu i s njime vladaju u njegovoj slavi. Da bi to postigli, moraju proći tijesnim i uskim putem, čineći njihov život svjetlijim i boljim, ispunjeni vjerom i dobrotvornošću, koja je čista ljubav Kristova, te vjerno čineći svaku dužnost u evanđelju.⁸

Kada bismo mogli detaljno pročitati o Abrahamovom životu ili životima drugih velikih i svetih ljudi, bez sumnje bismo otkrili da njihovi naponi da budu pravedni nisu uvijek okrunjeni uspjehom. Stoga ne bismo trebali biti obeshrabreni ako smo nadvladani u trenutku slabosti; već naprotiv, odmah se pokajati od pogreške ili nepravde koju smo počinili, ispraviti je koliko god je to moguće, a zatim poći Bogu za obnovljenu snagu da nastavimo i budemo bolji.

Abraham je mogao hodati savršeno pred Bogom dan za danom kada je napuštao dom svog oca, i pokazao je dokaze vrhunskog i dobro discipliniranog uma predloživši što učiniti kada su se njegovi pastiri svađali s pastirima njegovog nećaka Lota [vidi Postanak 13:1–9]. Međutim, došao je trenutak u Abrahamovom životu koji je morao biti vrlo težak; zapravo se ne može zamisliti nešto tako ozbiljno; to je bilo kada ga je Gospodin pozvao da žrtvuje svog voljenog i jedinog sina, onoga kroz kojeg je očekivao ispunjenje velikog obećanja koje mu je dao Gospodin; no pokazavši pravi stav mogao je prevladati kušnju i dokazati svoju vjernost i odanost Bogu [vidi Postanak 22:1–14]. Teško je pretpostaviti da je Abraham naslijedio takvo stanje uma od svojih idolopokloničkih roditelja; no logično je vjerovati da je pod Božjim blagoslovom to mogao steći, nakon što je prošao sličan rat s tijelom poput nas, i bez sumnje povremeno bio nadvladan, a zatim prevladavao dok nije bio osposobljen suočiti se s tako ozbiljnim ispitom.

»Težite među sobom za onim«, kaže apostol Pavao, »za čim treba da težite u Kristu Isusu: On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom.« [Vidi Filipljanima 2:5–6.] Svaki čovjek koji to ima pred sobom pročistit će se kao što je Bog čist i pokušati hodati savršeno pred njim. Mi imamo naše male ludosti

Trebamo težiti iz dana u dan unaprijediti naše odnose s članovima obitelji.

i slabosti; trebamo ih pokušati prevladati što je brže moguće i trebamo razviti taj osjećaj u srcima naše djece, da strah prema Bogu može sazrijevati s njima od njihove mladosti i da mogu učiti da se pred njim ponašaju prikladno u svim okolnostima.

Ako muž može živjeti sa svojom ženom jedan dan bez svađe, da se prema nikome ne ponaša neljubazno ili da ne žalosti Duha Božjega na bilo koji način, to je onda dobro; on je onda savršen. Zatim neka pokuša biti isti sljedeći dan. No ako pretpostavimo da u tome nije uspio sljedeći dan, nema razloga zašto ne bi u tome uspio treći dan...

Sveci posljednjih dana trebaju njegovati ovu težnju stalno što su tako jasno odredili apostoli u prošla vremena. Trebamo pokušavati hodati svaki dan tako da naša savjest bude čista pred svima. A Bog je u Crkvu postavio određena sredstva koja nam mogu pomoći, i to apostole, proroke, evanđeliste, itd., »da pripravi svete za djelo službe«, itd. [Vidi Efežanima 4:11–12.] Također nam je udijelio Svetog Duha koji je nepogrešiv vodič, koji uz nas stoji poput Božjeg anđela govoreći nam što učiniti i dajući nam snagu i pomoć kad nam se na putu nađu teške okolnosti. Ne smijemo si dopustiti da budemo

obeshrabreni kad god otkrijemo svoju slabost. Rijetko ćemo naći situaciju u veličanstvenim primjerima koje su nam postavili proroci, drevni ili suvremeni, u kojima su dozvolili Zlome da ih obeshrabri; no s druge strane oni su stalno težili tome da prevladaju, osvoje nagradu i tako se pripreme za puninu slave.⁹ [Vidi 4. prijedlog na 99. stranici.]

Uz božansku pomoć možemo živjeti iznad ludosti i taština svijeta.

Kada jednom shvatimo da kroz evanđelje koje smo primili u sebi uistinu imamo moć prevladati svoje strasti i apetite te u svemu podložiti svoju volju volji našeg Nebeskog Oca, pa umjesto da budemo izvor neugodnih osjećaja u krugu naše obitelji i onih s kojima se družimo, mi uvelike pomažemo stvoriti mali rajski kutak na zemlji, tada se može reći da je bitka napola dobivena. Jedna od glavnih poteškoća od koje mnogi od nas pate je ta da smo previše skloni zaboraviti veliki cilj života, razlog zbog kojeg nas je naš Nebeski Otac poslao ovdje u smrtnost, kao i sveti poziv na koji nas je pozvao; i onda, umjesto da se izdignemo iznad sitnih prolaznih vremenitih stvari, prečesto si dopuštamo da se spustimo na razinu svijeta ne koristeći božansku pomoć koju je Bog uspostavio, a koja nas jedino može osposobiti da ih prevladamo. Nismo bolji od ostatka svijeta ako ne njeđujemo osjećaj da budemo savršeni, kao što je naš Otac na Nebu savršen.

To je bila Spasiteljeva opomena svecima u prošla vremena, koji su bili ljudi sličnih želja i koji su bili podložni istim napastima kao i mi, i on je znao mogu li se ljudi prilagoditi tome ili ne; Gospodin nikada nije niti će zahtijevati od svoje djece ono što je za njih nemoguće izvršiti. Starješine u Izraelu koji očekuju da će poći u svijet propovijedati evanđelje spasenja među izopačenim i nastranim narodom, među ljudima koji su puni opačine i pokvarenosti, posebno trebaju njeđovati taj duh. A ne samo oni, već svi, svaki mladić i djevojka koji pripadaju ovoj Crkvi i koji su dostojni nazvani svecima trebaju njeđovati ovu želju da žive prema tom zahtjevu, tako da njihova savjest bude čista pred Bogom. Predivno je kada mladi ili stari imaju takav cilj; naročito je užitak vidjeti naše mlade kako idu putem na kojem svjetlost i razum Božji mogu sjati u njihovim licima,

da mogu imati pravo razumijevanje života i živjeti iznad ludosti i taštine svijeta te grešaka i opačina ljudskih.¹⁰

Nema potrebe da se sveci posljednjih dana brinu o stvarima ovoga svijeta. One će proći. Naša će trebaju biti usmjerena na ono iznad; težiti prema tom savršenstvu koje je u Kristu Isusu, koji je Ocu bio savršeno poslušan u svemu, i tako stekao svoje veliko uzvišenje i postao primjer svojoj braći. Zašto da nas uzrujavaju i brinu ove vremenite stvari kada je naša sudbina tako divna i veličanstvena? Ako prionemo uz Gospodina, obdržavamo njegove zapovijedi, slijedimo njegovo savršenstvo i posegnemo prema vječnim stvarnostima njegovog nebeskog kraljevstva, sve će biti dobro s nama i trijumfirat ćemo i na kraju ostvariti pobjedu.¹¹

U svim vašim djelima i ponašanju uvijek imajte svijest da se sada pripremate i stvarate si život koji će se nastaviti kroz vječnost; nemojte djelovati prema načelu kojeg ćete se sramiti ili po kojem ne biste djelovali na nebu, ne koristite sredstva za ostvarenje cilja koja celestijalna prosvjetljena svijest ne bi odobrila. Dok vas osjećaji i strasti pobuđuju na djelovanje, neka čista, časna, sveta i kreposna načela uvijek vladaju i upravljaju.¹²

Ne možemo postati savršeni odjednom, ali možemo biti malo bolji iz dana u dan.

Dijete raste od djetinjstva do momaštva, od momaštva do zrele dobi stalnim i postojanim rastom; ali ne može reći kako se ili kada rast događa. On ne shvaća da raste; već kroz pridržavanje zakona zdravlja i mudrosti na svom putu naposljetku dostiže zrelu dob. To se odnosi i na nas kao na svece posljednjih dana. Mi rastemo i jačamo. Nismo toga svjesni u trenutku; ali nakon godinu ili nešto dana otkrivamo da smo, tako govoreći, odmakli uzbrdo, približavajući se vrhu planine. Osjećamo da imamo vjeru u Gospodina; da su njegova providjenja uvijek korisna; da smo povezani s njime; da je on zapravo naš Otac i da nas on vodi kroz život.¹³

Nemojte očekivati da ćete odjednom postati savršeni. Ako to očekujete, bit ćete razočarani. Budite bolji danas nego jučer, i budite bolji sutra nego danas. Napasti koje nas možda djelomično prevladaju danas, nemojte dopustiti da vas toliko prevladaju sutra.

Tako nastavite biti malo bolji iz dana u dan; i nemojte dopustiti da vaš život prođe, a da ne ostvarite dobro za druge, kao i za sebe.¹⁴

Svaki posljednji dan ili posljednji tjedan treba biti najbolji koji smo ikada iskusili, to jest, trebamo napredovati pomalo svaki dan, u znanju i mudrosti, i u sposobnosti da ostvarimo dobro. Kako starimo trebali bismo živjeti bliže Bogu svaki sljedeći dan.¹⁵ [Vidi 5. prijedlog na 99. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Predsjednik je Snow prepoznao da zapovijed da budemo savršeni brine neke svece posljednjih dana (91–93. stranica). Dok proučavate ovo poglavlje, tražite savjet koji može utješiti nekoga koga brine zapovijed da budemo savršeni.
2. U odsjeku koji započinje na 91. stranici, izraz »nadnaravna pomoć« odnosi se na pomoć od Gospodina. Na koje nam načine Gospodin pomaže da postanemo savršeni?
3. Na 93. stranici, pogledajte komentare predsjednika Snowa o Abrahamu i prvim pionirima svecima posljednjih dana. Što mislite da biti savršen »u području u kojem [djelujemo]« znači? Razmislite što možete učiniti da postanete savršeni u svojim »osjećajima... poštenju, motivima i odlučnosti«.
4. Predsjednik Snow je rekao: »Ne smijemo si dopustiti da budemo obeshrabreni kad god otkrijemo svoju slabost« (96-97. stranica). Kako se možemo izdići iznad osjećaja obeshrabrenja? (Za neke primjere, vidi 94-97. stranicu.)
5. Kako vam pomaže saznanje da ne trebate »očekivati da ćete odjednom postati savršeni? (Vidi 98. stranicu.) Razmislite o određenim načinima kako možete slijediti savjet predsjednika Snowa da budemo »malo bolji iz dana u dan«.

6. Potražite jednu ili dvije izjave u ovom poglavlju koje su posebno nadahnjujuće za vas. Što vam se sviđa u tim izjavama?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: 1. Nefi 3:7; 3. Nefi 12:48; Eter 12:27; Moroni 10:32–33; NiS 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Pomoć pri podučavanju: »Osobe će biti dirnute kada priznate njihov doprinos. Možete se posebno potruditi da obratite pozornost na svaku primjedbu polaznika i, ako je moguće, učinite da primjedbe budu dio rasprava u razredu« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 35–36).

Napomene

1. »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. travnja 1899, 9.
2. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 16.
3. »Anniversary Exercises«, 9.
4. »Impressive Funeral Services«, *Woman's Exponent*, listopad 1901, 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. lipnja 1879, 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. lipnja 1879, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. lipnja 1879, 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. listopada 1898, 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. lipnja 1879, 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 3. lipnja 1879, 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. listopada 1898, 1.
12. *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 363.
13. Conference Report, travanj 1899, 2.
14. *Improvement Era*, srpanj 1901, 714.
15. *Improvement Era*, srpanj 1899, 709.

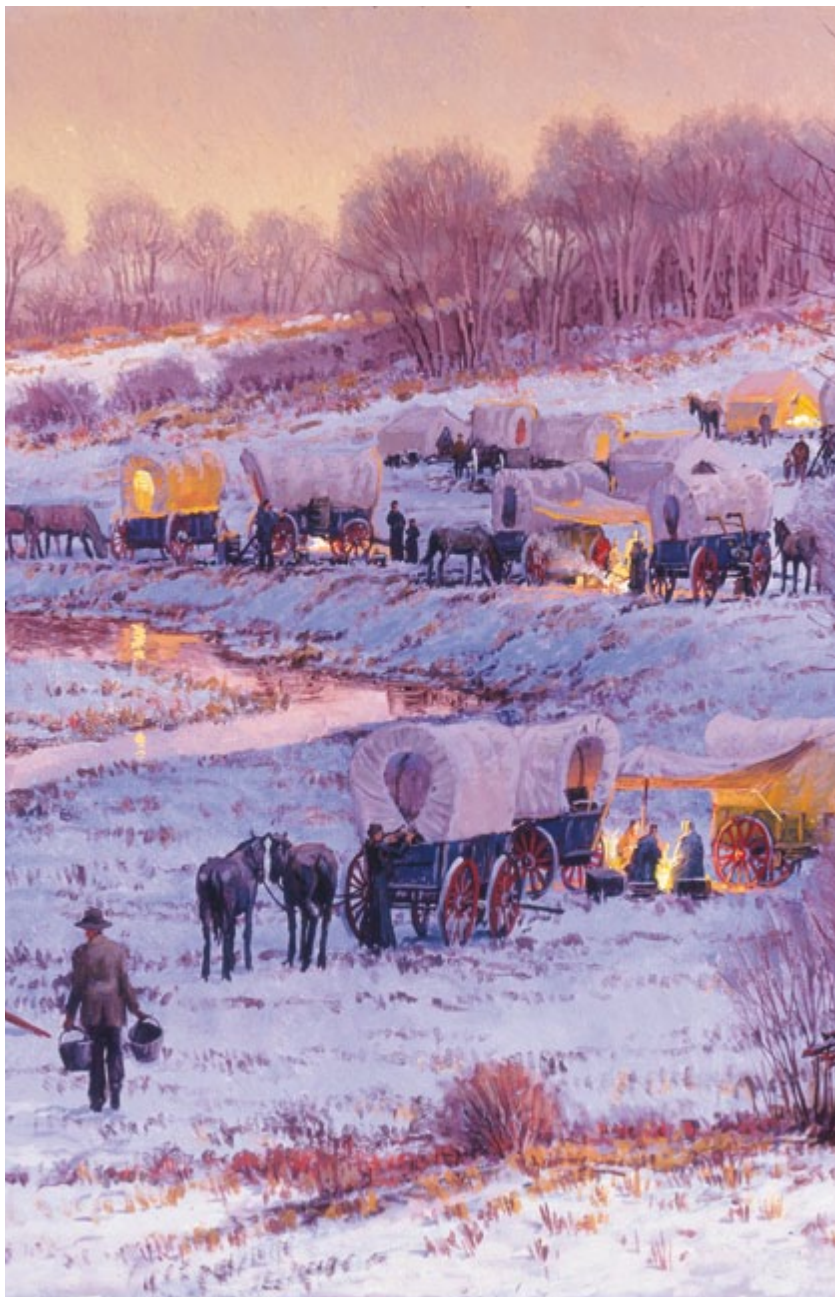
Vjernost u vrijeme kušnje: »Iz sjene na veličanstveno sunce«

»Svaki muškarac i žena koji služe Gospodinu, bez obzira kako vjerni bili, imaju svoje mračne trenutke; ali ako su živjeli vjerno, svjetlost će ih obasuti, a utjeha pohoditi.«

Iz života Lorenza Snowa

U veljači 1846, sveci posljednjih dana bili su prisiljeni napustiti svoje kuće u Nauvoou, Illinois. Dok su se pripremali za put na zapad do njihove nove obećane zemlje, slijedili su savjet predsjednika Brigham Younga da izgrade naselja na putu. Živjeli su u privremenim skloništima i sadili usjeve za svece koji će ih slijediti. Nakon što je kraće vrijeme proveo u državi Iowa u naselju koje se zvalo Garden Grove, Lorenzo Snow i njegova obitelj preselili su se u mjesto koje su sveci zvali Mount Pisgah, također u Iowi. Ovo je naselje nazvano po planini na kojoj je prorok Mojsije vidio obećanu zemlju svog naroda.

Nekoliko mjeseci nakon što je stigao u Mount Pisgah, Lorenzo je pozvan predsjedavati naseljem. »Do tada su,« kasnije se prisjetio, »sveci u Pisgahu bili u velikoj oskudici, ne samo za hranu i odjeću, već i za zaprege i kola kako bi nastavili svoj put. Nekoliko je obitelji bilo potpuno bez namirnica i ovisili su o milosti njihovih susjeda, koji su u većini slučajeva bili slabo pripremljeni da pokažu tu vrlinu. No uz sve to, u naselju se proširila bolest, a nije bilo dovoljno zdravih da se brinu o bolesnima; nakon bolesti uslijedila je smrt, a očevi, majke, djeca, braća, sestre i najbliži prijatelji pali su kao žrtve zatornika, pokopani gotovo bez ceremonije, a neki lišeni primjerene pogrebne odjeće. Tako su tuga i oplakivanje nadodani oskudici.«

Kada su sveci posljednjih dana protjerani iz svojih domova u Nauvoou, Illinois, mnogi su pronašli radost usred svoje patnje.

Lorenzo je znao za te kušnje iz prve ruke. On i njegova obitelj iskusili su bolest, razočaranja i tugu, uključujući smrt njihove novorođene kćeri Leonore. Napisao je: »Mala se Leonora razboljela i umrla, i s dubokom smo tugom prenijeli njezino tijelo do tihog doma, da bude sama, daleko od njenog oca i majke koja ju je rodila.«

U tim okolnostima, Lorenzo je pomogao svecima da suoče sa svojim kušnjama s vjerom. Njegova sestra Eliza napisala je: »S nesavladivom energijom – praktičnim umom i nepokolebljivom svrhom koja nikada nije popustila obeshrabrenju, pokazao se dorašlim situaciji koja bi užasnula ljude običnih sposobnosti.« Prisjeća se: »Prvo je djelovao kako bi nadahnuo i sjedinio energiju ljudi.« Organizirao je ljude u radne skupine. Neki su otišli u obližnje gradove kako bi zaradili novac za namirnice i odjeću. Drugi su ostali u kampu, gdje su se brinuli o obiteljima, sadili usjeve, te proizvodili i popravljali robu koja bi se mogla koristiti u obližnjim naseljima.

Osim što je pomagao svecima da rade zajedno, Lorenzo ih je potaknuo da se hrane duhovno i uživaju u zdravoj zabavi. »Tijekom dugih zimskih mjeseci,« rekao je, »želio sam podići njihov duh i potaknuti svece u Pisgahu ne samo kroz uvođenje sastanaka za vjersko bogoštovlje i učenje u različitim dijelovima naselja, već i pružanje i poticanje prigodne zabave razne vrste...«

»Kao primjer pokušat ću opisati jednu, koju sam improvizirao za zabavu ljudima koje sam uspio okupiti u umjerenom broju u mojoj skromnoj obiteljskoj kući, prizemnici, oko petnaest sa trideset [otprilike četiri i pol metra s devet metara], izgrađenoj od balvana, sa zemljanim krovom i podom, u kojoj je s jedne strane bio dimnjak skromnih dimenzija, napravljenog od trave iz njedara Majke Zemlje. Samo za tu prigodu obložili smo pod tankim slojem čiste slame i prekrili zidove bijelim plahtama skinutih s naših tvrdih kreveta.

Kako primjereno obasjati našu prostoriju za nadolazeći događaj trebalo je ozbiljno razmotriti, a od nas je zahtijevalo obilati doprinos domišljatosti. No uspjeli smo. Iz jame u kojoj su bile zakopane, odabrali smo najveće i najljepše repe – izrezali unutrašnjost, u njih stavili niske svijeće, postavili ih u razmacima po zidovima, druge objesili na strop, koji je bio napravljen od zemlje i trske. Ta su

Jedan od svetaca posljednjih dana koji se nastanio u Mount Pisgah nacrtao je ovaj crtež u dnevnik.

svjetla pružila vrlo smirujući, tihi... ugođaj, a svjetlo koje se probijalo kroz repinu koru davalo je vrlo živopisan izgled.

Tijekom večernjih aktivnosti, nekoliko je mojih prijatelja, kroz najtoplije moguće izjave, dalo komplimente meni i mojoj obitelji za osebujan ukus i domišljatost prikazanu tim jedinstvenim i jeftinim aranžmanima.«

Lorenzo se prisjetio da je »tih nekoliko sati provedeno veselo i sretno«. On i njegovi prijatelji međusobno su se zabavljali govorima, pjesmama i recitacijama. Rekao je: »Na kraju, svi su se činili savršeno zadovoljni, i povukli su se osjećajući se sretno kao da nisu bili beskućnici.«¹ [Vidi 1. prijedlog na 109. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kušnje i nevolje pomažu nam da se duhovno poboljšamo i pripremimo za celestijalnu slavu.

Nemoguće nam je postići naše spasenje i ostvariti svrhe Božje bez kušnji i žrtvovanja.²

Kušnje i nevolje bile su iskustvo svetaca posljednjih dana. Bog je osmislio da tako treba biti. Vjerujem da u [predsmrtničkom] svijetu duhova, kada je predloženo da dođemo u ovo stanje kušnje i prođemo kroz iskustvo koje sada imamo, nije sve bilo ugodno i složno; izgledi nisu bili tako divni u svemu kao što bi bilo željeno. Ipak nema sumnje da smo tamo jasno vidjeli i razumjeli, kako bismo postigli naše uzvišenje i slavu, da je to bilo neophodno iskustvo; i koliko god se to nama činilo nelagodno, bili smo voljni podložiti se volji Božjoj, i zato smo ovdje.³

Gospodin je u svom srcu odlučio da će nas iskušati dok ne zna što može učiniti s nama. Iskušao je svog Sina Isusa... Prije nego što je on [Spasitelj] došao na zemlju, Otac je gledao njegov tijek i znao je da se može pouzdati u njega kad spasenje svijeta bude na kocki; i nije bio razočaran. Tako je i s nama. Iskušat će nas i nastaviti s time kako bi nas mogao postaviti na najviše položaje u životu i dodijeliti nam najsvetije odgovornosti.⁴

Ako uspijemo proći kroz nadolazeće vatrene kušnje s netaknutom vjernošću i integritetom, možemo na kraju naših kušnji očekivati veliko i moćno izlijevanje Duha i moći Božje – veliko podarivanje na sve koji će ostati odani svojim savezima...

Neka su naša braća pitala hoće li se nakon ovoga osjećati dostojno potpune pripadnosti s prorocima i svecima iz davnina, koji su izdržali kušnje i progone; i sa svecima... koji su patili u Kirtlandu, Missouriju i Illinoisu. Braća koja se spominju izrazila su žaljenje što

nisu sudjelovala u tim prizorima patnji. Ako je bilo tko od njih prisutan, kažem vam, za vašu utjehu, trebate čekati kratko vrijeme i imat ćete slične prilike, na zadovoljštinu vašeg srca. Vi i ja ne možemo postati savršeni osim kroz patnju: Isus nije mogao [vidi Hebrejima 2:10]. U svojoj molitvi i agoniji u Getsemanskom vrtu, nagovijestio je pročišćujući proces potreban u životima onih čije ih težnje potiču da osiguraju slavu u celestijalnom kraljevstvu. Nitko ne bi trebao pobjeći pribjegavajući kompromisima.⁵

Ne postoji ni jedan drugi način po kojem sveci mogu steći duhovno unapređenje i biti spremni za nasljeđe u celestijalnom kraljevstvu osim kroz tegobu. To je proces po kojem se spoznaja povećava, a opći će mir na kraju biti uspostavljen. Rečeno je da bismo, kada bi naše okruženje sada bilo u miru i blagostanju, postali ravnodušni. Bilo bi to stanje kakvo bi mnogi ljudi željeli; oni ne bi težili prema vječnim stvarima.⁶

Razmotrite li to pojedinačno ili kolektivno, patili smo i ponovno ćemo patiti, a zašto? Zato što Gospodin od nas traži naše posvećenje.⁷ [Vidi 2. prijedlog na 110. stranici.]

Kada ostanemo vjerni tijekom kušnji i napasti, pokazujemo da ljubimo Boga više nego što ljubimo svijet.

Među našim su kušnjama napasti po kojima možemo pokazati koliko cijenimo našu religiju. Upoznati ste s Jobovim iskustvom po tom pitanju. Dana mu je spoznaja o uskrsnuću i o Otkupitelju, te je znao da će, iako još treba umrijeti, u posljednje dane vidjeti svog Otkupitelja na zemlji [vidi Job 19:25–26]. Napasti kojima je bio podvrgnut pokazale su da je cijenio nebeska razmatranja iznad svega drugoga...

Budući da je Bog naš Prijatelj, ne plašimo se. Možda ćemo se morati nastaviti podvrgavati mnogim uvjetima koji su neugodni. Pomoću njih možemo pokazati anđelima da volimo ono što je Božje više od onoga što je od svijeta.⁸ [Vidi 3. prijedlog na 110. stranici.]

Naše svjedočanstvo o Isusu Kristu može nas podržati i utješiti u vrijeme kušnje.

Dok ostajemo vjerni, Gospodin nas jača da nadvladamo napasti i izdržimo kušnje.

Mnogi su od vas možda iskusili ozbiljne kušnje da bi vaša vjera mogla postati savršena, vaše pouzdanje povećano, vaša spoznaja o moćima nebeskim proširena; i to prije nego što se dogodi vaše otkupljenje. Ako se olujni oblak dignu na obzoru...w; ako se gorka patnja nametne, a vi budete primorani kušati je; ako Sotona bude pušten među vama sa svim svojim zavodljivim moćima obmanjivanja i lukavštine; ako snažna okrutna ruka progona bude dignuta protiv vas; – tada, u *tom* trenutku, podignite svoje glave i radujte se što ste dostojni takve patnje s Isusom, svecima i svetim prorocima; i znajte da se doba vašeg otkupljenja približava.

Osjećam, moja braćo i sestre, da vas trebam opomenuti iskrenim riječima. Odvažni budite – nemojte se obeshrabriti; jer zasigurno brzo dolazi dan kada će vaše suze biti osušene, vaša srca utješena, a vi ćete blagovati plodove svoga rada...

Budite pošteni, kreposni, časni, krotki i ponizni, hrabri i odvažni, njegujte jednostavnost, budite poput Gospodina; držite se istine u vatri ili maču, u mucu ili smrti.⁹

Od trenutka primanja evanđelja do sadašnjosti, Gospodin nam je s vremena na vrijeme dao kušnje i nevolje, ako ih tako možemo nazvati; i ponekad su te kušnje bile takve prirode da nam je bilo teško primiti ih bez mrmljanja i prigovaranja. Ipak nas u takvim trenucima Gospodin blagoslivlja i daje nam dovoljno svog Duha da nas osposobi kako bismo prevladali napasti i izdržali kušnje.¹⁰

Svaki muškarac i žena koji služe Gospodinu, bez obzira kako vjerni bili, imaju svoje mračne trenutke; ali ako su živjeli vjerno, svjetlost će ih obasuti, a utjeha pohoditi.¹¹

Sve što se od nas traži kako bismo bili savršeno sigurni u svim okolnostima nevolje ili progona jest da vršimo Božju volju, budemo pošteni, vjerni i predani načelima koja smo primili; činimo ispravno jedni prema drugima; ne narušimo prava nijednog čovjeka; živimo po svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih i Sveti će nam Duh pomoći i podržati nas u svim okolnostima, te ćemo izaći iz toga svega obilno blagoslovljeni u našim domovima, obiteljima, stadima i poljima – i Bog će nas blagosloviti na sve načine. Dat će nam spoznaju za spoznajom, razum za razumom, mudrost za mudročću.

Neka Bog blagoslovi ovaj narod. Budimo vjerni sebi, vjerni svim načelima koja smo primili, težeći međusobnim interesima svim našim srcem i Bog će izliti svog Duha na nas, a mi ćemo na kraju izaći kao pobjednici.¹² [Vidi 3. prijedlog na 110. stranici.]

Gledajući unatrag na teška vremena, vidimo da su nam naše kušnje pomogle približiti se Bogu.

Kada razmatramo što je Gospodin učinio za nas u prošlosti, naše sadašnje okruženje i naše buduće izgleda, koliko li smo blagoslovljen narod! Ponekad sam razmišljao da je jedna od najvećih vrlina koju sveci posljednjih dana mogu posjedovati zahvalnost našem Nebeskom Ocu za ono što nam je udijelio i za put kojim nas je vodio. Možda slijeđenje tog puta nije uvijek bilo najugodnije iskustvo; ali smo naposljetku otkrili da su se te okolnosti, koje su bile vrlo neugodne, često pokazale kao najveća prednost za nas.¹³

Nakon svake kušnje kroz koju čovjek prođe, ako je vjeran kroz nju i poštuje Boga i religiju kojoj pripada, ta je osoba na kraju te kušnje ili nevolje bliža Bogu, bliža u odnosu na povećanje vjere, mudrosti, znanja i moći, te ima više pouzdanja u zazivanju Gospodina za one stvari koje želi. Poznavao sam osobe koje su drhtale od pomisli da prođu kroz određene kušnje, a koje su nakon što su prošli kroz napast rekli da su mogli pristupiti Gospodinu s više pouzdanja i tražiti blagoslove koje su željeli...

Imamo svaki razlog da se radujemo i budemo ispunjeni radošću i zadovoljstvom, bez obzira na teškoće koje nas okružuju. I koliko smo napredovali, koliko smo znanja više stekli i koliko sada možemo više toga izdržati nego prije jedne, dvije ili pet godina, i koliko više možemo podnijeti sada nego prije nekoliko godina? Gospodin nas je ojačao i uvećao u našem rastu. Poput djeteta, kada odraste ono ne zna kako je primilo postupnu snagu i način na koji je stasalo. Veće je ove godine nego prošle. Tako je i s našim duhovnim napretkom. Osjećamo se snažniji danas nego prije godinu dana.¹⁴

Žrtve koje ste podnijeli, teškoće koje ste izdržali i oskudice koje ste propatili... utonut će u neznatnost, a vi ćete se radovati što ste stekli iskustvo koje su proizveli... Neke stvari moramo naučiti kroz ono što propatimo, a spoznaja osigurana na taj način, iako proces može biti bolan, bit će nam od velike važnosti u drugom životu...

Znam da nam u životu nisu uvijek cvjetale ruže; bez sumnje ste prošli mnoge kušnje, i možda ste prošli kroz mnogo nevolja; ali kroz ustrajno poštenje uskoro ćete izaći iz sjene na veličanstveno sunce celestijalnog svijeta.¹⁵ [Vidi 4. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Razmišljajte o zapisu od 101–105. stranice. Kako su mnogi sveci u ovom zapisu mogli biti sretni unatoč svojoj patnji? Što možemo učiniti da ohrabrimo ljude koji prolaze kroz kušnje?

2. Proučavajte učenja predsjednika Snowa o tome zašto moramo imati kušnje (w105–106. stranica). Što mislite da »teži[t] za vječnim stvarima« znači? Što mislite zašto mnogi ljudi ne bi »težili za vječnim stvarima« bez kušnji?
3. Kako možemo odgovoriti na kušnje i napasti? (Za neke primjere, vidi 107–109. stranicu.) Kako nam Gospodin pomaže u vremenima kušnje?
4. Pročitajte posljednji odsjek u ovom poglavlju. Što ste dobili iz izazova koje ste iskusili?
5. Potražite jednu ili dvije izjave u ovom poglavlju koji vam daju nadu. Što vam se najviše sviđa u izjavama koje ste odabrali? Razmotrite načine na koje možete podijeliti ove istine s članom obitelji ili prijateljem koji treba ohrabrenje.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Ponovljeni zakonik 4:29–31; Psalmi 46:1; Ivan 16:33; Rimljanima 8:35–39; 2. Korinćanima 4:17–18; Mosija 23:21–22; 24:9–16; NiS 58:2–4

Pomoć pri podučavanju: Razmislite o tome da unaprijed kontaktirate nekoliko sudionika i zamolite ih da se pripreme iznijeti iskustva koja se odnose na ovo poglavlje. Na primjer, prije podučavanja iz ovog poglavlja, može biti korisno zamoliti nekoliko ljudi da se pripreme govoriti o tome što su naučili iz svojih kušnji.

Napomene

1. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 89–93.
2. *Millennial Star*, 18. travnja 1887, 245.
3. *Deseret Weekly*, 4. studenog 1893, 609.
4. *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. veljače 1886, 1.
6. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.
7. *Deseret News*, 28. listopada 1857, 270.
8. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200.
9. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 364.
10. *Deseret Weekly*, 4. studenog 1893, 609.
11. *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2. prosinca 1879, 1.
13. Conference Report, travanj 1899, 2.
14. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200.
15. Iz »Old Folks Are at Saltair Today«, *Deseret Evening News*, 2. srpnja 1901, 1; poruka za grupu starijih članova Crkve; pripremio Lorenzo Snow u dobi od 88 godina, a pročitao njegov sin LeRoi.

»Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj«

Pravedni sveci posljednjih dana teže »izgraditi karakter pred Bogom na koji se mogu pouzdati u vrijeme kušnje«.

Iz života Lorenza Snowa

Dana 15. prosinca 1899, predsjednik Lorenzo Snow, tada predsjednik Crkve, govorio je na sprovodu predsjednika Franklina D. Richardsa, koji je služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola. Pred kraj svoje propovijedi, predsjednik Snow rekao je: »Molim Gospodina Izraelova neka blagoslovi svece posljednjih dana, da možemo biti pripravnici za događaje u skoroj budućnosti, s našim srcima ispravnim pred Gospodinom.«

Pokazujući potrebu da držimo »naš[a] src[a] ispravnim pred Gospodinom«, predsjednik Snow naveo je iskustvo koje su on i predsjednik Richards imali 1850. kada su bili novi apostoli. U to vrijeme, predsjednik Brigham Young vodio je reformaciju u Crkvi, pozivajući svece posljednjih dana posvuda da se pokaju i obnove svoju obvezu prema pravednom življenju.

»Kada je predsjednik Young bio potaknut pozvati ljude da se pokaju i promijene«, prisjetio se predsjednik Snow, »govorio je vrlo snažno o tome što treba učiniti s nekim ljudima – da im njihovo svećeništvo treba biti oduzeto zbog njihovog neuspjeha da ga veličaju onako kako su to trebali. Braća koja su živjela u to vrijeme prisjetit će se kako je energično govorio o tome. To je dirnulo srce brata Franklina, kao i moje; i međusobno smo razgovarali o tom pitanju. Zaključili smo da ćemo otići do predsjednika Younga i ponuditi mu naše svećeništvo. Ako smatra u ime Gospodina da nismo veličali

Predsjednik Franklin D. Richards

naše svećeništvo, mi bismo ga se odrekli. Otišli smo do njega, vidjeli ga nasamo i rekli mu to. Mislim da su u njegovim očima bile suze kada je rekao: 'Brate Lorenzo, brate Franklin, vi ste veličali svoje svećeništvo zadovoljavajuće Gospodinu. Bog vas blagoslovio.'¹

Tijekom svog života, predsjednik Snow želio je da njegovo srce bude ispravno pred Gospodinom, a također je poticao svece da ispitaju svoju vlastitu dostojnost. Govorio je sa »stavom da u naše razumijevanje snažnije utisne« potrebu za uspostavom »pravog karaktera, kao sveci posljednjih dana, pred Bogom, našim Ocem«.² [Vidi 1. prijedlog na 119. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Ako smo izgradili pravi karakter, možemo s pouzdanjem pozvati Boga da pronikne u naša srca.

Imam snažan dojam da će najdragocjenija okolnost, i ona koja će nam najviše koristiti kada se vratimo u svijet duhova, biti ta da smo izgradili pravi i dobro utvrđen karakter kao vjerni i dosljedni sveci posljednjih dana u ovom stanju kušnje.

U slučaju kada se nepoznata osoba prijavi za posao ili odgovorni položaj, često se traži da predoči pisma pouzdanih osoba koje potvrđuju njegovu dostojnost, poput pisama preporuke koja su iznimno korisna na svoj način, pomažući da se steknu naklonosti i povlastice koje bi inače bilo teško dobiti. Međutim, uvriježeno je mišljenje da je relativno jednostavno dobiti pisanu preporuku, preporuku koju osoba može staviti u džep. I doista, u skladu s mojim opažanjem nerijetko je slučaj da ljudi imaju pisanu preporuku koja ne uspijeva potvrditi njihov pravi i istinski karakter.

Među nama su oni, poznati kao članovi ove Crkve, koji ulažu veliki trud da budu popularni u svojoj sredini, ali čiji je pravi karakter, ili možemo reći unutrašnjost tih ljudi, skriven ili zamaskiran... Ova molitva na koju se [pozivam] – »Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj, iskušaj me i upoznaj misli moje: pogledaj, ne idem li

putem pogubnim, i povedi me putem vječnim« [Psalmi 139:23–24] – vrlo je značajna; to je molitva koju je David u ključnom tijeku njegovog života mogao savjesno i s određenim pouzdanjem izreći Gospodinu. No ima trenutaka kada je osjećao nesigurnost i kolebljivost izreći ovakvu molitvu.

Imam razloga vjerovati da mnogi sveci posljednjih dana, tijekom velikog dijela svog života mogu pristupiti Gospodinu s potpunim pouzdanjem i izreći ovu istu molitvu – »Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj... pogledaj me ne idem li putem pogubnim«; ali ako mi, kao narod, možemo živjeti tako da se povremeno poklonimo pred Gospodinom i ponudimo molitvu poput ove, kako bi to bilo divno, i kakvo bismo postignuće trebali steći u pravednosti i dobrim djelima!... Preporučio bih da [svaka osoba] usvoji ovu Davidovu molitvu i uoči koliko blizu može živjeti prema svjetlu koje posjeduje, tako da to s potpunom iskrenošću učini dijelom svoje pobožnosti prema Bogu. Mnogi ne uspijevaju postići ovo mjerilo izvrsnosti jer čine stvari u tajnosti gdje smrtno oko ne može prodrijeti, koje imaju izravnu sklonost da ih udalje od Svemogućega i otjeraju Duha Božjega. Takve osobe ne mogu u svojoj privatnosti koristiti ovu molitvu; ne mogu osim ako su se pokajali od svojih grijeha i ispravili zla koja su možda počinili, i odlučili činiti bolje u budućnosti nego što su to činili u prošlosti, te izgraditi karakter pred Bogom na koji se mogu pouzdati u vrijeme kušnje; a to će ih pripremiti da se druže sa svetim bićima i s Ocem kada prijeđu u svijet duhova...

Moramo biti iskreni muškarci i žene; moramo uvelike razviti našu vjeru i biti dostojni suputništva Duha Svetoga da nam usput pomogne u djelu pravednosti, omogućiti nam podložiti svoju volju Očevoj, boriti se protiv naše pale naravi i činiti ispravno zbog ljubavi prema ispravnome, s okom uprtim na čast i slavu Božju. Da bismo to učinili mora postojati unutarnji osjećaj uma koji je svjestan odgovornosti koju imamo, koji prepoznaje činjenicu da je oko Božje na nama i da moramo odgovarati za svako naše djelo i motive; i moramo stalno biti *en rapport* [u skladu] s Duhom Gospodnjim.³ [Vidi 2. prijedlog na 119. stranici.]

Primjeri nas u Svetim pismima podučavaju kako poboljšati naš karakter.

Ima mnogo toga čemu se divim u karakteru proroka, naročito u Mojsija. Divim se njegovoj odlučnosti da ispuni riječ i volju Božju u odnosu na Izrael te njegovu spremnost da učiniti sve što je u ljudskoj moći uz pomoć Svemogućega; i iznad svega divim se njegovom poštenju i vjernosti Gospodinu...

Bog se divi muškarcima i ženama u današnje doba koji idu putem čestitosti i koji, bez obzira na moći Sotone koje su usmjerene protiv njih, mogu reći: Sotono, idi mi s očiju [vidi Luka 4:8], koji žive pravednim, bogobožnim životom, a takvi ljudi imaju utjecaj kod Boga i njihove su molitve značajne [vidi Jakovljeva 5:16]. Mojsije je, na primjer, imao takvu moć kod Svemogućega da promijeni njegovu [Božju] svrhu u određenim prilikama. Ostat će u sjećanju da se Gospodin rasrdio na Izraelce i izjavio Mojsiju da će ih uništiti, te da će uzeti Mojsija i od njega napraviti veliki narod, i udijeliti njemu i njegovom potomstvu ono što je obećao Izraelu. No ovaj veliki vođa i zakonodavac, vjeran svojoj dužnosti, stao je između i vapio Gospodinu za svoj narod; moću koju je mogao koristiti i koju je koristio bio je sredstvo spašavanja ljudi od prijetećeg uništenja. [Vidi Izlazak 32:9–11; prijevod Josepha Smitha, Izlazak 32:12.] Kako je plemenit i veličanstven Mojsije morao biti u očima Gospodnjim, i kakav mu je izvor zadovoljstva morala biti spoznaja da njegov odabrani narod, u njihovom tvrdokornom i neukom stanju, ima takvog čovjeka na čelu.

Opet, u Joni otkrivamo zanimljivu karakternu crtu. Usred nevremena, kada su mornari izrazili svoje strahove da neće moći spasiti brod, Jona je, osjetivši krivnju savjesti zbog odluke da ne krene u Ninivu kako mu je zapovjedio Gospodin, istupio i priznao da je on razlog nepogode koja će ih zadesiti, i bio je spreman žrtvovati se za ostale putnike. [Vidi Jona 1:4–12.] Također i u drugim prorocima i Božjim ljudima, iako su u određenim situacijama, poput Jone, pokazali slabost, postoji nešto doista velebno i čudesno u njihovom karakteru.⁴ [Vidi 3. prijedlog na 119. stranici.]

Iako je Jona »pokazao slabost«, možemo učiti iz njegovih »velebn[ih] i čudesn[ih]« osobina.

Pravedne karakterne crte razvijaju se postupno u nama dok koristimo vjeru i kajemo se zbog naših grešaka.

Takve karakterne crte koje jasno pronalazimo u dostojnim osobama iz davnina nisu rezultat slučajnosti ili sreće, niti su stečene u danu, tjednu, mjesecu ili godini, već postupnim razvojem, rezultati stalne vjernosti Bogu i istini, neovisno o odobravanju ili kritici ljudi...

Važno je da mi, kao sveci posljednjih dana, trebamo razumjeti i imati na umu da spasenje dolazi kroz milost Božju i kroz razvoj onih načela u nama koja su vodila te ranije spomenute pravedne ljude. Smisao nije činiti dobro zbog hvale ljudske, već činiti dobro zato što čineći dobro razvijamo božansko u sebi, a kada je to slučaj, postat ćemo bliski s božanskim, što će s vremenom postati dio našeg bića...

Ne činimo li ponekad stvari za koje nam je žao što smo ih učinili? Sve može biti dobro pod uvjetom da prestanemo činiti stvari kada

znamo da su pogrešne; kada vidimo zlo, a zatim se promijenimo, to je sve što možemo učiniti, i sve što se može zatražiti od bilo kojeg čovjeka. No nesumnjivo je da je prečesto slučaj kod nekih ljudi da razmatraju i plaše se publiciteta opačine koju počine više od izvršavanja opačine; oni se pitaju što će ljudi reći kada za to saznaju, itd. A s druge strane, neki su izazvani učiniti neke stvari kako bi zadobili odobrenje svojih prijatelja, i ako njihova djela ne uspiju privući pohvalne komentare ili dobiti priznanje, osjećaju kao da je njihov rad izgubljen, a da je ono dobro što su možda napravili potpuni neuspjeh.

Sada, ako se doista želimo približiti Bogu, ako želimo doći u sklad s dobrim duhovima vječnih svjetova, ako želimo u sebi izgraditi onu vjeru o kojoj čitamo i po kojoj su drevni sveci izveli tako čudesna djela, moramo, nakon što primimo Svetoga Duha, slušati njegove šapate i pokoriti se njegovim prijedlozima, i nikakvim ga činom u našem životu otjerati od sebe: istina je da smo slabi, grešni stvorovi skloni povremenom žalošćenju Duha Božjega; ali čim otkrijemo da smo u krivu, trebamo se pokajati za to zlodjelo i što je prije moguće popraviti ili ispraviti grešku koju smo počinili. Poduzimajući te korake jačamo naš karakter, unaprijeđujemo našu svrhu i učvršćujemo se protiv napasti; a s vremenom ćemo toliko toga nadvladati da ćemo se doista začuditi nad napretkom koji smo ostvarili u samoupravljanju i poboljšanju.⁵ [Vidi 4. prijedlog na 119. stranici.]

**Dok čuvamo naš pravedni karakter,
približavamo se Gospodinu.**

Primili smo evanđelje koje je čudesno u svom djelovanju: kroz poslušnost njegovim uvjetima možemo primiti najbiranije blagoslove koji su ikada bili obećani ili udijeljeni čovječanstvu u bilo kojem razdoblju svijeta. No, poput djeteta s igračkom, prečesto se zadovoljimo s prolaznim stvarima, zaboravljajući prilike koje imamo da u sebi razvijemo velika, vječna načela života i istine. Gospodin želi uspostaviti bliži i intimniji odnos između sebe i nas; on nas želi uzdići kao ljuska bića i povećati naše znanje, a to se može postići samo kroz vječno evanđelje koje je posebno pripremljeno za ovu svrhu. Apostol Ivan je rekao: »Tko god je položio ovu nadu u njega, čisti se od grijeha kao što je on (Krist) čist.« [1. Ivanova 3:3.]...

Primjenjuju li sveci posljednjih dana načela evanđelja u svojim životima i tako ostvaruju naum Božji?...

Što možemo učiniti pod ovim okolnostima da se izdignemo više u pravednosti našega Boga? Koje nam prednosti, blagoslove i povlastice ovaj sustav spasenja, koji smo slušali, daje, i koja sredstva treba upotrijebiti da ih ostvarimo? Ako se bude tražila žrtva, bit će vrlo pogodno za one koji žele proučavati svoju religiju i koji se žele pokoriti njezinim zahtjevima, primjenjujući je u svakodnevnom životu, da pokažu svoj voljnost da se poklone Jahvinoj volji, priznajući njegovu ruku u nevolji, kao i u blagostanju...

Bilo bi dobro da se ispitamo, porazgovaramo sa sobom u privatnosti, doznamo kako stojimo... pred Gospodinom, pa da, ako je potrebno, možemo obnoviti našu marljivost i vjernost te povećati naša dobra djela.

Nema sumnje, govoreći o narodu kao cjelini, da se uvelike poboljšavamo u očima Božjim. No iako je to nesumnjivo slučaj, uvjeren sam da među nama ima ljudi koji su podareni duhovnim darovima i prijemčivi rastu, koji se može dogoditi, ako odaberu, u daleko većem opsegu nego što se događa, i koji bi mogli napredovati brže u svetosti i prići puno bliže Gospodinu. No duh koji se brine za stvari ovoga svijeta djeluje na njih do te mjere da oni ne povećavaju te duhovne moći i blagoslove; oni se ne postavljaju u blizak odnos s Gospodinom da to bude njihova povlastica.⁶

Naš karakter, kao sveci posljednjih dana, treba očuvati svetim, bez obzira na cijenu ili žrtvu. Karakter, koji odobrava Bog, vrijedi steći, čak i pod cijenu doživotnog nijekanja samoga sebe.

Živeći tako možemo se radovati..., s potpunom sigurnošću da... ćemo biti okrunjeni sa sinovima i kćerima Božjim, i posjedovati bogatstvo i slavu celestijalnog kraljevstva.⁷ [Vidi 5. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Dok ponavljate zapis na 111. i 113. stranici, što učite iz čina starješine Lorenza Snowa i starješine Franklina D. Richardsa?

Razmislite kako biste mogli podijeliti ova načela s članovima obitelji ili drugima.

2. Predsjednik je Snow rekao: »Moramo biti iskreni muškarci i žene« (114. stranica). Što mislite da znači biti iskreni muškarac ili iskrena žena?
3. Razmotrite opažanja predsjednika Snowa o primjerima Mojsija i Jone (115–116. stranica). Što vidite u svakom od ovih zapisa što nam može pomoći da poboljšamo naš karakter?
4. Razmislite o cijelom trećem odlomku na 117. stranici. Što mislite zašto trebamo biti svjesni naših nedostataka kako bismo osnažili naš karakter? Kako si možemo omogućiti da vidimo naše mane, a da ne postanemo obeshrabreni?
5. Osvrnite se na savjet predsjednika Snowa u posljednjem odsjeku poglavlja (117-118. stranica). Razmislite o tome da izdvojite vremena da se ispitajte i utvrdite kako stojite pred Gospodinom.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Psalmi 24:3–5; 2. Petrova 1:2–11; Mosija 3:19; Alma 48:11–13, 17; Eter 12:25–28; NiS 11:12–14; 88:63–68

Pomoć pri podučavanju: Zamolite sudionike da odaberu jedan odsjek u poglavlju i tiho ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u grupe od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odsjek i rasprave što su naučili.

Napomene

1. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 19. prosinca 1899, 5.	5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. kolovoza 1882, 1.
2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. kolovoza 1882, 1.	6. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. kolovoza 1882, 1.
3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. kolovoza 1882, 1.	7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 9. veljače 1886, 1.
4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 15. kolovoza 1882, 1.	

Djeca su »dragocjeno naslijeđe od Gospodina«.

Sveti obiteljski odnosi

»Ako smo vjerni družiti ćemo se jedni s drugima u besmrtnom i proslavljenom stanju... Veze koje sklopimo ovdje, koje su trajnog karaktera, postojat će u vječnosti.«

Iz života Lorenza Snowa

U iščekivanju svog 70. rođendana, Lorenzo Snow pozvao je svu svoju djecu i njihove obitelji da se okupe u Brigham Cityju, Utah, radi »velikog okupljanja i proslave godišnjice«. Organizirao je njihov smještaj, hranu i aktivnosti u kojima će svi, uključujući malu djecu, moći uživati. »Što više razmišljam o ovoj temi [o okupljanju obitelji]«, napisao je, »veće je moje uzbuđenje i želja za obiteljskim okupljanjem, da vas još jednom vidim sve u mom životu, i dam vam očev blagoslov.« Potaknuo ih je da ne dopuste da išta spriječi njihov dolazak »osim najozbiljnijih i nepremostivih prepreka«.¹

Obitelj Snow okupila se od 7. do 9. svibnja 1884. godine i uživala u glazbi, kazališnim izvedbama, govorima, poeziji, igrama, hrani i prijateljskoj besjedi.² Eliza, sestra predsjednika Snowa, rekla je da je tijekom događaja sudjelovao na »raznim sastancima obitelji, i to u svojstvu patrijarha... baveći se davanjem blagoslova članovima« davajući »mnoštvo očinskih savjeta, uputa i opomena«. Kako se okupljanje bližilo kraju, svi članovi obitelji okupili su se da ga čuju kako govori. Prema Elizinom zapisu, iskazao je »svoje zadovoljstvo i zahvalnost Bogu što je sada uživao u radosti promatrajući ugodna i nasmiješena lica njegove velike obitelji, i dobro koje je očekivao da će nastati iz ovog okupljanja«. Gledajući svoju obitelj, predsjednik je Snow uzviknuo: »Moje se srce prelijeva s najtoplijim osjećajima zahvalnosti mom Nebeskom Ocu... Riječi su nemoćne u iskazivanju dubokih osjećaja moga srca za ovu svetu priliku tijekom proslave mog sedamdesetog rođendana, stojeći ovdje i gledajući ovaj veličanstven i nebesima nadahnut prizor.«

Predsjednik je Snow nastavio: »Ovo je posljednje obiteljsko okupljanje koje možemo očekivati s ove strane duhovnog svijeta. Neka nam Bog naših očeva pomogne čuvati njegove zakone, živjeti časne živote, sačuvati našu krepost i poštenje nepovredivima, slušati šapate Svetoga Duha, i marljivo težiti da se pročistimo, kako nijedan član ove obitelji ne bi bio izgubljen udaljujući se od ravnog i uzanog puta, već neka se svi pokažemo dostojni kako bismo ustali u jutro prvog uskrsnuća, okrunjeni slavom, nastavljajući obiteljsku zajednicu u besmrtnosti i nastavljajući širenje kroz beskrajna razdoblja vječnosti»³ [Vidi 1. prijedlog na 127. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Obiteljski su odnosi sveti i mogu postati snažniji u vječnosti.

Potičite brak... i utisnite u [druge] svetost tog odnosa i obveze pod kojom jesu da se pridržavaju one velike zapovijedi koju je Bog dao našim prvim roditeljima, da se množimo i napunimo zemlju [vidi Postanak 1:28]. Ovo je tim više potrebno uzimajući u obzir sadašnju tendenciju svijeta da zanemari taj zakon i obeščasti bračni savez. Žalosno je primijetiti učestalost razvoda u zemlji i rastuću sklonost da se djeca gledaju kao teret, umjesto kao dragocjeno naslijeđe od Gospodina.⁴

[Gospodin] nam je pokazao, ako smo li vjerni, da ćemo se družiti jedni s drugima u besmrtnom i proslavljenom stanju; veze koje sklopimo ovdje, koje su trajnog karaktera, postojat će u vječnosti.⁵

Veze koje sklopimo ovdje imat ćemo i u vječnim svjetovima. Očevi, majke, sestre, braća – da, majke koje vide svoje ljubavi kako umiru pokraj njih znaju da će one biti njezine u svijetu duhova, i da će ih imati onakve kave su ih položile. Kada žena vidi svog muža kako umire, kada ga njegov život napušta, zna da će ga opet imati, i vidi ohrabrenje, utjehu i radost koje pružaju objave Svemogućega, o tome da će imati svog muža u vječnim svjetovima. Isti oblici odnosa koji postoje ovdje postojat će iza vela; veze koje se sklope ovdje postat će snažnije u drugom životu koji dolazi. A sveci posljednjih dana osjećaju sigurnost jer im to dao Bog.⁶ [Vidi 2. prijedlog na 127. stranici.]

Vjerni sveci posljednjih dana koji nisu u mogućnosti vjenčati se ili podići djecu u ovom životu moći će primiti sve blagoslove uzvišenja u životu koji dolazi.

Jedna je gospođa neki dan ušla u naš ured i tražila da se sastanemo zbog nečega osobnog. Rekla mi je da se osjeća vrlo loše jer njezine mogućnosti da nađe muža nisu bile povoljne... Željela je znati kakvo će njezino stanje biti u drugom životu ako ne uspije naći muža u ovom. Pretpostavljam da se ovo pitanje javlja u srcima naše mladeži... Želim navesti objašnjenje za ohrabrenje i utjehu osoba koje su u tom stanju. Niti jedan svetac posljednjih dana koji umre, nakon što je živio vjernim životom, neće biti lišen bilo čega jer nije uspio obaviti određene stvari kada nije imao mogućnosti to učiniti. Drugim riječima, ako mladić ili djevojka nisu imali priliku vjenčati se, a živjeli su vjernim životima do trenutka svoje smrti, imat će sve blagoslove, uzvišenje i slavu koje će imati svaki muškarac ili žena koji su imali tu priliku i iskoristili je. To je sigurno i nedvojbeno...

Ljudima koji nisu imali priliku vjenčati su u ovom životu, ako umru u Gospodinu, pružit će se mogućnost da mogu dobiti sve blagoslove koji su dani vjenčanim ljudima. Gospodin je milostiv i dobar, i nije nepravedan. U njemu nema nepravde; ipak ne bismo mogli gledati na njega kao pravednog kada žena ili muškarac umru nemajući priliku vjenčati se, kada se to ne bi moglo ispraviti u drugom životu. Bila bi to nepravda, a mi znamo da Gospodin nije nepravedno biće. Vjerujem da je moja sestra Eliza R. Snow bila jednako dobra kao svaka svetica posljednjih dana koja je ikada živjela, a živjela je nevjenčana do trenutka kada više nije mogla podizati obitelj... Ne mogu ni na jedan trenutak zamisliti da će išta izgubiti zbog toga. To će joj biti nadoknađeno u drugom životu, a ona će imati jednako veliko kraljevstvo koje bi posjedovala da je u ovom životu imala priliku podići obitelj.⁷

Kada muž i žena uživaju u jedinstvu osjećaja, oni potiču ljubav i dobrotu kod kuće.

Pobrinite se da mali, nevažni nesporazumi u obitelji ne zatruju vašu sreću.⁸

Žene, budite vjerne svojim muževima. Znam da morate trpjeti mnogo neugodnih stvari, ali i muševci također moraju trpjeti neke stvari. Nesumnjivo vas vaši muševci ponekad iskušavaju, možda zbog njihovog neznanja, a možda ponekad i zbog vašeg vlastitog neznanja...

Samo kažem da su vaši muševci teški – onoliko koliko i vi, a vjerojatno su neki od njih teži; no, bez obzira: pokušajte izdržati neugodnosti koje se ponekad jave, a kada se susretete u sljedećem životu, bit će vam drago što ste trpjeli sve to.

Muševima kažem: Mnogi od vas ne cijene svoje žene koliko biste trebali... Budite ljubazni prema njima. Kada odu na sastanak, nosite dijete barem pola vremena. Kada ga treba ljuljati, a nemate nekog posla, ljuljajte ga. Budite dobri kada se ponekad morate malo i žrtvovati; budite dobri u svakom slučaju, bez obzira na žrtvu.⁹

Muškarci moraju biti više očinski nastrojeni kod kuće, imati nježnije osjećaje prema svojim ženama i djeci, susjedima i prijateljima, te biti ljubazniji i nabožniji. Kada posjetim obitelj divim se kada vidim kako glava te obitelji služi kao Božji čovjek, dobar i nježan, ispunjen Duhom Svetim te s mudročću i razumijevanjem nebesa.¹⁰

Ako ikada započnete obitelj u Sionu, ako ikada započnete tu nebesku zajednicu koja je tamo neophodna, trebate vezati tu obitelj zajedno kao jedno, i glava te obitelji treba imati Duha Gospodnjega i on treba posjedovati ono svjetlo i razum koji će se, ako se provedu u svakodnevnom životu i vode te pojedince, pokazati kao spasenje za tu obitelj, jer on drži spasenje u svojim rukama.

On ide na posao i udružuje svoje osjećaje i privrženost s njihovim koliko je to u njegovoj moći, pokušava osigurati sve ono što je potrebno za njihovu udobnost i dobrobit, a oni sa svoje strane trebaju uzvratiti i pokazati taj isti osjećaj, istu dobrotu i isti stav, i prema svojim najboljim sposobnostima pokazati osjećaje zahvalnosti za blagoslove koje primaju.

Potrebno je da može postojati jedinstvo osjećaja, jedinstvo naklonosti i odgovarajuće privrženosti, da kao jedno mogu biti vezani na ovaj način.¹¹

Kada [muškarci] kleknu u nazočnosti svojih žena i djece, trebaju biti nadahnuti darom i moću Duha Svetoga da muž može biti

onakav čovjek kakvog će dobra žena cijeliti te da duh i moć Božja mogu uvijek biti na njima. Trebaju biti jedno u svojoj obitelji kako bi se Duh Sveti mogao spustiti na njih, i moraju živjeti tako da žena kroz molitvu može postati posvećena, da može vidjeti potrebu svog posvećenja u nazočnosti svog muža i u nazočnosti svoje djece, kako bi mogli biti jedno zajedno, kako bi muškarac i žena mogli biti jedan element, podobni da zauzmu mjesto u uspostavi i oblikovanju kraljevstva Božjeg, kako bi mogli udahnuti čistoga duha i pružiti čistu poduku svoj djeci i djeci svoje djece.¹² [Vidi 3. prijedlog na 127. stranici.]

Djeca najbolje uče o evanđelju kada njihovi roditelji traže nadahnuće i postavljaju dobre primjere.

Ovo djelo u koje smo uključeni nije naše, već je to Božje djelo. Nas u našem kretanju usmjerava vrhunsko biće... Budućnost ovog kraljevstva ovisit će o našem potomstvu; a njihova moć i konačna pobjeda o njihovom obrazovanju i ispravnoj obuci. Ako želimo ispravno utjecati na naše obitelji, moramo im pokazati dobre primjere, kao i dati im dobre upute. Trebali bismo moći reći: »Čini kako ja činim«, kao i: »Čini kako ja kažem.«¹³

Težite podučavati svoju djecu na takav način, i primjerom i poukom, da mogu bez oklijevanja slijediti vaše stope i postati odvažni za istinu kao što ste vi bili.¹⁴

Ljudi koji žele zadržati svoje mjesto pred Bogom u svetom svećeništvu moraju imati duh proroštva, i biti kvalificirani posluživati ljudima život i spasenje; a [čak] ako to ne mogu raditi u svijetu, moraju to učiniti kod kuće, u njihovim obiteljima, u njihovim trgovinama i ulicama da njihova srca mogu biti nadahnuta riječima života na njihovim ognjištima, u podučavanju evanđelja njihovoj djeci i njihovim bližnjima onoliko koliko govore svojoj braći s ove govornice. Ovakvo posjedovanje malo Duha kada su pred ljudima, a zatim ga odložiti po strani neće biti dovoljno. Neki će ljudi govoriti, a zatim otići kući... i umjesto da u sebi imaju riječi života, oni postaju duhovno suhi i mrtvi, ali to više neće biti dovoljno.

Dužnost je očeva u Izraelu probuditi se i postati spasitelj ljudi kako bi mogli hodati pred Gospodinom u onoj snazi vjere i odlučne

Roditelji trebaju težiti »vezati [svoju] obitelj zajedno kao jedno«.

energije koja će im osigurati nadahnuće Svemogućega da podučavaju riječi života njihovim obiteljima...

U ovome vidimo duh odlučnosti koji će nam omogućiti da postanemo jedno, da možemo naučiti kako voljeti jedni druge i moliti se Gospodinu da će usaditi onu ljubav u naša srca koju je usadio u Isusa, svog Sina, i da će nastaviti usađivati znanje onoga što je dobro.¹⁵

Dužnost je oca da bude osposobljen podučavati i obučavati svoju djecu, da im obrazlaže načela, tako da prilagođavanjem tim uputama mogu biti onoliko sretni koliko je njihova narav prijemčiva u stanju djetinjstva, dok u isto vrijeme uče načela po kojima mogu steći najviše sreće i užitka u [odrasloj] dobi.¹⁶

Naša će djeca, ako smo marljivi u njegovanju čistih načela života i spasenja u nama, odrastati u spoznaji ovih stvari i biti opremljeniji od nas da promiču nebeski red i uspostave sreću i mir oko sebe.¹⁷ [Vidi 4. i 5. prijedlog na 127. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na osjećaje predsjednika Snowa o okupljanju svoje cijele obitelji (121. i 123. stranica). Koji su neki od dobrih rezultata koji mogu doći kada okupljamo našu obitelj? Kako možemo pomoći našoj obitelji da ostane ujedinjena?
2. Na koje je načine cijeli drugi odlomak na 123. stranici značajan u današnje vrijeme? Što možemo učiniti kako bismo pomogli mladima u Crkvi da razumiju svetost bračnog saveza? Što možemo učiniti kako bismo im pomogli da se raduju braku i roditeljstvu?
3. Predsjednik Snow rekao je da »mali, nevažni nesporazumi« mogu »zatr[ovati našu] sreću« kod kuće (123. stranica). Koje su neke određene zamisli koje nam mogu pomoći da izbjegnemo taj otrov? (Za neke primjere, vidi 123–125. stranicu.)
4. Proučite odsjek na 125. stranici. Što mislite da roditelji trebaju kako bi mogli reći »čini kako ja činim« uz »čini kako ja kažem«? Na koje načine roditelji mogu podučavati primjerom? Koja su neka načela koja ste naučili zbog dobrih primjera vaših roditelja?
5. Predsjednik Snow iskazao je brigu zbog roditelja koji podučavaju s moću u crkvi, ali ne i kod kuće (125–126. stranica). Razmislite što možete učiniti da podijelite »riječi života« sa svojom obitelji.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: 1. Nefti 8:10–12; Helaman 5:12; NiS 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Pomoć pri podučavanju: »Obratite pozornost na to da ne govorite više nego što je potrebno ili da ne izražavate prečesto svoje

mišljenje. To bi moglo dovesti do toga da učenici izgube interes... Vaša glavna briga treba biti pomaganje drugima naučiti evanđelje, ne održavanje dojmljivog predavanja. To uključuje i davanje mogućnosti učenicima da uče jedni od drugih« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 64).

Napomene

1. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 453–454.
2. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 461–483.
3. Vidi *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 484–486.
4. »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. srpnja 1901, 1; ovaj je govor izravno upućen ženama u Potpornom društvu.
5. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.
7. *Millennial Star*, 31. kolovoza 1899, 547–548.
8. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.
9. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
11. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 3; u izvorniku, 3. je stranica neispravno označena kao 419. stranica.
12. *Deseret News*, 14. siječnja 1857, 355.
13. *Deseret News*, 26. srpnja 1865, 338.
14. »Scandinavians at Saltair«, *Deseret Evening News*, 17. kolovoza 1901, 8.
15. *Deseret News*, 14. siječnja 1857, 355.
16. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
17. *Deseret News*, 21. listopada 1857, 259.

»Dodite u hramove«

*»Izgledi koje je Bog predstavio pred našim očima
prekrasni su i divni; mašta ih ne može zamisliti.*

Dodite u hramove i pokazat ćemo vam.»

Iz života Lorenza Snowa

Ubrzo nakon krštenja i potvrde, Lorenzo Snow počeo je pohađati sastanke u hramu Kirtland. Tamo je s prorokom Josephom Smithom i drugim crkvenim vođama primio velike duhovne blagoslove. U svoj je dnevnik zapisao: »Tamo smo imali dar proroštva – dar jezika – tumačenja jezika – prepričani su viđenja i čudesni snovi — čuli smo pjevanje nebeskih zborova i bili smo svjedoci predivnih prikaza moći iscjeljenja posluživanjem starješina. Bolesni su bili iscijeljeni – gluhi su dobili sluh – u mnogim su slučajevima slijepi mogli vidjeti, a hromi hodati. Bilo je jasno pokazano da je sveti i božanski utjecaj – duhovno ozračje prožimalo tu svetu građevinu.«¹

Lorenzo Snow volio je hram u Kirtlandu znajući da ga je »Božji Sin, u svojoj slavi, počastio svojom kraljevskom nazočnošću«. Kao posljedica toga, bio je zapanjen kada je po prvi puta stao za govornicu kako bi podučavao. »Nikakve riječi ne mogu opisati moje osjećaje«, rekao je, »kada sam po prvi puta stao za jednu od onih govornica obratiti se slušateljima – govornicu s naslonom na kojoj je nedavno stajalo to sveto Biće – *'kosa mu na glavi bijaše bijela poput čista snijega, [oči] mu sjaše jače od sjaja sunčanog'* – gdje su Mojsije, i obojica Ilija došli i predali ključeve svojih rasporedbi Josephu Smithu.« [Vidi NiS 110.]²

Mnogo godina kasnije, 6. travnja 1892, predsjednik Lorenzo Snow stao je pred drugi skup, ovoga puta ispred gotovo dovršenog hrama u Salt Lakeu. Otrprilike 40 000 svetaca posljednjih dana nahrupilo je u ograđeni prostor oko Hramskog trga, a još oko 10 000 »zaposjelo je krovove obližnjih kuća i mjesta s kojih su mogli vidjeti«. ³ Mnoštvo

Dana 6. travnja 1892, tisuće su se ljudi okupili da svjedoče postavljanju vršnog kamena na najviši toranj hrama Salt Lake.

se okupilo radi ceremonije na kojoj će se vršni kamen postaviti na najviši toranj hrama. Kasnije tog dana na taj će kamen biti postavljen kip anđela Moronija. Po zaduženju Prvog predsjedništva, predsjednik Snow, koji je tada bio predsjednik Zbora dvanaestorice apostola, trebao je voditi svece u uzviku hosana. Dok je mnoštvu objašnjavao uzvik hosana, iskazao je svoju ljubav i entuzijizam za hramsko djelo.

»Riječi uzvika hosana«, rekao je, »koje treba izgovoriti tijekom ili nakon polaganja vršnog kamena danas, predstavio je predsjednik Joseph Smith u hramu Kirtland, i korištene su na svečanom skupu gdje je moć Božja bila prikazana, a vizija Svemogućega otvorena za braću. To nije obična izjava, već je – i želimo da bude izrazito jasno – sveti uzvik, i koristi se samo u iznimnim situacijama poput ove koja je pred nama. Želimo također da bude izrazito jasno kako ne želimo da braća i sestre samo izgovaraju riječi, već da njihova srca budu ispunjena zahvalnošću prema Bogu nebesa koji je kroz našu slobodu odabira ostvario ovo čudesno i izuzetno djelo. Prije trideset i devet godina na današnji dan, kamen temeljac – ugaoni kamen – ovog hrama bio je položen, a osvrtnje i meditiranje o predivnim blagoslovima koje je Bog udijelio nama, svom narodu, tijekom ovih godina koje su prošle od tada, želimo da sveci osjete kada izgovore ovaj uzvik kao da dolazi iz njihovih srca. Neka vam srca budu ispunjena zahvalnošću.« Pokazao je kako uzviknuti hosana, a zatim je rekao: »Sada kada dođemo pred hram, i uzviknemo, želimo da svaki muškarac i svaka žena uzviknu te riječi iz petnih žila, kako bi se svaka kuća u ovom gradu potresla, ljudi u svakom dijelu ovog grada čuli, i neka dosegne vječne svjetove.«⁴

Sljedeća priča o ceremoniji vršnog kamena pokazuje pobožnost svetaca i ushićenje tijekom događaja:

»Kada je stiglo podne, predsjednik Wilford Woodruff iskoračio je na platformu, s potpunim pogledom na okupljeno mnoštvo, među kojim je vladala svečana tišina. Srca su ljudi zadrhtala dok je govorio:

»Počuj, cijeli dome Izraelov, i svi narodi zemaljski! Sada ćemo položiti vršni kamen na hram našega Boga, čiji je temelj postavio i posvetio prorok, vidjelac i objavitelj Brigham Young.»

Predsjednik Woodruff zatim je pritisnuo električno dugme, a vršni kamen hrama sigurno je postavljen na svoje mjesto. Prizor koji je uslijedio nemoguće je opisati riječima. Uvaženi predsjednik Dvanaestorice, apostol Lorenzo Snow, istupio je naprijed i poveo četrdeset tisuća svetaca u ujedineni uzvik:

'Hosana! Hosana! Hosana! Bogu i Jaganjcu. Amen, amen i amen!
 Hosana! Hosana! Hosana! Bogu i Jaganjcu. Amen, amen i amen!
 Hosana! Hosana! Hosana! Bogu i Jaganjcu. Amen, amen i amen!'

Svaki je uzvik popraćen mahanjem rupčića... Oči su tisuća ljudi bile navlažene suzama u punini njihove radosti. Činilo se kao da se zemlja trese snagom zvuka koji je odzvanjao obližnjim brdima. Veći ili impozantniji spektakl od ove ceremonije polaganja vršnog kamena na hram nije zabilježen u povijesti. Hosane su jedva završile kad je veliko mnoštvo zapjevalo veličanstvenu nadahnjujuću himnu: 'Duh Božji u nama k'o oganj sad gori.'⁵

Predsjednik Woodruff posvetio je hram Salt Lake točno godinu dana kasnije, 6. travnja 1893. godine, nakon što su sveci radili 40 godina kako bi ga dovršili. Predsjednik Lorenzo Snow bio je pozvan služiti kao prvi predsjednik tog hrama i obavljao je taj poziv dok nije postao predsjednik Crkve u rujnu 1898. godine. Portret predsjednika Snowa i danas visi u hramu Salt Lake, kao sjećanje na njegovu predanost onome što je nazvao »moćno djelo koje ostvarujemo« u domu Gospodnjem.⁶ [Vidi 1. prijedlog na 137. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

U hramovima učimo o čudesnim blagoslovima koje je Bog pripremio za vjerne.

Izgledi koje je Bog predstavio pred našim očima prekrasni su i divni; mašta ih ne može zamisliti. Dodite u hramove i pokazat ćemo vam. Pretpostavljam da su mnogi od vas bili tamo i čuli čudesne stvari koje je Bog pripremio za one koji ga ljube i nastavljaju biti vjerni do kraja...

Pripremio je sve za svece posljednjih dana što mogu poželjeti ili zamisliti kako bi utjecao na njihovu potpunu sreću kroz beskrajne vječnosti.⁷ [Vidi 2. prijedlog na 137. stranici]

Kroz hramske uredbe stvaramo svete veze koje mogu povezati obitelji zajedno za vrijeme i vječnost.

Razmislite o obećanjima koja su vama dana u predivnoj i veličanstvenoj ceremoniji koja se koristi za bračni savez u hramu. Kada se dvoje svetaca posljednjih dana ujedini u braku, daju im se obećanja za njihovo potomstvo koja se protežu od vječnosti do vječnosti.⁸

Primili smo mnogo mudrosti i spoznaje o stvarima koje zadivljuju svijet kada o njima govorimo. Naučili smo da u hramovima možemo stvoriti veze koje se ne razrješuju u smrti, već koje posežu u vječnost; svete veze koje vežu obitelji za vrijeme i vječnost.⁹ [Vidi 3. prijedlog na 137. stranici.]

U hramovima primamo uredbe uzvišenja u ime naših mrtvih predaka.

Svaki Božji sin i kći imat će priliku potrebnu za uzvišenje i slavu... Postoji samo jedan način na koji se uzvišenje i slava mogu postići. Moramo biti kršteni za otpust grijeha i imati položene ruke za primanje Duha Svetoga. Te su i druge uredbe apsolutno neophodne za uzvišenje i slavu; a u slučaju gdje su pojedinci živjeli kada evanđelje nije bilo dostupno, te stvari mogu obaviti njihovi prijatelji. Došli smo sada na svijet kako bismo radili te stvari – barem je to jedan od glavnih ciljeva našeg dolaska. Ne možemo previše naglasiti važnost ovog djela.¹⁰

Nismo slučajno došli na svijet. Došli smo s naročitom svrhom, a to je bez sumnje bilo kroz određene dogovore u drugom životu gdje smo živjeli prije dolaska u ovaj život. U hramovima ostvarujemo veliko djelo vezano uz naše mrtve pretke. S vremena na vrijeme imamo važna očitovanja da je Bog odobrio ovo djelo koje obavljamo u našim hramovima. Najčudesnija očitovanja iskusili su pojedinci koji rade za svoje pretke. To je moćno djelo koje ostvarujemo. Tisuće je ljudi bilo kršteno za svoje mrtve tijekom napretka naših radova u hramovima...

Sada u našim hramovima omogućavamo osobama da uđu, nakon što su istražili svoje porijeklo, bez obzira koliko unazad, i budu kršteni za njihovog preminulog oca, djeda, pradjeda i tako dalje, koliko god mogu pratiti svoju liniju. Zatim im omogućavamo da

zapečate žene za njihove muževe, kroz cijelu liniju porijekla, do kle god je mogu pratiti. Razmotrite slučaj kreposnog mladića koji je živio prije nego što je evanđelje predstavljeno ljudskoj djeci... Oženio je ženu i podigao obitelji; no nikada nije imao povlasticu primiti evanđelje poput vas i mene. Međutim, podučavao je svoju obitelji načelima moralnosti, i bio je nježan i dobar svojoj ženi i djeci. Što je još mogao učiniti? Ne bi trebao biti proklet zato što nije primio evanđelje jer ga nije bilo da ga primi. Ne bi trebao izgubiti svoju ženu jer, kada ju je oženio, nije mogao otići u hram da bude zapečaćena za njega za vrijeme i vječnost. Djelovao je prema najboljem znanju koje je posjedovao, a ona je udana za njega za vrijeme, prema običajima zemlje. Mi poštujemo taj brak, proslavljen prema zakonima njegove zemlje... Mi pečatimo djecu njihovim roditeljima i žene njihovim muževima, kroz cijelu liniju.¹¹

Spasitelj je jednom prigodom rekao: »Zaista, zaista, kažem vam, dolazi čas, i već je tu, kada će mrtvaci slušati glas Sina Božjega.« Nastavio je i naveo ovu čudesnu izjavu: »I koji ga budu poslušali, živjet će.« [Ivan 5:25.] Vjerujem da će biti vrlo malo onih koji neće primiti istinu. Oni će čuti glas Sina Božjega; čut će glas svećeništva Sina Božjega, te će primiti istinu i živjeti. Ova braća i sestre koji tako marljivo rade u hramovima imat će čast biti, kao što jesu, spasitelji njihovim precima i prijateljima u čije ime poslužuju te uredbe.¹² [Vidi 4. prijedlog na 137. stranici.]

Trebamo težiti obavljanju hramskog djela i obiteljskog rodoslovlja, čak i ako je potrebno da se žrtvujemo.

Sada, cilj u umu svakog muškarca i žene trebao bi biti da dođu u naše hramove i obave ovaj rad. To je divan rad, kao i vrlo važan. Kada se vratimo na onaj život i pronađemo naše mrtve prijatelje koji tamo žive, ako nismo obavili djelo koje je potrebno za njihovo uzvišenje i slavu, nećemo biti vrlo sretni i to neće biti vrlo ugodan sastanak.

Ne trebamo uvijek čekati da prilike budu ugodne i povoljne; no trebamo težiti, čak i ako je potrebno da se malo žrtvujemo, da se stavimo u stanje ispunjavanja ovog djela... Željni smo da naša braća i sestre ne zanemare ovo važno djelo. Znete li koji će biti glavni posao tijekom tisuću godina mira [Tisućljetnice]? To će biti

*Roditelji mogu pomoći svojoj djeci kako bi se
pripremili prihvatiti poziv da dođu u hram.*

ono što pokušavamo potaknuti svece posljednjih dana da izvrše u ovom trenutku. Hramovi će biti izgrađeni po ovoj zemlji, a braća će i sestre odlaziti u njih i možda raditi danju i noću kako bi ubrzali djelo i ostvarili radove potrebne prije nego što Sin Čovječji može predstaviti svoje kraljevstvo svome Ocu. Ovo djelo treba biti ostvareno prije nego što Sin Čovječji može doći i primiti svoje kraljevstvo da ga predstavi svom Ocu.¹³ [Vidi 5. prijedlog na 137. stranici.]

Kada čistog srca uđemo u hram, Gospodin nas blagoslivlja prema onome što on zna da je najbolje za nas.

Kada odemo u hram osjećamo da uživamo u Duhu Gospodnjem potpunije nego na bilo kojem drugom mjestu. To su Gospodnja zdanja, a njegovo najvažnije djelo obavlja se među njihovim zidovima...

Zadovoljan sam kada ljudi idu u te hramove, oni ne [odlaze] a da se ne osjećaju bolje i s odlučnošću u svojim mislima da budu malo bolji nego što su bili. To je osjećaj koji želimo da sveci dobiju...

Budite vjerni, braćo i sestre, i ustrajni; dođite u hram i obavite svoje djelo tamo i uživat ćete, i biti bolje opremljeni kako biste se oduprijeli neugodnostima svijeta.¹⁴

Oni koji [uđu] u hram čistog srca i duha raskajana neće izaći iz njega bez primanja osebnih blagoslova, iako će u nekim slučajevima, a moguće i mnogim, razlikovati od onoga što možda očekujemo... Neki sveci možda očekuju pojavljivanje posluživanja anđeoskog... ili očekuju da će vidjeti Božje lice. Možda vam ne bilo od koristi da imate udjela u takvim očitovanjima. Gospodin zna što je najbolje za svaku osobu i prilagodit će darove za stvaranje najvećeg dobra za one koji ih primaju. Može se sa sigurnošću očekivati da će svaki vjeran svetac koji uđe u taj dom primiti blagoslov koji će dati veliko zadovoljstvo primatelju. Prije nego što oni koji uđu u hram [izađu] iz njega, nešto [će] se dogoditi u njihovim srcima i razumijevanju što [će] im biti korisno u njihovim budućim životima. Na to, kao pravi sveci posljednjih dana, imaju pravo.¹⁵ [Vidi 6. prijedlog na 137. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Pročitajte zapis o ceremoniji postavljanja vršnog kamena za hram Salt Lake (131–132. stranica). Ako ste sudjelovali u posvećenju hrama, razmislite o tome kako ste se tada osjećali. Kada sudjelujemo u uzviku hosana, što iskazujemo Gospodinu?
2. Osvrnite se na poziv predsjednika Snowa »dođite u hramove« (132. stranica). Razmislite o tome kako možete prihvatiti ovaj poziv i kako možete uputiti ovaj poziv članovima obitelji i prijateljima.
3. Dok proučavate prvi odsjek na 133. stranici, razmislite o blagoslovima koji mogu doći kroz primanje hramskih uredbi i sklapanje hramskih saveza. Kako su ti blagoslovi utjecali na vas i vašu obitelj?
4. Pročitajte odsjek na 134. stranici. Na koje načine djelujemo kao »spasitelji [našim] precima i prijateljima« kada obavljamo ovo djelo? Koje nam je resurse osigurala Crkva kako bi nam pomogla?
5. Što možemo učiniti kako bismo hramskom djelu i obiteljskom rodoslovlju posvetili pažnju i vrijeme koje zaslužuju? (Osvrnite se na odsjek koji započinje na 134. stranici.)
6. Koji su neki osobni, duhovni blagoslovi koje možemo primiti kada sudjelujemo u hramskom djelu? (Za neke primjere, vidi 134–136. stranicu.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama: NiS 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Pomoć pri podučavanju: »Možete pomoći onima koje podučavate da se osjećaju sigurniji u svojoj sposobnosti sudjelovanja u raspravi, ako pozitivno odgovorite na svaki iskreni komentar. Na primjer, možete reći: 'Hvala vam na odgovoru. To je bilo vrlo promišljeno' ... 'To je dobar primjer' ili 'Cijenim sve što ste danas rekli'« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 64).

Napomene

1. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 11.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 11–12.
3. Vidi J. H. A., *Millennial Star*, 2. svibnja 1892, 281.
4. *Millennial Star*, 4. srpnja 1892, 418.
5. *Millennial Star*, 2. svibnja 1892, 281–282.
6. *Millennial Star*, 27. lipnja 1895, 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
9. »Funeral Services of Apostle Erastus Snow«, *Millennial Star*, 2. srpnja 1888, 418.
10. *Millennial Star*, 27. lipnja 1895, 405.
11. *Millennial Star*, 27. lipnja 1895, 403–404; vidi *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 177.
12. *Deseret Weekly*, 4. studenog 1893, 609.
13. *Millennial Star*, 27. lipnja 1895, 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
15. Prilagodeno iz detaljnog parafraziranja govora predsjednika Snowa za *Deseret Weekly*, 8. travnja 1893, 495.

»Ne tražim svoju volju, nego volju [Oca]«

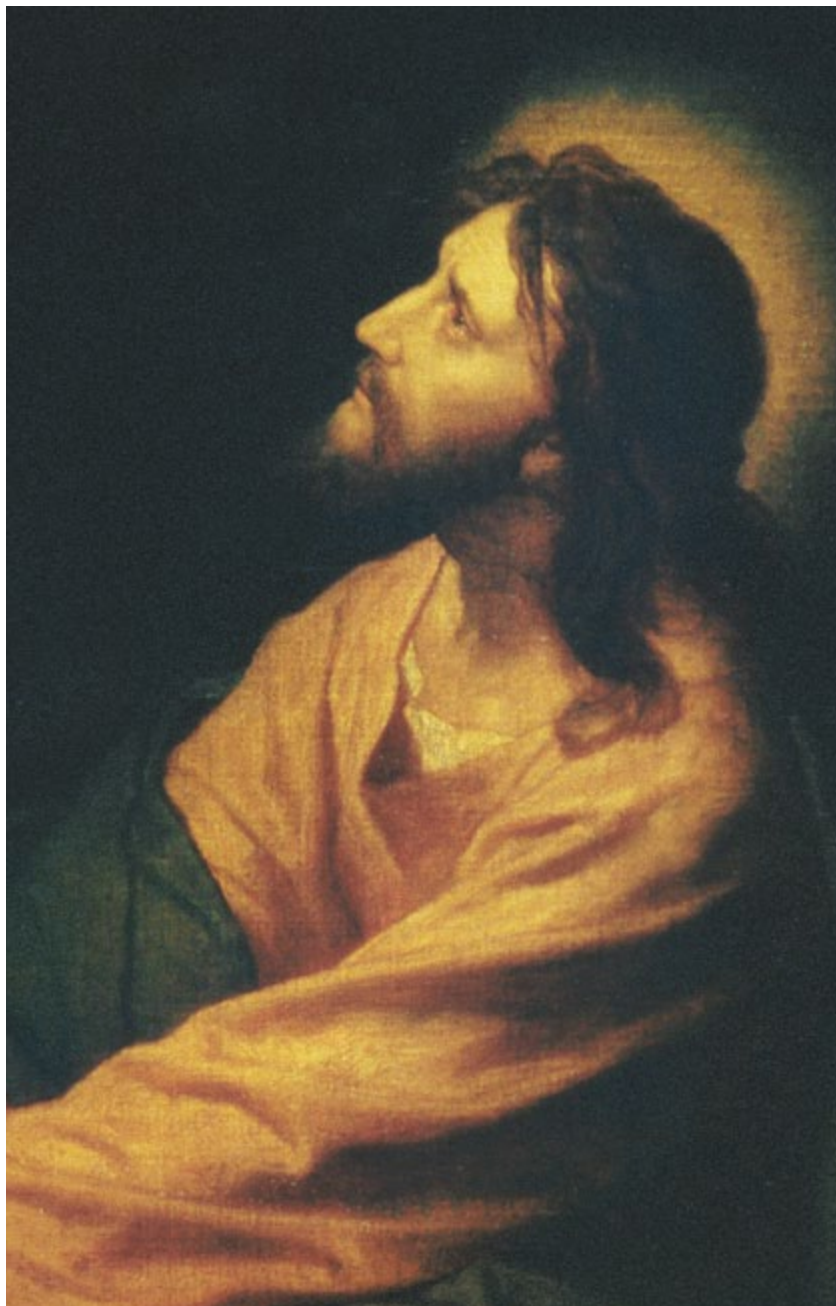
»Trebali bismo podložiti našu volju Očevoj i nadahnuto reći: Koja je volja našeg Oca zbog koga smo ovdje na svijetu da mu služimo? Tada će svaki čin koji obavimo biti uspješan.«

Iz života Lorenza Snowa

Dana 31. ožujka 1899. godine predsjednik Lorenzo Snow putovao je na Akademiju Brigham Younga (sada sveučilište Brigham Young), gdje se okupila velika skupina svetaca posljednjih dana radi odavanja počasti za njegov 85. rođendan. Ujutro je održao nadahnjujući govor muškarcima u publici. U isto vrijeme, žene su imale sličan sastanak, koji su vodile žene članova Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice apostola. Poslije podne, svi su se okupili.

Kao dio poslijepodnevnog sastanka, 23 djece »umarširalo je na propovjedaonicu i okrenuti prema predsjedniku Snowu otpjevalo dvije pjesme..., nakon čega je svako dijete predsjedniku poklonilo buket cvijeća«. Predsjednik Snow iskazao je svoju zahvalnost djeci i blagoslovio ih. Zatim je osmero studenata s akademije Brigham Young došlo za govornicu, jedan po jedan. Svaki je, predstavljajući organizaciju u školi, odao pažljivo pripremljenu počast njihovom proroku. Kao odgovor na te riječi pažnje i poštovanja, predsjednik je Snow rekao:

»Braćo i sestre, ne znam što da kažem na sve ovo. Volio bih poći kući i razmisliti o tome, no pretpostavljam da se očekuje nekoliko riječi, i da bih trebao nešto reći, ali stvarno ne znam što da kažem. Međutim, evo ipak nešto. Vrlo jasno razumijem da ne odajete ovu počast meni kao Lorenzu Snowu, već zbog djela koje zastupam zajedno s mojom braćom, mojim savjetnicima i članovima Zbora

U Getsemanskom vrtu Spasitelj je rekao: »Neka ne bude moja, nego tvoja volja« (Luka 22:42).

dvanaestorice... Osjećam da što god sam postigao to nije bio Lorenzo Snow, te događaji koji su me doveli na ovaj položaj predsjednika Crkve – to nije Lorenzo Snow, već je Gospodin to učinio. Kada je Isus bio na zemlji, iznio je ovu čudesnu izjavu; razmišljao sam o tome i ona je stalno preda mnom u svemu što radim: 'Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti. Kako čujem, sudim, i moj je sud pravedan.' Zašto je rekao da je njegov sud pravedan? Rekao je, jer 'ne tražim svoju volju, nego volju onoga koji me poslao'. [Vidi Ivan 5:30.] To je načelo, moja braćo i sestre, po kojem sam težio djelovati sve od kada mi je objavljeno da moj Otac na nebu, i vaš Otac na nebu, postoji. Težio sam vršiti njegovu volju...

Kada odajete počast meni, mojim savjetnicima i Zboru dvanaestorice, vi odajete počast Gospodinu. Davno smo otkrili, svaki od nas, da sami od sebe ne možemo učiniti ništa. Samo onoliko koliko smo slijedili ono načelo koje je slijedio Isus kada je bio u svijetu, imali smo uspjeha; i tako će biti s vama.«¹

Naučavanja Lorenza Snowa

Kada tražimo Božju volju, slijedimo put na kojem neće biti neuspjeha.

Postoji put koji muškarci i žene mogu slijediti na kojem neće biti neuspjeha. Bez obzira kakva se razočaranja mogu dogoditi ili prividni neuspjesi proizaći, općenito govoreći neće biti neuspjeha... Bilo je trenutaka kada se činilo kao da se krećemo natraške; barem onima koji nisu bili potpuno prosvijetljeni u odnosu na um i volju Božju. Crkva je prošla kroz vrlo neobična iskustva, a ljudi su se uvelike žrtvovali... No nadvladali smo kroz te žrtve i kao narod nismo imali neuspjeha. Zašto nije bilo neuspjeha? Zato što narod, kao cjelina, ima svoje umove usredotočene na istinita načela života i prilagodili su se svojoj dužnosti... Ljudi su općenito govoreći imali Duha Gospodnjega i slijedili su ga. Zbog toga nije bilo neuspjeha. Tako može biti i s pojedincima. Postoji put za koju svaka osoba treba slijediti na kojem neće biti neuspjeha. Odnosit će se na vremenita, kao i na duhovna pitanja. Gospodin nam je dao ključnu riječ u ovim stihovima koje sam pročitao iz knjige Nauk i savezi:

»A bude li vaše oko uprto jedino na slavu moju, cijelo će vam tijelo biti svjetlošću ispunjeno, i nikakve tame u vama neće biti. A tijelo koje je ispunjeno svjetlošću, sve shvaća. Stoga, posvećujte se da bi vaše misli bile jedino na Boga.« [NiS 88:67–68.]

To je ključ po kojem bi osoba uvijek mogla biti uspješna. Pavao je rekao:

»Trčim prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu.« [Filipljanima 3:14.]

To je velebni cilj koji bi svaki [svetac] posljednjih dana trebao stalno imati pred sobom. Koja je nagrada?... »Stoga će mu se dati sve što ima Otac moj.« [NiS 84:38.]

Spasitelj je jednom prilikom dao izuzetnu izjavu. Nalazi se u 5. poglavlju Ivana, i glasi:

»Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti.« [Ivan 5:30.]

Čudesno je da bi Bog koji je stvorio svjetove, koji se spustio ovamo odjeven u meso, izvršio moćna čudesa i žrtvovao svoj život na Kalvariji za spasenje ljudske obitelji – da bi on rekao: »Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti.« I nastavlja govoreći:

»Kako čujem, sudim, i moj je sud pravedan, jer ne tražim svoju volju, nego volju onoga koji me poslao.« [Ivan 5:30.]

To je predivna poruka i u njoj se nalazi mnogo toga. Ono što mi želimo je da imamo taj duh u svakom činu naših života i u svakom pothvatu, vremenitom ili duhovnom, i ne misliti na sebe. Trebali bismo pokušati ustanoviti kako koristiti novac i znanje koje nam je Bog dao. Odgovor je jednostavan – za slavu Božju. Naše oko trebalo bi biti uprto jedino na slavu Božju. To je ono zbog čega smo napustili onaj život i [došli] na ovaj. Trebali bismo težiti promicati interese Svevišnjega Boga, i razmišljati poput Isusa: »Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti.« Ukoliko djelujemo danas i sutra, ovaj tjedan i sljedeći, u Božjem interesu, i upremo naše oko jedino na slavu Božju, ne može doći do neuspjeha.² [Vidi 1. prijedlog na 147. stranici.]

Dok slušamo Božju volju, on nam daje moć da uspijemo u njegovom djelu.

Sami od sebe ne možemo ništa činiti. Kao što je Isus rekao: »Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa sam od sebe učiniti, nego samo ono što vidi da čini Otac. Što ovaj čini, to jednako čini i Sin.« [Ivan 5:19.] Došao je na ovaj svijet vršiti volju svog Oca, a ne svoju. Naša želja i odlučnost trebaju biti iste. Kada se pojave stvari koje zahtijevaju naš napor, trebali bismo podložiti našu volju Očevoj i nadahnuti reći: Koja je volja našeg Oca zbog koga smo ovdje na svijetu da mu služimo? Tada će svaki čin koji obavimo biti uspješan. Možda nećemo vidjeti uspjeh danas ili sutra, no bez obzira rezultat će biti uspješan.³

»Tko sam ja da se uputim faraonu – odgovori Mojsije Bogu – i izvedem Izraelce iz Egipta.« [Vidi Izlazak 3:11.] ...

»Oprosti, Gospodine! – nastavi Mojsije Jahvi. – Ja nikad nisam bio čovjek rječit; ni prije ni sada kad govoriš svome sluzi. Ja sam u govoru spor, a na jeziku težak.« [Vidi Izlazak 4:10.] ...

U ovim odlomcima koje sam pročitao vidimo da je Bog pozvao Mojsija da izvrši određeno djelo; Mojsije je osjetio nemoć i nesposobnost da učini ono što se od njega tražilo. Djelo je bilo preveliko. Ono je u svojoj naravi i karakteru bilo preduboko i zahtijevalo je moć i sposobnost koju je Mojsije mislio da nema; i osjećao je svoju slabost i zamolio Boga da potraži drugoga... Usprotivio se u svojim osjećajima i razgovarao s Gospodinom govoreći: Tko sam ja da bih trebao biti poslan izvršiti ovo veliko djelo – jer nemoguće mi je da to može biti postignuto sa sposobnostima koje ja posjedujem...

To su osjećaji i misli koje je Mojsije imao i želio ih je izložiti pred Gospodina. Tako je bilo od početka; kada je Gospodin pozvao pojedince, osjećali su svoju nemoć, a tako je i sa starješinama koji su pozvani obratiti vam se. Tako je i sa starješinama koji su pozvani poći među narode zemaljske kao učitelji evanđelja. Oni osjećaju svoju nepodobnost. Osjećaju svoju nedostatnost...

Kada je Jeremija pozvan, osjećao se isto kao i Mojsije. Reкао je da ga je Gospodin pozvao da bude prorok, ne samo za dom Izraelov, nego i za obližnje narode. Bio je dijete, poput Josepha Smitha,

kada mu se Bog ukazao po prvi puta. Joseph je tada imao svega 14 godina – jedva dijete na neki način – nepoznat, barem što se tiče svjetovne mudrosti i znanja — tako je i Jeremija, kada ga je Bog prvi puta pozvao – rekao: »Dijete sam. Kako mogu ostvariti to velebno djelo koje od mene tražiš, da ispunim ove velebne odgovornosti koje želiš položiti na moja pleća?« On je usmjerio svoje srce i osjećaje prema ideji da čini to velebno djelo. No Bog mu je rekao... za njegovu utjehu: »Znadoh te prije nego što se oblikovah u utrobi.« Rekao mu je da ga je poznao u [predsmrtničkom] duhovnom svijetu, da treba ostvariti ono što Gospodin zahtijeva od njega; »prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te«. [Vidi Jeremija 1:5–6.] Pošao je naprijed i uz moć Svemogućega, Jeremija je ostvario ono što je Gospodin tražio od njega...

Gospodin djeluje dosta drugačije od ljudi. On radi drugačije. Apostol Pavao je to rekao. Rekao je: »Pozvani ste. Nisu mudri oni koji su pozvani, već je Bog lude pozvao da posrami mudre.« [Vidi 1. Korinćanima 1:25–27.] A apostoli koje je Bog pozvao, koje je Isus, Sin Božji pozvao i položio na njih ruke te im udijelio svoje svećeništvo i ovlast da ostvare njegovo djelo, nisu bili obrazovani; nisu shvaćali znanost, nisu bili na visokim položajima u Judeji – bili su siromašni i nepismeni; sa skromnim pozivima u životu... Gospodin je po tome drugačiji. On poziva na drugačiji način nego što pozivaju ljudi. A vrlo je vjerojatno da će ljudi biti [zbunjeni] u odnosu na putove Božje u svom pozivanju; najbolji, najmudriji ljudi najčešće su [zbunjeni]. Mojsije je bio [zbunjen] oko toga kako će ga Gospodin osposobiti da ostvari ono što je zahtijevao, no upute je primio kasnije. Gospodinu mu je pomogao i podržao ga na čudesan način u uvjeravanju njegove braće, Izrael, kada ga je vidio veliki Jahve. Savjetovao se s njima, rekao im za svoje poslanje i naposljetku su pristali. Pripitali su i primili njegove savjete i vodstvo te ih je izveo iz zemlje ropstva u Egiptu. Bio je uspješan, ne kroz vlastitu mudrost; već je pripisao sav svoj uspjeh Svemogućem Bogu koji ga je pozvao. A tako i mi...

Neka sada bude dovoljno reći da nas je pozvao Bog. Ne propovijedamo [osim] kako Bog traži. Gotovo da nema čovjeka na kojeg

*Mojsije je »pripisao... sav svoj uspjeh Svemogućem
Bogu koji ga je pozvao. A tako i mi.«*

možemo ukazati među starješinama u Izraelu koji se u srcu nije osjećao nadvladano kada je bio pozvan propovijedati evanđelje, da izvrši dužnosti i obveze koje su mu dane. Primjećujem kako neki od najboljih govornika koji su ikada govorili s ove govornice, kada ih se pozove oni su uplašeni, osjećaju da trebaju zatražiti vjeru i podršku zajednice. I istupili su u Jahvinoj snazi i proglasili njegovu volju u strahu i trepetu; no nisu se svojom vlastitom snagom i mudrošću na taj način obratili svecima posljednjih dana. Iako možda nisu bili povlašteni fakultetskom naobrazbom, oni ipak ustaju ne oviseći o svojoj vlastitoj snazi, već o snazi i moći evanđelja.⁴

Ne možemo uvijek činiti ono što bismo željeli činiti, ali ćemo imati moć da učinimo ono što trebamo učiniti. Gospodin će nam dati moć da to učinimo.⁵ [Vidi 2. prijedlog na 147. stranici.]

Bili smo pozvani djelovati u Božje ime i priznajemo njegovu ruku u svemu dobrome što činimo.

Ono što radimo obavljamo u ime Gospodina Boga Izraelova, i voljni smo priznati ruku Svemogućega u svemu što činimo. Kada je Mojsije istupio kao izbavitelj djece Izraela iz njihovog egipatskog ropstva, nije im se predstavio kao običan izbavitelj, već je došao u ime Gospodina Boga Izraelova, nakon što mu je zapovjedbno da ostvari njihovo otkupljenje moću i vlašću koju je primio od Boga. A od trenutka kada im se pokazao u tom svojstvu, do trenutka kada je ostvario njegovo djelo, djelovao je u ime i po imenu Gospodina, a ne prema svojoj mudrosti ili genijalnosti, niti zato što je posjedovao nadmoćan razum u odnosu na ostatak čovječanstva. Gospodin mu se ukazao u gorućem grmu i zapovjedio mu da pođe naprijed i ostvari određeno djelo, koje se odnosilo na mir, sreću i spasenje velikog naroda; a uspjeh i blagostanje ovisili su o izvršavanju slijeda stvari koje mu je objavio Bog Nebesa. Njegov uspjeh i napredak bili su savršeno sigurni zbog činjenice da djelo koje mu je dodijeljeno nije bilo rezultat njegove mašte, već je proizašlo od Jahve...

To vrijedi i za nas. Veliko djelo koje se sada ispunjava – okupljanje ljudi iz naroda zemaljskih, nema svoje porijeklo iz uma nekog čovjeka ili neke skupine ljudi, već proizlazi od Gospodina Svemogućega.⁶

Ovisimo o Bogu; a u svim našim djelima i radovima, i u svakom uspjehu koji imamo u našim radovima, osjećamo da je Bog taj koji ga je postigao.⁷

Došli smo na svijet s velikom svrhom, istom kao i Isus, naš stariji brat, činiti volju i djela našeg Oca; u tome je mir, radost i sreća, povećanje mudrosti, spoznaje i moći Božje; izvan toga nema obećanih blagoslova. Stoga, posvetimo se pravednosti, pomognimo svima da budu bolji i sretniji; da nikome ne čine zlo; poštuju Boga i slušajte njegovo svećeništvo; njegujte i očuvajte prosvijetljenu savjest i slijedite Svetoga Duha; ne klonite, čvrsto se držite onoga što je dobro, ustrajte do kraja, a vaša će čaša radosti biti puna do preplavljenosti, jer velika će biti vaša nagrada za vaše kušnje i patnje zbog napasti, vaših vatrenih ispita, čežnje vašeg srca i suza; da, naš će vam Bog dati krunu besmrtno slave.⁸ Vidi 3. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Proučite odsjek koji počinje na 141. stranici. Kako možete znati kada je vaše oko uprto jedino na slavu Božju? Uz toliko meteža u svijetu, kako roditelji mogu pomoći djeci da drže svoje oko uprto jedino na slavu Božju?
2. Osvrnite se na komentare predsjednika Snowa o Mojsiju i Jeremiji 143–144. stranica). Kako nam ti zapisi mogu pomoći u našim nastojanjima da služimo u svećeničkim zborovima, Potpornom društvu i drugim crkvenim organizacijama?
3. Predsjednik Snow podučio je da trebamo služiti »u ime Gospodina« 146. stranica). Kako biste opisali osobu koja djeluje u ime Gospodina? Razmislite o mogućnostima koje imate kako biste služili u ime Gospodina.
4. Predsjednik Snow koristi riječi *uspjeh* i *uspješan* nekoliko puta u ovom poglavlju. Kako se Božja definicija uspjeha razlikuje od svjetovne? Zašto možemo imati zajamčen uspjeh kada slijedimo Božju volju?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Filipljanima 4:13; 2. Nefi 10:24; Mosija 3:19; Helaman 3:35; 10:4–5; 3. Nefi 11:10–11; 13:19–24; NiS 20:77, 79; Mojsije 4:2

Pomoć pri podučavanju: »Nemojte se bojati tišine. Ljudi često trebaju vremena da razmisle i odgovore na pitanja ili izraze ono što osjećaju. Možete stati nakon što postavite pitanje, nakon što netko ispriča neko duhovno iskustvo ili kada ima poteškoća izraziti se« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 67).

Napomene

1. »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. travnja 1899, 9–10.
2. »The Object of This Probation«, *Deseret Semi-Weekly News*, 4. svibnja 1894, 7.
3. Conference Report, listopad 1899, 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.
5. *Deseret News*, 15. svibnja 1861, 82.
6. *Deseret News*, 8. prosinca 1869, 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.
8. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 487.

Tabernakul u St. Georgeu. U ovoj je zgradi predsjednik Snow izrekao prvi od mnogih govora o zakonu desetine.

Desetina, zakon za našu zaštitu i napredak

»Zakon desetine jedan je od najvažnijih koji je ikada objavljen čovjeku... Poslušnošću ovom zakonu, blagoslovi obilja i uspjeha bit će dani svecima.«

Iz života Lorenza Snowa

Početkom svibnja 1899, predsjednik Lorenzo Snow bio je potaknut posjetiti grad St. George i ostala naselja u južnom Utahu. Brzo je organizirao grupu ljudi, uključujući nekoliko vrhovnih autoriteta, da pođu s njim na dugačko putovanje.

Kada je predsjednik Snow dogovorio putovanje, nije rekao nikome zašto idu – ni sam nije znao razlog. »Kada smo napustili Salt Lake«, rekao je kasnije, »nismo znali zbog čega ćemo posjetiti ta naselja na jugu.«¹ No 17. svibnja, ubrzo nakon što su putnici došli u St. George, Gospodinova je volja »jasno pokazana« njegovom proroku.² Na sastanku održanom 18. svibnja 1899. predsjednik Snow je izjavio:

»Riječ je Božja za vas, moja braćo i sestre, da se trebate prilagoditi onome što se traži od vas kao narod koji pred sobom ima ove divne izgledе uzvišenja i slave. Što je to? To je nešto što vam je zvonilo u ušima s vremena na vrijeme dok se niste umorili od slušanja toga... Riječ Gospodnja vama nije ništa novo; već jednostavno ovo: VRIJEME JE SADA DOŠLO ZA SVAKOG SVECA POSLJEDNJIH DANA, KOJI ŽELI BITI PRIPREMLJEN ZA BUDUĆNOST I ČVRSTO DRŽATI SVOJE NOGE NA PRAVOM TEMELJU, DA ČINI VOLJU GOSPODNJU I PLATI SVOJU PUNU DESETINU. To je riječ Gospodnja vama, i bit će riječ Gospodnja svakom naselju širom zemlje Sion. Nakon što odem i vi počnete razmišljati o tome, vidjet ćete za sebe da je došlo vrijeme kada svaki čovjek treba ustati i platiti svoju punu desetinu. Gospodin nas je blagoslovio i smilovao nam

se u prošlosti; no dolaze vremena kada Gospodin od nas traži da ustanemo i učinimo ono što nam je zapovjedio i više ne prestajemo. Ono što vam kažem u ovom sionskom okolu reći ću u svakom sionskom okolu koji je organiziran. Ne postoji nijedan muškarac ili žena koji sada čuju ono što govorim koji će biti zadovoljni ako ne plate svoju punu desetinu.«³

U svojih prethodnih 50 godina kao apostol, predsjednik Snow rijetko je spominjao zakon desetine u svojim propovijedima. To se promijenilo u St. Georgeu, Utah, zbog objave koju je primio. »Nikada nisam primio jasniju objavu«, kasnije je rekao, »od [objave] koju sam primio na temu desetine.«⁴ Iz St. Georgea, on i njegovi suputnici išli su od grada do grada u južnom Utahu, na povratku u Salt Lake City, održavajući 24 sastanka. Predsjednik Snow održao je 26 propovijedi. Svaki put kad je govorio, savjetovao je svece da poštuju zakon desetine.

Skupina se vratila u Salt Lake City 27. svibnja. Novinski je izvjestitelj primijetio: »Predsjednik djeluje snažnije i aktivnije danas nego onoga dana kada je napustio Salt Lake.« Odgovarajući na komentar kako je »putovanje podnio izuzetno dobro«, 85-godišnji je prorok rekao: »Da, svi to kažu... Putovanje mi je godilo. Nikada se u životu nisam osjećao bolje. Osjećam da me Gospodin podržava kao odgovor na molitve svetaca.«⁵

Osim što je spomenuo svoju vlastitu dobrobit, iznio je svoje osjećaje o vjeri i pravednosti svetaca u južnom Utahu. Rekao je da su on i njegova pratnja dočekani »s najtoplijim očitovanjem radosti i zahvalnosti.«⁶ Izvijestio je da se, kada je savjetovao svece da poštuju zakon desetine, »Duh Gospodnji spustio na ljude, i neizmjereno su se radovali, a u svojim su srcima odlučili da će se pridržavati ovog načela prema slovu i duhu zakona.«⁷ Kao odgovor na pitanje općenito o stanju naroda, rekao je: »Oni žive u udobnim domovima, naročito su dobro odjeveni, i čini se da imaju obilje dobrih zemaljskih stvari za jesti i piti. U okolu St. George ljudi imaju teškoća zbog velike suše, najveće koja se ikada dogodila u tom kraju, no imaju vjere da će uskoro biti kiše.«⁸

Predsjednik Snow je 29. i 30. svibnja održao dvije propovijedi o zakonu desetine, prvo Udruženju za uzajamno usavršavanje djevojak, a drugu Udruženju za uzajamno usavršavanje mladića.⁹ Na

kraju drugog izlaganja, starješina B. H. Roberts iz Sedamdesetorice predstavio je sljedeću rezoluciju koju su jednoglasno podržali svi prisutni: »Riješeno je: da ćemo prihvatiti nauk desetine, kako ga je sada predstavio predsjednik Snow, kao sadašnju riječ i volju Gospodnju za nas, i prihvaćamo je svim svojim srcem; mi ćemo ga se pridržavati, i učinit ćemo sve što je u našoj moći da sveci posljednjih dana učine isto.«¹⁰ Dana 2. srpnja, svi vrhovni autoriteti i predstavnici iz svih okola i odjela Crkve sudjelovali su na svečanom okupljanju u hramu Salt Lake, nakon što su postili i molili se u pripremi za sastanak. Tamo su jednoglasno prihvatili istu rezoluciju.¹¹ Predsjednik Snow bio je i sam vjeran ovoj rezoluciji, podučavajući zakon desetine u mnogim okolima i nadgledajući ista nastojanja drugih crkvenih vođa.

U mjesecima nakon što je predsjednik Snow posjetio južni Utah, primio je vijest o obnovljenoj predanosti svetaca posljednjih dana da slijede zakon desetine. Ova mu je vijest pružila »veliku radost i zadovoljstvo«,¹² jer je znao da će kroz stalnu poslušnost ovom zakonu »blagoslovi Svemogućega biti izliveni na ovaj narod, a Crkva [će] napredovati sa snagom i brzinom koju nikad ranije nisu iskusili.«¹³

Predsjednik Snow opetovano je uvjeravao svece da će biti pojedinačno blagoslovljeni, i vremenito i duhovno, dok slijede zakon desetine.¹⁴ To je obećanje djelomično ispunjeno u kolovozu 1899. godine, kada su ljudi iz St. Georgea uživali u privremenom oporavku od suše; njihova je vjera bila nagrađena sa 7,44 cm kiše, više nego što su imali u svih prethodnih 13 mjeseci.¹⁵ Predsjednik Snow također je obećao da će poslušnost zakonu desetine donijeti blagoslove Crkvi kao cjelini. Bio je siguran da će desetine vjernih omogućiti Crkvi izaći iz duga, koji je velikom mjerom nastao kao posljedica progona.¹⁶ Ovo je obećanje ispunjeno 1906. godine, pet godina nakon što je preminuo. Na općem saboru u travnju 1907. godine, predsjednik Joseph F. Smith je najavio:

»Vjerujem da nikada u povijesti Crkve nije bilo doba kada se zakon desetine slijedio svestranije i poštenije nego što ga slijede današnji sveci posljednjih dana. Desetine ljudi tijekom 1906. godine premašili su desetinu bilo koje druge godine. Ovo je dobar pokazatelj da sveci posljednjih dana vrše svoju dužnost, imaju vjeru u evanđelje, da su voljni obdržavati zapovijedi Božje i da vjerojatno

slijede zakon vjernije nego ikada prije. Želim vam reći još jednu stvar, i činim to čestitajući vam, a to je da smo, kroz blagoslov Gospodnji i vjernost svetaca u plaćanju svoje desetine, mogli otplatiti naš obvezujući dug. Danas Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana ne duguje niti jedan dolar kojeg ne može odmah isplatiti. Napokon smo u poziciji da možemo odmah platiti. Više ne trebamo posuđivati, i nećemo morati ako sveci posljednjih dana nastave živjeti prema svojoj vjeri i slijediti zakon desetine.«¹⁷ [Vidi 1. prijedlog na 156. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Zakon desetine može se lako razumjeti i svi ga mogu obdržavati.

Molim vas u ime Gospodnje, i molim se da će svaki muškarac, žena i dijete... plaćati deseti dio svojih prihoda kao desetinu.¹⁸

[Desetina] nije težak zakon... Ako čovjek primi deset dolara, njegova je desetina jedan dolar; ako primi stotinu, njegova je desetina deset... To je vrlo lako za razumjeti.¹⁹

[Čovjek se može pitati]: Koliko ću desetine dati? Ne mogu li zadržati dio za sebe? Gospodin je vrlo bogat i sumnjam da bi uopće negodovao ako malo zadržim za sebe; a zadrži se tako malo za sebe. Ali to malo što se zadrži mučit će tog čovjeka, ako je njegova savjest poput savjesti većine svetaca posljednjih dana. Mučit će ga više-manje tijekom dana, a i kada navečer razmišlja o tome. On nema onu sreću u kojoj ima pravo uživati – ona se povlači od njega.²⁰

Dio desetine uopće nije desetina, kao što ni uranjanje pola tijela nije krštenje.²¹

Ne postoji muškarac niti žena koji ne mogu platiti jednu desetinu od onoga što on ili ona prime.²²

Braćo i sestre, želimo da ovo pitanje bude u vašoj molitvi... Umjesto da imamo tako bezvrijedno mišljenje kakvo neki imaju o novcu, trebali bismo plaćati svoju desetinu... Ono što Gospodin traži od nas je da sada platimo našu desetinu. I on očekuje da svaka osoba u budućnosti plati svoju desetinu. Znamo što je deseti dio;

Predsjednik Snow savjetovao je roditelje i učitelje neka podučavaju djecu da plaćaju desetinu.

platimo to Gospodinu. Tada možemo otvoreno otići biskupu tražiti od njega preporuku za odlazak u hram.²³

Kažem vam u ime Gospodina Boga Izraelova, ako ćete od sada plaćati desetinu, Gospodin će vam oprostiti za svako prethodno [neplaćanje desetine], a blagoslovi Svemogućega izlit će se na ovaj narod.²⁴

Želim da se ovo načelo tako ureže u naša srca da ga nikada ne zaboravimo. Kao što sam to više puta rekao, znam da će Gospodin oprostiti svecima posljednjih dana za njihov prošli nemar u plaćanju desetine ako će se pokajati i plaćati poštnu desetinu od sada nadalje.²⁵ [Vidi 2. prijedlog na 156. stranici.]

Kada plaćamo desetinu, doprinosimo djelu Crkve.

Ova Crkva ne bi mogla nastaviti osim ako ima prihoda, a taj je prihod Bog omogućio [kroz zakon desetine]. Naši hramovi, u kojima primamo najviše blagoslove koji su ikada udijeljeni smrtniku, izgrađeni su kroz prihode. Nikada ne bismo mogli poslati... starješine u svijet propovijedati evanđelje, kao što to sada činimo, osim ako

imamo prihode da to učinimo... I ima još tisuću drugih stvari koje se stalno događaju za koje su potrebna sredstva...

Da neki sveci posljednjih dana nisu plaćali desetinu, naša četiri hrama ovdje [u 1899.] nikada ne bi bila podignuta, a sudovi i zakoni Božji koji se odnose na uzvišenje i slavu nikada ne bi bili obdržavani. Prvo načelo djelovanja svetaca posljednjih dana jest posvećenje zemlje obdržavanjem ovog zakona desetine, kako bi mogli biti u stanju primiti uredbe koje se odnose na uzvišenje i slavu naših mrtvih.²⁶ [Vidi 3. prijedlog na 156. stranici.]

Gospodin će nas blagosloviti i vremenito i duhovno kada obdržavamo zakon desetine.

Zakon desetine jedan je od najvažnijih koji je ikada objavljen čovjeku... Uz poslušnost ovom zakonu blagoslovi obilja i uspjeha bit će dani svecima.²⁷

Ako ćemo obdržavati ovaj zakon ... zemlja će biti posvećena, a mi ćemo biti ubrojani kao dostojni primiti blagoslove Gospodnje te biti podržani i poduprti u našim financijskim pitanjima i svemu što činimo, vremenitom kao i duhovnom.²⁸

Vremenito spasenje ove Crkve... ovisi o poslušnosti ovom zakonu.²⁹

Siromaštvo postoji i uvijek će postojati među svecima posljednjih dana, sve dok se ne počnemo podčinjavati barem zakonu desetine.³⁰

Doista vjerujem da, ako se sveci posljednjih dana prilagode ovom zakonu, možemo tražiti izbavljenje od svakog zla koje nas može zadesiti.³¹

Ovaj je zakon objavljen naročito za našu zaštitu i sigurnost, kao i za naš napredak na putu pravednosti i svetosti; zakon po kojem zemlja na kojoj prebivamo može biti posvećena; zakon po kojem Sion može biti izgrađen i uspostavljen da ga opaki i bezbožni ljudi više nikada ne sruše ili uklone sa svog mjesta.³²

Imamo hramove i primamo blagoslove koji se odnose na njih, čak i najveće uredbe koje su ikada posluživane čovjeku na zemlji, zbog naše poslušnosti tom zakonu.³³

Desetina se koristi za pomoć u plaćanju izgradnje i održavanja hramova.

Nikada ne možemo biti spremni vidjeti lice Božje dok nismo poštene u plaćanju desetine i drugih obveza.³⁴

Govorio sam jednostavno, i kažem vam da je ono što sam vam rekao o desetini došlo od Gospodina. Djelujte sada prema Duhu Gospodnjem i vaše će oči biti otvorene.³⁵ [Vidi 4. prijedlog na 156. stranici.]

Roditelji i učitelji imaju odgovornost platiti desetinu, a zatim podučavati djecu da čine isto.

Podučite [djecu] da plaćaju svoju desetinu dok su još mladi. Majke, podučavajte svoju djecu da kada dobiju novac trebaju platiti jednu desetinu Gospodinu, koliko god to malo bilo. Podučavajte ih da plaćaju svoju desetinu u cijelosti.³⁶

Prikladno je i ispravno da... službenici i učitelji [u Crkvi] trebaju primiti u svoja srca i duše svoje duh ovog zakona kako bi mogli biti

potpuno osposobljeni udijeliti taj duh, i usaditi u nadolazeći naraštaj svu njegovu važnost i svetost. Od vas se traži, moja braćo i sestre, ne samo da samo obdržavate zakon, već da ga podučavate drugima, čak i nadolazećem naraštaju... a u onoj mjeri u kojoj ste sposobni primiti duh tog zakona, moći ćete ga udijeliti i podučavati...

Od vas tražim ne samo da ga obdržavate, već da ga podučavate djeci svetaca posljednjih dana, te ga urežete u polja njihovog pamćenja, kako bi se, kada odrastu do vremena uračunljivosti, moglo reći da su podučeni o tome i da su to obdržavali od svoje mladosti.³⁷ [Vidi 5. prijedlog na 156. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na priču o predsjedniku Snowu kako prima objavu o desetini (149–152. stranica). Razmislite o njegovoj voljnosti da otputuje u St. George i spremnosti ljudi da obdržavaju zakon desetine. Što možemo naučiti iz ove priče?
2. Zbog čega desetina »nije težak zakon«? (Za neke primjere, vidi stranice 152–153.) Zašto neki ljudi misle da je teško obdržavati zakon desetine? Kako naučavanja predsjednika Snowa mogu pomoći nekome zadobiti svjedočanstvo o plaćanju desetine?
3. Proučite posljednji odjeljak koji započinje na 153. stranici. Koji su neki od blagoslova koje ste vi i vaši ljubljani primili kroz građevine i programe financirane iz desetine? Zašto je plaćanje desetine povlastica?
4. Predsjednik Snow svjedočio je da ćemo biti blagoslovljeni dok obdržavamo zakon desetine (stranice 154–155). Koji su neki blagoslovi koje je zakon desetine donio u vaš život? U živote članova vaših obitelji i prijatelja?
5. Razmotrite savjet predsjednika Snowa roditeljima i učiteljima (155–156. stranica). Što mislite zašto je važno za djecu da plaćaju svoju desetinu, »koliko god ona bila mala«? Koji su neki načini da podučimo djecu plaćati desetinu i prinose?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Malahija 3:8–10; NiS 64:23; 119:1–7

Pomoć pri podučavanju: »Vodite računa o tome da ne završite prebrzo neku dobru raspravu da biste uspjeli prezentirati cijelo gradivo koje ste pripremili. Premda je važno obraditi gradivo, još je važnije pomoći učenicima osjetiti utjecaj Duha, odgovoriti na pitanja, povećati njihovo razumijevanje evanđelja i produbiti njihovu predanost u obdržavanju zapovijedi« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 64).

Napomene

1. »In Juab and Millard Stakes«, *Deseret Evening News*, 29. svibnja 1899, 5.
2. »In Juab and Millard Stakes«, 5.
3. *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 532–533; vidi i *Deseret Evening News*, 17. svibnja 1899, 2; *Deseret Evening News*, 18. svibnja 1899, 2. The *Millennial Star* navodi da je predsjednik Snow održao ovaj govor 8. svibnja, no drugi tadašnji resursi pokazuju da je održan 18. svibnja. Predsjednik Snow također je govorio o desetini 17. svibnja.
4. »President Snow in Cache Valley«, *Deseret Evening News*, 7. kolovoza 1899, 1.
5. »Pres. Snow Is Home Again«, *Deseret Evening News*, 27. svibnja 1899, 1. Crkva je u to vrijeme imala 40 okola.
6. »Pres. Snow Is Home Again«, 1.
7. *Deseret Evening News*, 24. lipnja 1899, 3.
8. »Pres. Snow Is Home Again«, 1.
9. Vidi »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, *Improvement Era*, kolovoz 1899, 792–795; vidi i Ann M. Cannon, »President Lorenzo Snow's Message on Tithing«, *Young Woman's Journal*, travanj 1924, 184–186.
10. B. H. Roberts, citiran u »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, 795.
11. Vidi B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. Conference Report, listopad 1899, 28.
13. »President Snow in Cache Valley«, *Deseret Evening News*, 7. kolovoza 1899, 2.
14. Vidi, npr. *Deseret Evening News*, 24. lipnja 1899, 3. Tadašnji transkripti govora predsjednika Snowa i tadašnji novinski članci o njegovim putovanjima pokazuju da iako je obećao svecima da će biti blagoslovljeni vremenito, kao i duhovno, dok obdržavaju zakon desetine, nije im određeno obećao kraj suše u južnom Utahu.
15. Vidi Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Vidi, npr. »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, 793.
17. Conference Report, travanj 1907, 7.
18. Conference Report, listopad 1899, 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 28. srpnja 1899, 10.
20. Conference Report, travanj 1899, 51.
21. *Deseret Evening News*, 24. lipnja 1899, 3.
22. »President Lorenzo Snow's Message on Tithing«, 185; iz zapisnika sa sastanka održanog u Assembly Hallu u Salt Lake Cityju 29. svibnja 1899.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, 28. srpnja 1899, 10.
24. »President Snow in Cache Valley«, 2.
25. Conference Report, listopad 1899, 28.
26. Conference Report, listopad 1899, 27–28.
27. »In Juab and Millard Stakes«, 5.
28. *Deseret Evening News*, 24. lipnja 1899, 3.
29. »The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations«, 794.

12. POGLAVLJE

30. *Deseret Semi-Weekly News*, 28. srpnja 1899, 10.
31. »President Lorenzo Snow's Message on Tithing«, 185.
32. »Tithing«, *Juvenile Instructor*, travanj 1901, 216.
33. »Tithing«, 215.
34. »Conference of Granite Stake«, *Deseret Evening News*, 21. svibnja 1900, 2; iz detaljnog parafraziranja govora predsjednika Snowa izgovorenog na saboru okola Granite 20. svibnja 1900.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, 28. srpnja 1899, 10.
36. *Millennial Star*, 31. kolovoza 1899, 546.
37. »Tithing«, 215–216.

Potporno društvo: Prava dobrotvornost i čista religija

*»Nijedna institucija nije nikada bila osnovana
s plemenitijim ciljem. Ona je temelj prave
dobrotvornosti, koja je čista ljubav Kristova.«*

Iz života Lorenza Snowa

U ljeto 1901. godine, vrhovno predsjedništvo Potpornog društva organiziralo je cjelodnevnu aktivnost za sestre iz Potpornog društva u dolini Salt Lake. Predsjednik Lorenzo Snow prihvatio je poziv da sudjeluje i obrati se grupi. Započeo je svoj govor govoreći: »Zahvaljujem se na povlastici što mogu provesti sat ili dva u vašem društvu ovo poslijepodne, i vjerujem da se danas dobro provodite. Prikladna rekreacija i zabava dobre su stvari i drago mi je što vidim vas, sestre, kako uživate u odmoru i rekreaciji, jer vi, koje tako naporno radite iz dana u dan u svojim domovima i u Potpornom društvu, doista zaslužujete svaku rasonodu koju možete dobiti.«

Predsjednik Snow, čija je sestra Eliza R. Snow služila kao druga savjetnica u vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva, iskazao je zahvalnost za djelo Potpornog društva. Govoreći o ženama u Crkvi, rekao je: »Teško je zamisliti što bismo učinili ili kakav bi napredak ostvarilo djelo Gospodnje, bez njih.« Kao primjer naveo je crkveni misionarski program u to doba, kada su oženjeni muškarci često pozivani služiti cjelodnevnu misiju: »Kada smo bili odsutni u inozemnim misijama, njihove misije kod kuće obično nisu bile ništa manje naporne od naših izvan kuće; a usred kušnji i oskudice one su pokazale strpljenje, hrabrost i samostalnost, što je bilo doista nadahnjujuće. Hvala Bogu za žene ove Crkve! To je ono što osjećam danas na ovom skupu.«¹ [Vidi 1. prijedlog na 164. stranici.]

U počecima Crkve, sestre iz Potpornog društva radile su zajedno i snažile jedna drugu vremenito i duhovno.

Naučavanja Lorenza Snowa

Članice Potpornog društva primjer su prave dobrotvornosti i čiste religije.

Potporno je društvo organizirao... prorok Joseph Smith pod Gospodnjim nadahnućem... Danas se prepoznaje kao jedna od naj-snažnijih sila za dobro u Crkvi...

Misija je Potpornog društva pomagati unesrećenima, služiti bolesnima i slabima, hraniti sirote, obući nage i blagosloviti sve sinove i kćeri Božje. Nijedna institucija nije nikada bila osnovana s plemenitijim ciljem. To je temelj prave dobrotvornosti, koja je čista Kristova ljubav [vidi Moroni 7:47], a taj duh bio je prikazan u svakom službeništvu Društva među ljudima. Apostol Jakov rekao je: »Čisto i neokaljano bogoslužje pred Bogom i Ocem sastoji se u ovomu: pohađati sirote i udovice u njihovoj nevolji i čuvati samoga sebe čistim od ovog svijeta.« [Jakovljeva 1:27.] Prihvaćajući to kao istinu, članice Potpornog društva sigurno su svojim životima bile primjer čistog i neokaljanog bogoslužja; jer one su služile onima u nevolji, svojim rukama ljubavi zagrlile su sirote i udovice te se čuvale neokaljane od ovoga svijeta. Mogu svjedočiti da nema čišćih i pobožnijih žena u svijetu od onih koje se mogu sresti u okvirima Potpornog društva.² [Vidi 2. prijedlog na 164. stranici.]

Sestre iz Potpornog društva surađuju s obnašateljima svećeništva kako bi unaprijedile interese kraljevstva Božjeg.

Uvijek mi je pružalo radost vidjeti kako ste vi, sestre iz Potpornog društva, vjerno stajale uz sluge Gospodnje u svim okolnostima. Uvijek ste bile uz svećeništvo, spremne osnažiti njihove ruke i učiniti svoj dio u pomaganju unaprijeđenja interesa kraljevstva Božjeg; i kao što ste sudjelovale u tim poslovima, tako ćete zasigurno sudjelovati i u pobjedi djela te u uzvišenju i slavi koju će Gospodin dati svojoj vjernoj djeci...

Nijedan mudri biskup neće propustiti cijeniti rad Potpornog društva u svom odjelu. Što bi biskup mogao napraviti bez Potpornog društva? Rekao bih svim biskupima u Crkvi, potičite sestre iz

Potpornog društva, i podržite ih u njihovom djelu dobrotvornosti i dobročinstva, i one će biti blagoslov vama i narodu.³ [Vidi 3. prijedlog na 164. stranici.]

Dobro je imati utjecaj Potpornog društva u svakom domu.

Savjetovao bih braću neka potaknu svoje žene na [sudjelovanje] u Društvu...; jer bilo bi dobro imati utjecaj ove organizacije u svakom domu. Pozivam vas, moje sestre, da u svojim posjetima domova svetaca posljednjih dana nosite ovaj utjecaj kamo god idete. Gospodin vam je jasno pokazao narav vašeg odnosa s njim i što se očekuje od vas kao žena i majki. Podučavajte to onima koje posjećujete, naročito mladim damama...

Vi, moje sestre, kao članice Potpornog društva i kao majke u Izraelu, trebate koristiti sav svoj utjecaj... u korist majčinstva i vjernosti bračnim savezima.⁴ [Vidi 4. prijedlog na 164. stranici.]

Kako Crkva raste, sestre iz Potpornog društva imat će veće mogućnosti služiti.

Nije potrebno da ulazim u detalje što je Potporno društvo učinilo u prošlosti; njihov izuzetan rad poznat je u cijelom Sionu, i u mnogim dijelovima svijeta. Dovoljno je reći da je bilo odano svojoj misiji, a njihova ostvarenja nije premašila, niti izjednačila, nijedna druga dobrotvorna organizacija. Sveci posljednjih dana ponosni su na njih i njihova ostvarenja, i zahvalni su našem Ocu na Nebu što je nadahnuo svog slugu, proroka, da uspostavi takvu organizaciju. Budućnost Društva puna je obećanja. Kako Crkva raste, njegovo područje korisnosti sukladno će rasti, i ono će biti moćnije činiti dobro nego što je bilo u prošlosti. Kada bi se sve sestre okupile za podršku Društva, ono bi ostvarilo moćno djelo i bilo stalan blagoslov za Crkvu. Bilo bi ugodno vidjeti sredovječne žene zainteresirane za ovu organizaciju poput starijih žena, a kada se zainteresiraju one će otkriti kako će to osnažiti njihovu vjeru, dati im širi pogled na život i njihove odgovornosti te ih u osnovi poboljšati na putu napretka i savršenstva.⁵

Od početka njihovog djela blagoslovi su Božji dani [ženama Crkve], i promatrao sam mnoštvo oduševljenja, radosti i dubokog

»Članice Potpornog društva su sigurno bile primjer u njihovim životima čistog i neokaljanog bogoslužja.«

interesa za njihov napredak... One su ostvarile zadivljujući uspjeh i čudesno je kako ih je Bog blagoslovio i izlio na njih svog Duha. One su postale, i mogu to reći s poštovanjem, poput anđela koji stoje u nazočnosti ljudi svijeta.⁶ [Vidi 5. prijedlog na 165. stranici.]

Sestre iz Potpornog društva koje vjeruju u Boga i služe mu bit će blagoslovljene u ovom životu i u vječnosti.

To je ono što želimo usaditi u srca sestara – da budu korisne u svojem djelokrugu i pritom ne budu obeshrabrene, već vjeruju u Boga i ugledaju se na njega, a njegovi će čudesni blagoslovi, obećavam vam, biti izliveni na vas. Takvo će biti vaše iskustvo... Dopustite mi da ponovim, nemojte biti obeshrabrene, već idite i postignite dobro, vjerujte i težite poboljšanju sa svakom prilikom koja se ponudi. Želimo da koristite sve talente koje vam je Bog udijelio. I još ću nešto reći o vašim mogućnostima za uspjeh. Kada čovjek krene putovati putem koji je pripremio Gospodin, i kojim će postići dobro u njegovo ime, zasigurno će uspjeti. On je upravo tamo gdje Bog želi da bude, a to je mjesto na kojem s velikim pravom možete tražiti blagoslov od Boga.⁷

Želim reći kako Bog blagoslivlja službenice i članice Potpornog društva. Vi ispunjavate divnu misiju i potaknuo bih vas da ne klonete u dobročinstvu [vidi NiS 64:33]. Svi mi težimo celestijalnoj slavi, a divota mogućnosti pred nama ne može se izraziti ljudskim jezikom. Ako nastavite biti vjerne u djelu u koje ste uključene, dostićete tu slavu i radovati se zauvijek u nazočnosti Boga i Jaganjca. Tome vrijedi težiti; za to se vrijedi žrtvovati, i blagoslovljen je muškarac ili žena koji će ostati vjerni da bi to primili. Neka vas Bog sve blagoslovi.⁸ [Vidi 6. prijedlog na 165. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Predsjednik Snow izjavio je kako bi bilo teško zamisliti napredak djela Gospodnjeg bez žena u Crkvi (159. stranica). Na koje načine žene danas doprinose djelu Gospodnjem?
2. Razmislite o riječima predsjednika Snowa o misiji Potpornog društva (161. stranica). Prisjetite se trenutka kada su sestre iz Potpornog društva ispunile ovu misiju pomažući vama ili vašoj obitelji. Kako su takva djela utjecala na vaš život?
3. Osvrnite se na poglavlje koje započinje na dnu 161. stranice. Na koje načine sestre iz Potpornog društva »unaprije[đuju] interese kraljevstva Božjeg? Koje ste primjere vidjeli gdje sestre iz Potpornog društva surađuju s obnašateljima svećeništva?
4. Razmislite o molbi predsjednika Snowa sestrama iz Potpornog društva da koriste svoj utjecaj »u korist majčinstva i vjernosti bračnim savezima« (162. stranica). Zašto je ovaj utjecaj potreban u današnjem svijetu? Na koje načine sestre iz Potpornog društva mogu pomoći djevojkama da se pripreme za hramski brak i majčinstvo?
5. Predsjednik Snow je rekao: »Kako Crkva raste... područje korisnosti [Potpornog društva] sukladno će rasti, i ono će biti moćnije činiti dobro nego što je bilo u prošlosti« (162. stranica).

U današnjem svijetu, što sestre iz Potpornog društva mogu učiniti kako bi povećale svoj utjecaj za dobro?

6. Proučite poglavlje koje započinje na 163. stranici. Razmislite o načinima kako ste bili vođeni »gdje Bog želi da bude[te]«. Kako vam je Bog pomogao u tim nastojanjima?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Izaija 1:17; Matej 25:34–40; Mosija 4:26–27; Alma 1:29–30; Moroni 7:44–48

Pomoć pri podučavanju: »Dok se pripremate za podučavanje, koristite različite metode podučavanja iz lekcije u lekciju. To može značiti ponekad koristiti nešto tako jednostavno kao što je plakat u boji ili grafikon na zidu u jednoj lekciji te popis pitanja na ploči u drugoj.« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 89).

Napomene

1. »Prest. Snow to Relief Societies«, *Deseret Evening News*, 9. srpnja 1901, 1.
2. »Prest. Snow to Relief Societies«, 1.
3. »Prest. Snow to Relief Societies«, 1.
4. »Prest. Snow to Relief Societies«, 1.
5. »Prest. Snow to Relief Societies«, 1.
6. *Young Woman's Journal*, rujana 1895, 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, rujana 1895, 578.
8. »Prest. Snow to Relief Societies«, 1.

Prije nego što je iscijelio slijepca, Spasitelj je rekao: »Meni treba činiti djela onoga koji me posla« (Ivan 9:4).

»Bogu [je] sve moguće«

»Priroda tih zahtjeva za nas [je] takva da im nijedna osoba ne može udovoljiti, osim uz pomoć Svemogućega... On je obećao tu pomoć.«

Iz života Lorenza Snowa

Predsjednik Lorenzo Snow bio je radnik koji je slijedio svoj često ponavljani savjet: »Trebamo uložiti napore... Ne koristi nam biti besposleni i ostati neaktivni.«¹ No priznao je kako u svojoj želji da izgradi kraljevstvo Božje njegov vlastiti napor ne bi nikada bio dovoljan bez milosti Božje – ili »vrhovne pomoći«² kako ju je često nazivao. Prema tome, potičući članove Crkve da naporno rade na »razvoju [pravednih] načela«, u istom je dahu izjavio da »mi, kao sveci posljednjih dana, trebamo razumjeti i imati na umu da spasenje dolazi kroz milost Božju.«³ Svjedočio je da će Bog dodati svoju snagu našim nastojanjima: »Gdje nas Gospodin postavi, tamo trebamo biti; kada od nas traži da uložimo napore za podršku tih svetih načela, to trebamo napraviti; to je sve oko čega se trebamo brinuti; za ostalo će se pobrinuti naš Nebeski Otac.«⁴

Sestra predsjednika Snowa, Eliza, primijetila je da je bio odan tom učenju. Opisala ga je kao čovjeka koji je imao »nepokolebljivo pouzdanje u podržavajuću moć i milost [Božju]«. Rekla je da je »znao u koga se uzda« i stoga je mogao izdržati »svaku tegobu, svako suprotstavljanje« i »prevladati svaku prepreku.«⁵

Lorenzo Snow pokazao je svoje pouzdanje u podržavajuću moć Božju na putovanju prema svojoj misiji u Engleskoj 1840. godine. Na putu u trajanju od 42 dana preko Atlantskog oceana, on i njegovi suputnici podnijeli su tri velike oluje. Kasnije je opisao da su to bile »strašne oluje – oluje koje su poznavatelji oceana proglasili vrlo opasnim«. Primijetio je razliku između njegovog odgovora na oluje i odgovora nekih drugih putnika: »U brojnim situacijama, u

najmanju ruku, događaj je bio užasavajuće nevjerojatan. Nisam bio iznenađen što su se muškarci, žene i djeca koji nisu naučili uzdati se u Boga stisnuli u agoniji straha i plakali. Ja sam se uzdao u onoga koji je stvorio mora i odredio njihove granice. Bio sam na njegovom zadatku – znao sam da sam bio poslan na ovu misiju vlašću koju je on priznavao, i iako je ocean divljao a brod se ljuljao i tresao usred razbacanih valova, on je bio za kormilom, a moj je život bio siguran pod njegovom zaštitom.«⁶

Mnogo godina kasnije, kada je Lorenzo Snow postao predsjednik Crkve, ponovno je pronašao utjehu u spoznaji da je Gospodin bio za kormilom. Na sastanku održanom 13. rujna 1898, Zbor dvanaestorice apostola jednoglasno je izrazio svoju predanost da ga podrže kao predsjednika Crkve. Zapisnik sa sastanka navodi kako je tada ustao i rekao da »nema koristi od ispričavanja zbog nesposobnosti, itd., da preuzme ogromne odgovornosti koje se odnose na taj položaj... Smatrao je da je na njemu da učini najbolje što može i pouzda se u Gospodina.«⁷ [Vidi 1. prijedlog na 172. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Uz Božju pomoć možemo učiniti sve što se od nas traži.

Želim govoriti na način koji će služiti za našu izgradnju i zajednički napredak u onome što se odnosi na naše spasenje. Zbog toga želim vjeru i molitve svih onih koji vjeruju u utjecanje Gospodinu za poduku i mudrost.

Trebamo shvatiti odnos koji imamo s Gospodinom, našim Bogom, i jedinstveni položaj u kojem se nalazimo. Kako bismo ispravno ispunili obveze koje imamo, trebamo vrhovnu pomoć...

Isus je rekao mladom čovjeku, koji mu je prišao i želio znati što treba učiniti kako bi primio vječni život, da »obdržava zapovijedi«. Mladić je odgovorio da je obdržavao te zapovijedi od svoje mladosti. Spasitelj je, gledajući u njega, primijetio da još nešto nedostaje. Mladić je obdržavao moralni zakon, zakon dan Mojsiju, i zbog toga ga je Isus volio, no vidio je da mu nedostaje još jedno. Bio je bogat čovjek i imao je utjecaja u svijetu zbog svog velikog bogatstva. Isus

je znao, prije nego što ga bude mogao uzdići, ili bilo koga drugoga, u celestijalni svijet, kako je potrebno da bude podložan u svemu i uvidi da je poslušnost celestijalnom zakonu od najveće važnosti. Isus je znao što se traži od svakog čovjeka kako bi stekao celestijalnu krunu – da ništa ne smije biti draže od poslušnosti nebeskim zahtjevima. Spasitelj je u tom mladiću vidio da prijanja uz nešto što nije u skladu sa zakonom celestijalnog kraljevstva. Možda je u njemu vidio sklonost da emotivno prione uz ono što je za njega štetno, i što bi obdržavanje zahtijeva evanđelja učinilo neugodnim ili nemogućim, stoga mu je rekao da treba otići, prodati sve što ima »i podati siromasima i slijediti ga«.

Ova je zapovijed rastužila i ožalostila mladića. Gledao je na bogatstvo kao na veliki cilj u životu koje mu donosi utjecaj u svijetu i sve što je želio; kao na nešto što mu osigurava blagoslove i životne užitke; kao sredstvo koje ga uzdiže na visoke položaje u društvu. Nije mogao ni pojmiti da osoba može osigurati blagoslove, užitke i povlastice u životu, i ono što je njegova narav željela, bez njegovog bogatstva. No evanđelje ima moć namiriti sve što je potrebno za ispunjavanje čovjekovih želja i zahtjeva te ga usrećiti. Bogatstvo nije zamišljeno da to postigne; a Gospodin mu je želio da se odrekne tih težnji, da ih izbaci iz svog uma i srca, kako bi ga mogao učiniti svojim slugom u svemu. Želio je da taj čovjek bude potpuno predan svojoj službi, da se upusti u ovo djelo s cjelovitom namjerom srca, slijedi napatke Svetoga Duha i pripremi se za celestijalnu slavu. No ovaj mladić nije bio voljan; bila je to prevelika žrtva. A Spasitelj je tom prilikom rekao: »Kako mučno bogataši ulaze u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz iglene ušice proći nego bogatašu ući u kraljevstvo Božje.«

Učenici »se začudiše« tome, »te upitaše: 'Tko se onda može spasiti?'« Mislili su da nitko ne može posjedovati bogatstvo i biti spašen u kraljevstvu Božjem. Bila je to misao koju su primili iz Spasiteljevih napomena. No Isus je odgovorio: »Ljudima je nemoguće, ali je Bogu sve moguće.« [Vidi Matej 19:16–26; vidi i Joseph Smith Translation [prijevod Josepha Smitha] Matthew 19:26, fusnota *a*, i Mark 10:27, fusnota *a*.]⁸ [Vidi 2. prijedlog na 172. stranici.]

Bog je obećao da će nam pomoći u našim osobnim nastojanjima da živimo evanđelje.

Po sebi i sami od sebe ne možemo nikako zadovoljiti zahtjeve svih zapovijedi koje nam je Bog dao. Sam Isus nije mogao bez božanske pomoći svog Oca ispuniti njegovo djelo. Jednom je prigodom rekao: »Ja sam od sebe ne mogu ništa činiti. Kako čujem, sudim, i moj je sud pravedan, jer ne tražim svoju volju, nego volju onoga koji me poslao.« [Ivan 5:30.] A ako je bilo potrebno da on, naš Gospodin, ima božansku pomoć, nama će biti još važnije primiti njegovu pomoć. A u svakoj okolnosti i situaciji koje okružuju svece posljednjih dana, dok obavljaju svoje dužnosti, oni imaju pravo na vrhovnu pomoć Svetoga Duha za podršku u raznim situacijama koje ih okružuju i u dužnostima koje se od njih traži da izvrše...

Ne mogu zamisliti ništa što je toliko važno kao raditi i steći vlastito uzvišenje i slavu. To je nesumnjivo jedna divna svrha zbog koje smo došli na svijet... Nijedan muškarac ili žena ne bi trebali biti obeshrabreni kada osjete da ne mogu ispuniti ono što žele izvršiti, već bismo svi trebali raditi ono što možemo kako bismo izvršili divno djelo zbog kojeg smo ovdje.⁹

Sušтина religije koju smo prihvatili zahtijeva određeni način ponašanja koji nijedna druga religija za koju znamo ne traži od svojih sljedbenika; a priroda tih zahtjeva za nas [je] takva da im nijedna osoba ne može udovoljiti, osim uz pomoć Svemogućega. Potrebno je da razumijemo, barem dijelom, divne i važne blagoslove koje trebamo naposljetku primiti, podlažući se zahtjevima religije ili evanđelja koje smo primili. Žrtve koje se traže od nas takve su prirode da ih nijedan muškarac ili žena ne mogu podnijeti, osim uz pomoć vrhovne moći; a Gospodin, zadajući te zahtjeve, nikada nije namjeravao da se od njegovog naroda zahtijeva da im se podlože osim uz vrhovnu pomoć, uz onakvu pomoć koju nijedna druga skupina pobožnih ljudi ne ispovijeda. On je obećao tu pomoć...

Ti zahtjevi... zahtijevani su u svakom vremenu i razdoblju kada je Bog pozvao narod da mu služi i primi njegove zakone. Zahtijevani su u vrijeme Izraela, na početku tog naroda. Zahtijevani su od Abrahama, Izaka i Jakova. Zahtijevani su od Mojsija i od ljudi koje je izveo iz egipatskog ropstva. Zahtijevani su od svih proroka koji

»Ovo djelo u koje smo vi i ja uključeni može uspjeti i biti unaprijedeno jedino kroz Božje blagoslove za vjerne i poštene napore.«

su postojali od dana Adama do danas. Zahtijevani su od apostola koji su primili svoje poslanje polaganjem ruku Isusa Krista, Sina Boga živoga, i od sljedbenika religije koju su apostoli proglasili i podučavali ljudima u njihovo doba, i nijedan čovjek, grupa ljudi ili stalež od Adama do danas, ne mogu udovoljiti tim zahtjevima osim naroda Božjega, kao da su podareni moću s visina, koja je mogla proizaći jedino od Gospodina, našeg Boga.¹⁰ [Vidi 3. prijedlog na 172. stranici.]

Kada sudjelujemo u Božjem djelu, trebamo Božju pomoć.

Što god možete poduzeti za unapređenje interesa Siona, morate se pouzdati u Gospodina za uspjeh.¹¹

Čovjekov um treba biti uprt jedino na slavu Božju u svemu što počne ostvarivati. Treba nam biti jasno da sami ne možemo učiniti ništa. Mi smo Božja djeca. Nalazimo se u tami, [osim] ako Bog prosvijetli naše razumijevanje. Mi smo bespomoćni, [osim] ako nam Bog pomogne. Djelo koje trebamo učiniti ovdje takve je naravi da ga ne možemo obaviti bez pomoći Svemogućega... To je veliki

problem s ljudima iz svijeta, i s mnogim starješinama Izraelovim; zaboravljamo da radimo za Boga; zaboravljamo da smo ovdje kako bismo ispunili određene svrhe koje smo obećali Gospodinu da ćemo ih ispuniti. Ovo je veličanstveno djelo u koje smo uključeni. To je djelo Svemogućega; a on je odabrao muškarce i žene za koje zna iz prošlih iskustava da će ispuniti njegove svrhe.¹²

Ovo djelo u koje smo vi i ja uključeni može uspjeti i biti unaprijedeno jedino kroz Božje blagoslove za vjerne i poštene napore i našu odlučnost da ostvarimo djelo zbog kojeg smo došli u ovo postojanje. Kada se osvrnemo na iskustva kroz koja smo prošli, jednostavno razumijemo kako naše blagostanje ovisi o našim poštenim pokušajima da ostvarimo Božje djelo, da radimo u interesu ljudi i oslobodimo se sebičnosti, koliko god je to moguće. Budući da je tako bilo u prošlosti, možemo doista vjerovati da će naš budući napredak ovisiti o našoj odlučnosti vršenja volje Božje u svim okolnostima i uz pomoć koju će nam on dati.¹³ [Vidi 4. prijedlog na 173. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na zapis od 167–168. stranice. Što mislite zašto ljudi koji se uzdaju u Boga reagiraju na kušnje drugačije od ljudi koji se ne uzdaju u Boga?
2. Razmišljajte o priči o Spasitelju i bogatom mladiću (stranice 168–169). Koje su neke od stvari uz koje se ljudi vežu i zbog kojih se žaloste? Zašto trebamo »odbaciti« te stvari iz naših života prije nego što možemo primiti najveće Gospodnje blagoslove?
3. Predsjednik Snow podučio je da je čak i Spasitelj trebao »božansk[u] pomoć« da »ispuni njegovo djelo« (170. stranica). Kako možete upotrijebiti riječi predsjednika Snowa da biste pomogli nekome tko se osjeća neadekvatno zadovoljiti zah-tjeve evanđelja?

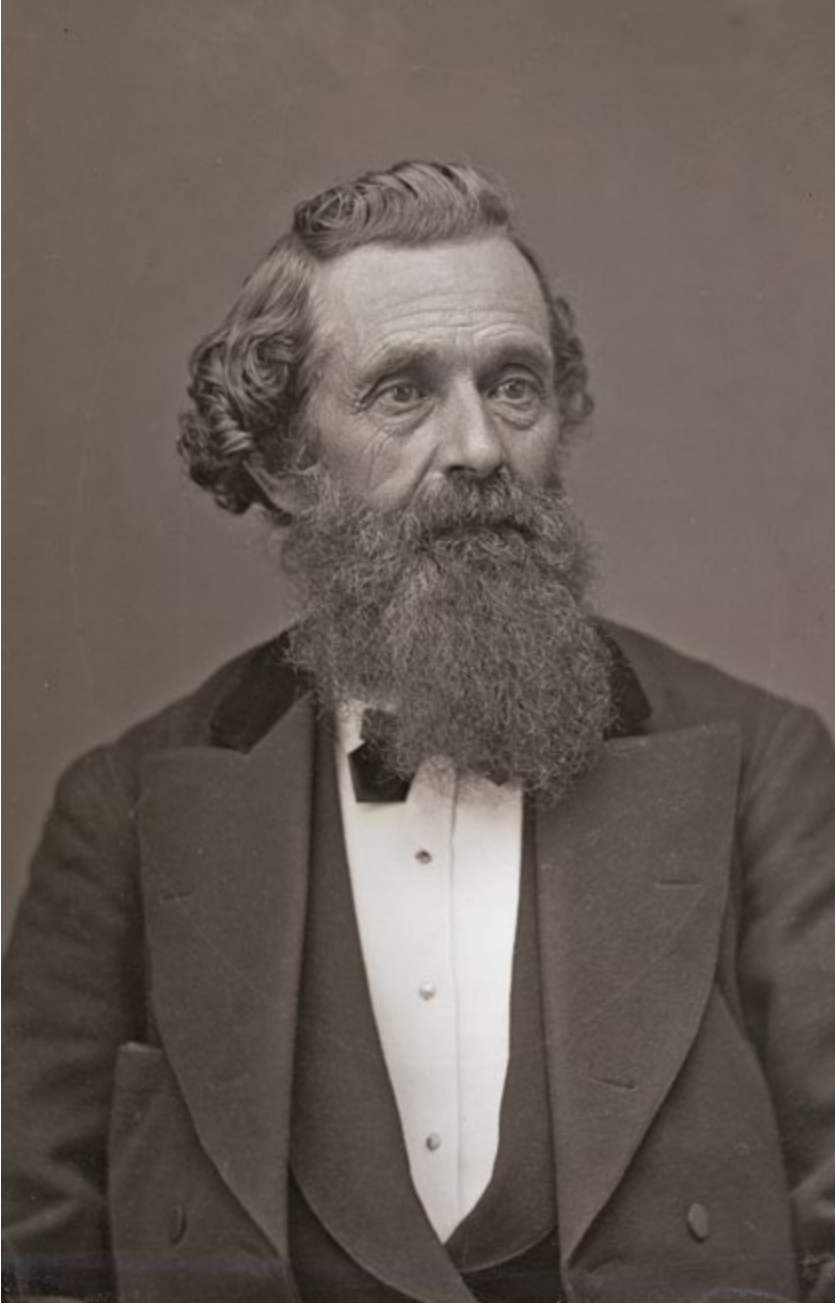
4. Potražite posljednji odjeljak ovog poglavlja (stranice 171–172). Što mislite zašto ponekad ne tražimo Boga za pomoć? Razmislite o tome što možete učiniti kako biste primili više njegove pomoći u svom životu.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Filipljanima 4:13; 2. Nefi 10:23–24; 25:23; Jakov 4:6–7; Mosija 24:8–22; Članci vjere 1:3

Pomoć pri podučavanju: »Zadužite sudionike da pročitaju odabrana pitanja s kraja poglavlja (pojedinačno ili u malim grupama). Zamolite ih da potraže učenja u poglavlju koja se odnose na ta pitanja. Zatim ih pozovite da iznesu svoja mišljenja i uvide ostatku grupe« (stranica vii u ovoj knjizi).

Napomene

1. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
2. *Deseret News*, 14. siječnja 1880, 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. kolovoza 1882, 1.
4. *Deseret News*, 28. listopada 1857, 270.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 116–117.
6. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 49.
7. *Journal History*, rujna 1898, 4.
8. *Deseret News*, 14. siječnja 1880, 786.
9. Conference Report, travanj 1898, 12.
10. *Deseret News*, 14. siječnja 1880, 786.
11. *Improvement Era*, srpanj 1899, 708.
12. *Deseret Weekly*, 12. svibnja 1894, 638.
13. Conference Report, travanj 1901, 1.

Starješina Lorenzo Snow

Vjerno, energično služenje u Božjem kraljevstvu

*»Znajući da je naša religija istinita,
trebamo biti najpredaniji ljudi na licu
zemaljskom cilju koji smo prihvatili.«*

Iz života Lorenza Snowa

Pr red kraj 1851. Prvo je predsjedništvo izdalo poslanicu u kojoj su zatražili da svi članovi Zbora dvanaestorice »dovrše služenje na svojim misijama« i vrata se u Salt Lake City do travnja 1853.¹ Tako se misija Lorenza Snowa u Italiji počela bližiti kraju. U veljači 1852. prepustio je vodstvo misionarskog rada bratu Johnu Danielu Mаланu, novom obraćeniku, i otputovao sa starješinom Jabezom Woodardom u otočnu državu Maltu. Starješina Snow nadao se da će se na Malti ukrcati na brod za Indiju. Prvi misionari u toj zemlji radili su pod njegovim nadzorom i on je osjećao veliku želju da im se pridruži. Od tamo je planirao »obići cijeli svijet«, vraćajući se kući preko Tihog oceana do zapadnih Sjedinjenih Država.²

Planovi starješine Snowa promijenili su se kada su on i starješina Woodard došli do Malte. Saznao je da će se zadržati na otoku nekoliko tjedana jer se parobrod pokvario na Crvenom moru. Umjesto da prigovara zbog odgode, odlučio je raditi. U pismu od 10. ožujka 1852. godine, napisao je: »Osjećam da će mnogo dobra proizaći od načina na koji Gospodin može usmjeriti korištenje vremena koje imam na raspolaganju, budući da sam okružen zanimljivim ljudima, i na vrlo važnom području rada, gdje će se divno djelo ostvariti, šireći se na obližnje narode.« Javio je da je poslao po starješinu Thomasa Obraya, misionara u Italji, »da odmah dođe i donese dobru zalihu brošura i knjiga«. Iako starješina Snow nije točno znao što će on i njegovi suradnici raditi na Malti, iskazao je želju da tamo

uspostavi ogranak Crkve. To će, rekao je, »oslabiti duhovne okove mnogih naroda budući da su Maltežani zbog svojih trgovačkih veza rašireni po obalama Europe, Azije i Afrike.«³

Dana 1. svibnja 1852. starješina Snow poslao je pismo izvješćujući o radu na Malti. Napisao je: »Ljudi nas sada stalno posjećuju kako bi saznali više o ovoj 'neobičnoj religiji'; prije nekoliko večeri, u jednom smo trenutku imali, u našim privatnim odajama, gospodu iz osam različitih nacija, koji su došli iz različitih dijelova grada kako bi razgovarali o našim naucima: među njima su bili neki iz Poljske i Grčke, koji sada čitaju naša djela s velikim zanimanjem. Dva mudra i poduzetna mladića, koji su prvenac našeg službeništva na ovom otoku, moći će nam pomoći u pokretanju djela u koje smo uključeni; jedan od njih koji je zaređen za starješinu tečno govori nekoliko jezika.«³

Starješina Snow nikada nije ispunio svoj san služenja u Indiji i obilaska svijeta. Umjesto toga, predano je slijedio volju Gospodnju tijekom ovog neočekivanog ostanka na Malti, gradeći temelj za misionarski rad u toj zemlji. Kada se naposljetku uspio ukrcati na brod u svibnju 1852, krenuo je na zapad umjesto na istok, slijedeći upute svojih vođa da se vrati u Salt Lake City. Otprilike dva mjeseca kasnije, starješine Woodard i O Bray organizirali su ogranak Crkve na Malti.⁵ [Vidi 1. prijedlog na 183. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Budući da smo primili puninu evanđelja, služimo kao Kristovi poslanici.

Svjedočimo cijelom svijetu da božanskom objavom, kroz očitovanja Svetog Duha, znamo da Isus jest Krist, Sin živućeg Boga, te da se osobno objavio Josephu Smithu kao i svojim drevnim apostolima nakon što je ustao iz grobnice, te mu je objavio jedine nebeske istine po kojima se čovječanstvo može spasiti. To... zauzima vrlo važnu i odgovornu poziciju, znajući kao što mi znamo, da će nas Bog držati odgovornima za način na koji se nosimo s ovim svetim povjerenjem koje nam je udijelio.

Kao što su se drevni apostoli pokazali pred svijetom, nakon što su primili svoje poslanje od uskrslog Otkupitelja, da propovijedaju

evanđelje kraljevstva svim narodima, obećavajući svima koji uzvjeruju u njihovu riječ dar Duha Svetoga polaganjem ruku, tako se i mi pokazujemo. Kao što su oni zbog svoje ovlasti objavili sa svom sigurnošću, usred progona i protivljenja, da je evanđelje moć Božja za spasenje svima onima koji uzvjeruju i slušaju, tako i mi objavljujemo. Kao što su oni propovijedali vjeru u Gospodina Isusa Krista, krštenje za otpust grijeha i polaganje ruku onih koji su propisno ovlaštene za primanje Duha Svetoga, što je osnova za spasenje, tako i mi propovijedamo. Kao što su oni moću Duha Svetoga postali svjedoci Gospodina Isusa Krista i vjerni nositelji njegove evanđeoske poruke cijelom svijetu pogana, tako smo, pomoću i kroz istog Svetoga Duha, mi postali njegovi svjedoci, i budući da smo pozvani istim božanskim i svetim pozivom, mi stoga zauzimamo istu poziciju.

Stoga, zauzimajući tu poziciju, prihvaćamo sve odgovornosti Kristovih poslanika, postajemo odgovorni za naša individualna djela i za način na koji koristimo talente i sposobnosti koje nam je Gospodin dao.⁶ [Vidi 2. prijedlog na 183. stranici.]

Članstvo u Crkvi poziv je za pomaganje drugima primiti spasenje.

Kada Gospodin pozove pojedinca ili skupinu pojedinaca iz svijeta, to nije uvijek s ciljem da ta određena osoba ili osobe imaju koristi. Gospodinov cilj nije tek spasenje nekolicine ljudi koji se zovu sveci posljednjih dana... već spasenje svih ljudi, živih i mrtvih. Kada je Gospodin pozvao Abrahama, dao mu je određena obećanja o slavi koja će doći njemu i njegovom potomstvu, a u tim obećanjima nalazimo ovu čudesnu rečenicu: svi će se narodi zemaljski blagoslivljati njime i njegovim potomstvom [vidi Postanak 22:15–18; Abraham 2:9–11]... Naum Gospodnji je bio blagosloviti ne samo njega i njegovo potomstvo, već sve obitelji zemaljske...

Kada je Isus došao, došao je kao žrtva ne samo za interes Izraela, ili potomstva Abrahama, Izaka i Jakova, već i za interes cijele ljudske obitelji, da po njemu svi ljudi mogu biti blagoslovljeni, da u njemu svi ljudi mogu biti spašeni; a njegova je misija bila napraviti pripremu po kojoj će cijela ljudska obitelji moći primiti pogodnosti vječnog evanđelja, ne, kao što rekoh, samo Izrael, već cijela

ljudska rasa; i ne samo onih koji žive na zemlji, već i onih u svijetu duhova ...

Imamo isto svećeništvo koje je Isus imao, i moramo činiti kao što je on činio, žrtvovati naše osobne želje i osjećaje kao i on, možda ne umrijeti poput mučenika kao on, ali trebamo se žrtvovati kako bismo proveli nakane Božje, ili nećemo biti dostojni ovog svetog Svećeništva i biti spasitelji svijeta. Bog nas kani učiniti spasiteljima ne samo za mnoge koji sada žive na zemlji, već za mnoge u svijetu duhova: Neće nas samo staviti u položaj da spasimo sebe, već će nas osposobiti da pomognemo u otkupljenju mnogih potomaka Svemogućega.⁷ [Vidi 3. prijedlog na 183. stranici.]

Svaki poziv i odgovornost važni su u Gospodnjem djelu.

Sada je pitanje shvaćamo li naš položaj, razumijemo li u potpunosti narav djela koje smo odlučili izvršiti? Ponekad sam pod dojmom da su neka naša braća, starješine u Izraelu, previše spremni i voljni izbjeći obveze koje su preuzeli prilikom sklapanja svojih saveza, a vjera koju su nekad imali čini se potpuno iscrpljena, i kao da su se smirili u tihom zadovoljstvu članstva u Crkvi samo po imenu.

Ima drugih koji smatraju da zbog toga što nisu jako poznati, zbog toga što možda... nemaju preveliki utjecaj, nije važno koje navike usvoje ili kakav primjer daju svojoj braći. No tada, ako imaju odgovorne položaje, kao na primjer u predsjedništvu Crkve ili poput savjetnika, ili pripadaju Zboru dvanaestorice apostola, ili su predsjednik velikog vijeća, ili veliki svećenici ili Sedamdesetorice, tada bi smatrali važnim kako se ponašaju. U tome je pokazana velika slabost ili strašno neznanje, njihova svijeća ili se gasi ili nikada nisu shvaćali položaj koji su imali uzimajući na sebe odgovornosti evanđelja.

Rečeno nam je u Spasiteljevoj usporedbi da je kraljevstvo nebesko poput domaćina koji je dao svoju imovinu slugama svojim prije puta u daleku zemlju. Jednom je dao pet talenata, drugom dva, a trećem jedan. Onaj koji je primio pet talenata otišao je i trgovao te stekao još pet talenata, udvostručujući dio koji mu je povjeren, a i onaj koji je primio dva talenta otišao je i stekao još dva. No onaj koji je primio jedan talent, otišao je i iskopao rupu u

»Ako ispunjavate svoju dužnost, posjedujete ono što svijet ne može dati niti oduzeti.«

zemlji te sakrio novac svog gospodara. Nesumnjivo je mislio kako je njegova odgovornost tako mala da nije mogao učiniti mnogo, pa se zbog toga ne trudi previše u korištenju tako malog talenta. [Vidi Matej 25:14–30.] Ne odnosi li se to izravno na stanje nekih naših starješina? Jedan je rekao: »Ja sam samo stolar, ili krojač, ili možda zidarski pomoćnik, stoga ne može biti važno kako se ponašam, izvršavam li svoje dužnosti u svom skromnom okruženju pošteno ili ne. No bilo bi *mного drugačije* kada bih djelovao na odgovornijem ili istaknutijem položaju.«

Stani, brate moj; nemoj dopustiti da budeš obmanut takvim varljivim idejama. Istina je da si možda samo zidarski pomoćnik, no upamti da si starješina u Izraelu, poslanik Gospodina Isusa Krista, i ako ispunjavaš svoju dužnost, posjeduješ ono što svijet ne može dati

niti oduzeti; i odgovoran si Bogu za pošteno korištenje talenata nad kojim te je postavio upraviteljem, bez obzira jesu li veliki ili mali.

I opet, ti u određenoj mjeri utječeš na druge, čak i ako to ima mali utjecaj na neku osobu ili osobe, a za rezultate utjecaja koji imaš više-manje si odgovoran. Stoga ti, bez obzira priznao to ili ne, imaš važnost pred Bogom i čovjekom koji se ne može previdjeti i od kojeg ne možeš biti razriješen ako želiš zadržati ime koje носиš.

A što je s izgledima te osobe? Kažem da ako poštuje svoj poziv, i vjeran je povjerenju koje mu je dano, njegovi izgledi za spasenje i uzvišenje u kraljevstvu Božjem jednaki su kao i svakom drugom čovjeku. Ako razumije svoj položaj i živi u skladu s njime, njegovi su izgledi jednako dobri kao i svakog čovjeka koji je ikada živio od oca Adama do sadašnjeg trenutka; i jednako je važno da se ispravno ponaša u okruženju u kojem kroči, kao što bi i svaka druga osoba trebala koja može biti pozvana djelovati na višem položaju; ili drugim riječima, koja može imati upravištvo nad većim brojem talenata...

Gospodin ne traži onoliko od čovjeka koji posjeduje jedan talent, koliko od onoga koji posjeduje više od jednog; no, prema onome što ima, to će se tražiti od njega. Neka svi, stoga, budu ohrabreni, i nastoje unaprijediti nekoliko talenata koje posjeduju; i onaj koji ima jedan talent neka ga koristi i ne skriva u zemlji; to jest neka onaj kojemu je darovano malo sposobnosti unaprijedi sebe i ne žali se zbog toga što mu priroda nije bila toliko naklonjena kao njegovom sretnijem bratu. Budimo svi zadovoljni s našim okolnostima, i ako to nije tako poželjno kao što bismo željeli, trebamo nastojati revno se popraviti, čak biti zahvalni za naše zemaljsko postojanje, i još više za Duha Božjega kojeg smo primili poslušnošću evanđelju...

Sjećam se jedne anegdote... o čovjeku koji je, mudročću i domoljubljem, primio veliku slavu, ali je zbog zavisti postavljen na položaj koji se smatrao ponižavajućim. Primajući se svojih dužnosti rečeno je kako je iznio sljedeći značajan komentar: »Ako mi služba nije na čast, ja ću biti na čast službi.« Mnogo bi se teškoća izbjeglo, a naše bi stanje i okolnost bile daleko poticajnije kada bismo svi bili na čast službi u kojoj smo pozvani djelovati. Rečeno nam je da je sam Gospodin napravio odjeću za naše prve roditelje, ili drugim riječima, tom je prigodom djelovao kao krojač; također, Isus Krist bio

je stolar. Spasitelj je zasigurno bio častan i pošten stolar ili nikada ne bi mogao zavrijediti položaj koji je kasnije ispunio. Kada bismo mogli postići da braća i sestre uvide važnost poštenog i vjernog djelovanja u njihovim određenim pozivima, mnogo bi se neprilika i nevolja koje sada imamo moglo izbjeći, a djelo bi Božje napredovalo dvostruko brže, i sve njegove nakane mogle bi biti hitrije i brže ispunjene; a osim toga, kao narod bismo bili pripravniji nego sada za širenje njegove volje...

Neka vas Bog blagoslovi, moja braćo i sestre, i osposobi vas djelovati kao mudri upravitelji nad onime što vam je povjereno.⁸ [Vidi 4. prijedlog na 183. stranici.]

**Kada služimo Bogu s vjerom, energijom i veseljem,
on nas osnažuje i pomaže nam uspjeti.**

Kažem, neka ljudi vjerno i živahno služe Bogu, i budu veseli... Ima trenutaka kada su osobe dovedene u situacije u kojima bi bilo vrlo teško, čak i nemoguće, biti veseo. No takvi su trenuci rijetki.⁹

Znajući da je naša religija istinita, trebamo biti najpredaniji ljudi na licu zemaljskom cilju koji smo prihvatili. Znajući kao što znamo, ili bismo trebali znati, da evanđelje koje smo primili obećava sve što naša srca mogu poželjeti, ako smo vjerni, trebamo biti vrlo vjerni, predani, živahni i ambiciozni u ispunjavanju nakana i želja Gospodnjih dok ih s vremena na vrijeme objavljuje kroz svoje sluge. Ne bismo trebali biti mlaki ili nemarni u obavljanju naših dužnosti, već sa svom našom moću, snagom i dušama trebamo razumjeti duh naših poziva i prirodu djela u koje smo uključeni.

Kada je Isus bio na zemlji, zapovjedio je svojim učenicima da pođu i propovijedaju evanđelje bez torbe ili pojasa, ne brinući se što će jesti ili piti, niti što će obući; već jednostavno ići i svjedočiti o onome što im je objavljeno. Čineći to osigurali su sebi blagoslove Svemogućega i uspjeh je pohodio sve njihove napore. Morali su uspjeti; nijedna moć nije mogla prepriječiti njihov put i spriječiti ih da požanju najsmioniji uspjeh jer su išli naprijed u snazi Svemogućega da izvrše njegovu volju, a njegova je dužnost bila podržati ih i poduprijeti, te im osigurati sva sredstva za uspjeh. Poslušnošću zapovijedima Gospodnjim osigurali su sebi blagoslove

života s povlasticom da ustanu u jutro prvoga uskrsnuća, i imali su sigurnost da im se u njihovom radu nijedna sila na zemlji ne može uspješno suprotstaviti. To su bili izgledi koje bih volio imati da sam bio na njihovom položaju, ili na bilo kojem drugom položaju, jer je promišljenom umu ideja konačnog uspjeha u svakom pothvatu vrlo ugodna.

Da su apostoli, umjesto da čine kako im je zapovijedeno, zamislili da će čineći nešto drugo mogli ispuniti istu svrhu, ne bi bili tako uspješni u svom radu, niti bi posjedovali to uvjerenje o uspjehu koji im je kroz sve kušnje i progone kojima su bili izloženi nesumnjivo bio izvor stalnog zadovoljstva i radosti...

Da su apostoli ili Sedamdesetorica u dane Isusove zamislili da će ispuniti misije koje su im dane izgradnjom arke poput Noe, ili izgradnjom skladišta i skladištenjem žita poput Josipa, oni bi napravili veliku pogrešku.

Josip je u zemlji egipatskoj bio pozvan izvršiti određene vrste dužnosti, koje su se zahtijevale od njega. Nije bio pozvan propovijedati evanđelje bez torbe ili pojasa; već za izgradnju skladišta, i korištenje svog utjecaja kod kralja, plemstva i egipatskog naroda da uskladište svoje žitarice za vrijeme gladi... Pretpostavimo sada da je Josip započeo s radom i izgradio arku, Gospodin ga ne bi prihvatio, niti bi mogao spasiti Egipćane, niti dom svoga oca. Ako pretpostavimo da je Noa, kada mu je bilo zapovijedeno izgraditi arku, sagradio skladišta, on i njegov dom ne bi mogli biti spašeni. Stoga, što se odnosi na nas, kada trebamo ispuniti svoju dužnost... bez obzira što se od nas traži unutar granica kraljevstva Svemogućega, moramo kročiti u duhu tih uvjeta i ispuniti ih ako želimo steći moć i utjecaj kod našeg Boga.¹⁰ [Vidi 5. prijedlog na 184. stranici.]

Gospodnje je djelo ponekad teško, no donosi veliku radost.

U ovom se djelu susrećemo s mnogim stvarima koje nisu ugodne, no uz njih je vezana i velika radost. Kada se osvrnemo na našu odlučnost da se posvetimo cilju istine i obdržavamo naše saveze, osjećamo veliku radost jer duh naših poziva snažno počiva na nama, bez kojega ne bismo mogli pratiti korak s kraljevstvom Božjim.¹¹

Trebamo obnoviti naše saveze pred Bogom i svetim anđelima da ćemo, uz Boga kao našeg pomoćnika, služiti mu vjernije sljedeće godine nego u prošlosti, da će naš javni i privatni život, naša djela, duh i utjecaj kojim vladamo biti u skladu s krilaticom: »Kraljevstvo Božje, ili ništa.« Vjerujem... da se možemo potpuno predati služenju našem Bogu u uspostavi Siona na zemlji, revno radeći u interesu istine i pravednosti na zemlji, dok nam ne postane radost što smo tako uključeni, da nam služenje Bogu i obdržavanje njegovih zapovijedi postane druga narav, i da obdržavamo celestijalni zakon, da možemo tako uživati u Svetom Duhu u našim srcima kako bismo mogli nadvladati svijet i uspostaviti celestijalni zakon u našim umovima i uspostaviti ga u praksi; da možemo tako razumjeti sebe i svoje povlastice kako bismo u ovom životu mogli osigurati značajan dio blagoslova koji se odnose na celestijalni zakon, i koje ćemo uživati u celestijalnoj slavi.¹² [Vidi 6. prijedlog na 184. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na zapis od 175–176. stranice. Koje biste riječi upotrijebili kako biste opisali stav Lorenza Snowa o služenju Gospodinu? Razmislite o tome što možete učiniti kako biste slijedili njegov primjer.
2. Razmotrite odjeljak koji počinje na 176. stranici. Što mislite zašto članstvo u Crkvi donosi tako velike odgovornosti? Što za vas znači biti Kristov poslanik?
3. Predsjednik Snow podučio je kako su naši pozivi u Crkvi mogućnosti da »pomognemo u otkupljenju« Božje djece (stranice 177–178). Kako to razumijevanje može utjecati na način na koji služimo u Crkvi?
4. Predsjednik Snow rekao je da trebamo marljivo služiti, bez obzira kako se male naše odgovornosti činile 178–181). Kada ste vidjeli nekoga da časno obavlja naizgled mali poziv ili zaduženje?

5. Pročitajte odjeljak koji počinje na 182. stranici. Na koje načine vjera, energija i veselje utječu na naše služenje?
6. Pročitajte posljednji odjeljak u poglavlju (stranice 182-183). Kada ste iskusili radost služenja u Gospodnjem kraljevstvu? Kako možemo pronaći radost u našem služenju čak i kada naša zaduženja nisu ugodna? Što možemo učiniti kako bismo pomogli djeci i mladima da vjerno služe Gospodinu?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Psalmi 100:2; 1. Korinćanima 12:12–31; Jakov 1:6–7; 2:3; Mosija 4:26–27; NiS 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Pomoć pri podučavanju: »Iskreno poslušajte] svaki komentar učenika. Vaš će ih primjer potaknuti da pažljivo slušaju jedni druge. Ako ne razumijete nečiji komentar, postavite pitanje. Možete reći: 'Nisam siguran da sam razumio. Možete li to ponovno objasniti?' ili 'Možete li mi primjerom objasniti što mislite?'« (Podučavanje, nema većeg poziva, 64).

Napomene

1. Vidi Brigham Young, Heber C. Kimball i Willard Richards, »Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints«, *Millennial Star*, 15. siječnja 1852, 25.
2. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 365.
3. »The Gospel in Malta«, *Millennial Star*, 24. travnja 1852, 141–142.
4. »The Malta Mission«, *Millennial Star*, 5. lipnja 1852, 236.
5. Vidi Jabez Woodard, »Italian Correspondence«, *Millennial Star*, rujna 1852, 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1877, 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1883, 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1877, 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. ožujka 1897, 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. ožujka 1868, 2.
11. *Millennial Star*, 29. listopada 1888, 690.
12. Conference Report, travanj 1880, 81.

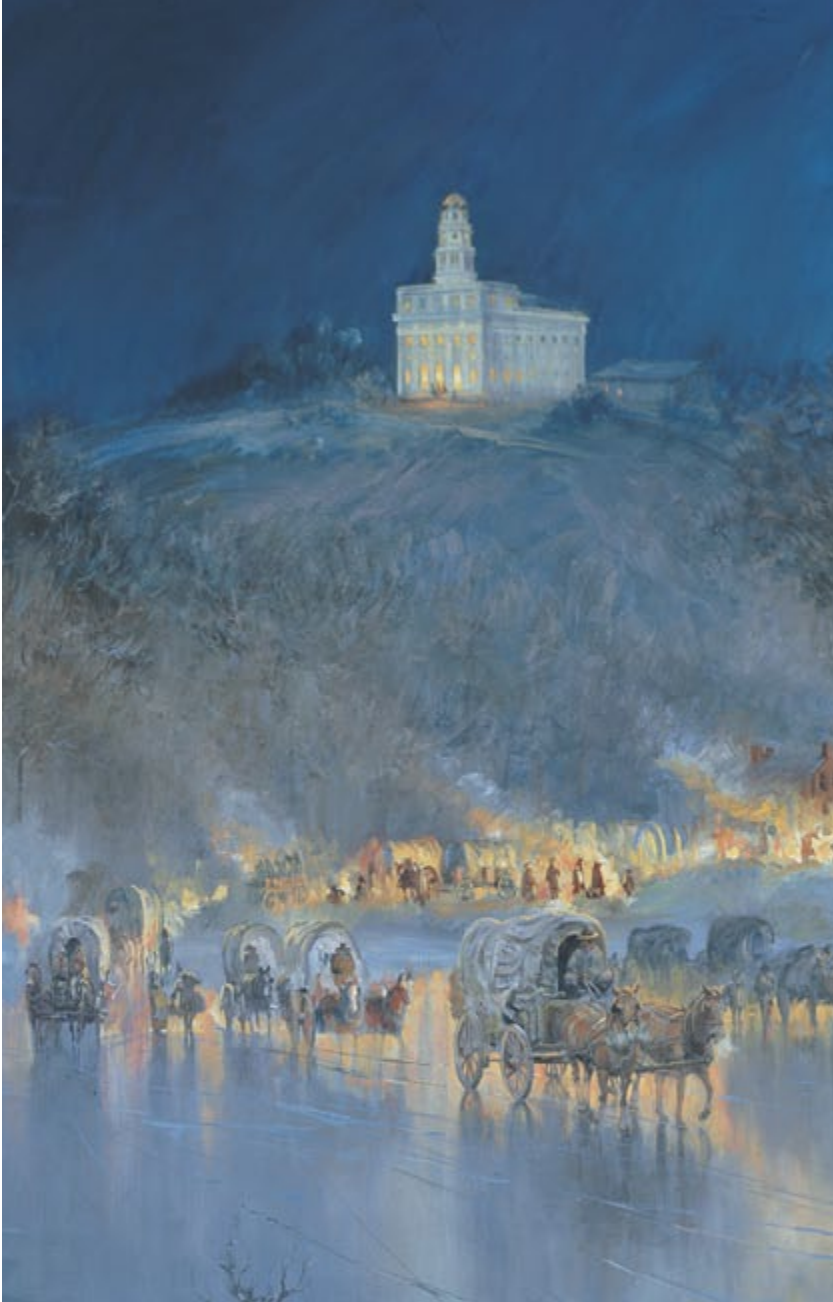
»Da mi budemo jedno«

*»Glas Svemogućega pozvao nas je iz središta kaosa...
da stvorimo jedinstvo i divno bratstvo u kojem
trebamo voljeti jedan drugoga kao samoga sebe.«*

Iz života Lorenza Snowa

Prije nego što su sveci bili protjerani iz Nauvooa, braća u vodstvu Crkve sastala su se u hramu. Sklopili su savez da neće »nikada prestati [u svojim] naporima, svim sredstvima i utjecajem u [njihovom] doseg, dok svi sveci koji su bili dužni napustiti Nauvoo ne budu smješteni na nekom mjestu okupljanja«. ¹ Odlučni u obdržavanju ovog saveza, predsjednik Brigham Young uspostavio je Trajni emigracijski fond 1849. godine. Prema tom programu, Crkva je posuđivala novac svecima koji su se iseljavali uz sporazum da će ljudi vratiti svoj zajam nakon što dođu u Utah i zaposle se.

Predsjednik Young pozvao je starješinu Lorenza Snowa i druge da sakupe sredstva za ovaj zadatak. Starješini Snowu bilo je teško tražiti donacije od svetaca – i sami su bili siromašni budući da su proganjani od mjesta do mjesta prije naseljavanja u dolini Salt Lakea. U svoj je dnevnik zapisao: »Izvršavajući zadatak traženja novaca od svetaca koji su, nakon što su bili opljačkani i poharani, prešli put dulji od tisuću milja i tek pristigli u suho, pusto područje velike 'američke pustinje', našao sam se u teškom poslu. Uz svega nekoliko iznimaka, ljudi su imali vrlo malo, ili ništa, što bi mogli udijeliti.« Međutim, gdje god je starješina Snow otišao, ljudi su dali sve što su mogli. Izvijestio je: »Trud i voljnost, posvuda pokazani, da se iscijedi dio onoga što je malo – osjećaj velikodušnosti i veličine duše koju sam osjetio posvuda usred siromaštva, srdačni pozdravi koje sam primio tamo gdje je neimaština prevladavala, ispunilo je moje srce izuzetno velikom radošću. Jedan je čovjek inzistirao da uzmem njegovu jedinu kravu govoreći da ga je Gospodin izbavio i blagoslovio

Prije nego što su sveci napustili Nauvoo, svećenički vode sklopili su savez pomoći svim svecima koji su željeli pridružiti se emigraciji.

da napusti staru zemlju i da počne živjeti u zemlji mira; a dajući svoju jedinu kravu, osjećao je da će učiniti samo ono što dužnost zahtijeva, i što bi očekivao od drugih da je situacija obrnuta.«

Nakon prikupljanja donacija u sjevernom Utahu, starješina je Snow primijetio: »Srca svetaca bila su otvorena i uzimajući u obzir njihove okolnosti, davali su velikodušno i obilno, i ne trebam ni reći s veseljem.«²

Iako su ljudi pojedinačno imali malo za dati, njihov ujedinjeni trud blagoslovio je mnoge živote. Trajni emigracijski fond proširio se izvan svoje izvorne svrhe, pomažući ne samo članovima Crkve koji su bili u Nauvoou. Nastavio je djelovati 38 godina, pomažući desecima tisuća obraćenika iz mnogih zemalja da se okupe sa svojim sudrugovima svecima. [Vidi 1. prijedlog na 193. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kada smo ujedinjeni u evanđelju, Gospodin kroz nas svijetu pokazuje svoje osobine.

Isus se molio svom Ocu da oni koje mu je dao iz svijeta mogu biti jedno kao što su on i njegov Otac bili jedno, i rekao je: Ja se molim da ćeš im dati istu ljubav koju imaš za mene, da ja mogu biti u njima i ti u meni, da svi mogu biti jedno. U tome je nešto vrlo važno, a mi trebamo vježbati sebe dok ne postanemo poput Oca i Sina, jedno u svemu.³

U stihovima koje sam pročitao [Ivan 17:19–21] pokazana je važnost i potreba da apostoli budu ujedinjeni kako bi svrhe Gospodnje mogle imati učinka u svijetu. Jer ako apostoli i oni koji vjeruju u njih nisu ujedinjeni, svijet ne bi mogao vjerovati u Spasiteljevu misiju i svrhe. Stoga se Isus molio Ocu da svi oni koje mu je dao mogu biti jedno kao što su on i Otac jedno, da bi svijet mogao vjerovati da ga je Otac poslao. Zapravo, to je ono što je Gospodin planirao postići pomoću naroda Izraela izvodeći ga iz egipatskog ropstva; želio je od njih napraviti ujedinjeni narod, izabrani rod, narod ljudi koje Bog može uvažiti i poštivati kako bi svijet mogao vjerovati, i da mogu primiti blagoslove koje im je želio udijeliti, budući da je sav ljudski rod Božje potomstvo; i kada bi Izrael ispunio njegove uvjete, svijet bi bez sumnje imao velike koristi, a svrhe Božje bile

bi potpunije ispunjene. Gospodin je želio pokazati svoje osobine, i osobine nebesa, i želio je proširiti svoju ljubav i blagoslove kroz Izrael cijeloj ljudskoj obitelji; no oni su bili neposlušni i nisu htjeli čuti njegov glas...

Ako među sobom imamo podjelu, ako smo podijeljeni duhovno ili vremenito, nikada ne možemo biti ljudi kakvi Bog želi da postanemo, niti možemo ikada postati oruđa u njegovim rukama i uvjeriti svijet da je sveto svećeništvo obnovljeno i da imamo vječno evanđelje. Kako bismo ostvarili svrhe Božje trebat ćemo činiti onako kako je Isus činio – podložiti svoju pojedinačnu volju Božjoj volji, ne samo u jednome, već u svemu, i živjeti tako da će volja Božja biti u nama.⁴ [Vidi 2. prijedlog na 193. stranici.]

Jedinstvo je bitno u Crkvi i u našim obiteljima.

Trebalo bi biti više jedinstva među nama nego što imamo danas. U Zboru dvanaestorice vlada savršeno jedinstvo. Ne bi li trebalo biti savršeno jedinstvo u tom zboru? Zasigurno, svatko bi rekao: »Da, treba postojati savršeno jedinstvo u Zboru dvanaestorice apostola.« A također postoji savršeno jedinstvo u Prvom predsjedništvu. Zar ne bi tako trebalo biti? Svatko će zaista reći da bi trebalo. I ne bi li trebalo biti savršeno jedinstvo sa sedam predsjednika Sedamdesetorice? Zasigurno bi trebalo biti; svi kažemo »Da«. Ne bi li trebalo biti savršeno jedinstvo među članovima velikog vijeća u raznim okolima Siona? Naravno da bi trebalo, i postoji način kako ostvariti to jedinstvo. A isto je s raznim drugim organizacijama i zborovima. Ne bi li trebalo biti savršeno jedinstvo s predsjedništvima okola? Zasigurno, i da sam ja predsjednik okola, ne bih se odmarao ni noću ni danju dok ne bih imao jedinstvo sa svojim savjetnicima. Ne bi li trebalo biti jedinstvo među biskupom i njegovim savjetnicima? Zasigurno bi trebalo.

Što je još važnije? Ne bi li trebalo biti jedinstva u obitelji?... Zasigurno bi trebalo. I zašto bi bilo koji čovjek bio zadovoljan, zašto bi bilo koji suprug ili otac obitelji bio zadovoljan dok ne postigne savršeno jedinstvo, to jest, onoliko savršeno koliko jedinstvo može biti postignuto? I u tome bi otac trebao usavršiti sebe onako kako čovjek može u ovom životu pred svojom obitelji. A žena bi trebala

usavršiti sebe onoliko koliko je moguće u svom životu. I tada su spremni usavršiti svoju djecu poput sebe kada su voljni i sposobni postati savršeni. A otac i majka trebaju biti vrlo pažljivi. Žena ne bi nikada trebala govoriti o svom mužu u nazočnosti svoje djece bez poštovanja. Ako smatra da je njezin muž pogriješio (što je moguće), nikada ne bi trebala govoriti o tome u nazočnosti svoje djece. Trebala bi ga izvući iz nazočnosti svoje djece i tamo mu reći za pogrešku, na ugodan način, no nikada u nazočnosti djece govoriti bez poštovanja o ocu. A isto tako i otac. On nema pravo govoriti bez poštovanja o svojoj ženi u nazočnosti njezine djece. I molim se Bogu da udijeli mužu i ženi duha i razumijevanja da se isprave po tom pitanju. Znam da mnoge teškoće koje sada imamo, i manjak poštovanja na koji nailazimo po pitanju svećeništva među mladima proizlazi iz činjenice da je bilo teškoća kod kuće, i da je manjak poštovanja izražen u njihovoj nazočnosti, od oca prema majci, ili od majke prema ocu. Znam da je tako.⁵ [Vidi 3. prijedlog na 193. stranici.]

Postajemo ujedinjeni kad pomažemo jedan drugome osigurati mir i sreću.

Dosta govorimo o načelu voljenja naših bližnjih kao što volimo sebe; govorimo o tome i ponekad o tome razmišljamo, no koliko doista radimo u duhu toga, i vidimo da je problem u nama samima? Moramo razumjeti da trebamo djelovati prema određenim načelima po kojima se možemo ujediniti kao ljudi, ujediniti naše osjećaje kako bismo mogli postati jedno, a to se nikada ne može ostvariti ako se ne učine određene stvari, i to one koje zahtijevaju naš trud.

Kako biste počeli raditi na tome da se ujedinite? Kako bi čovjek počeo raditi na tome da se ujedini sa svojim bližnjim? Kako dva čovjeka, koji se nikada nisu poznavali, počinju graditi prijateljstvo, pripadnost i privrženost jedan prema drugome? Nešto bi trebalo napraviti, i to ne samo jedna osoba, već bi to trebala napraviti i jedna i druga osoba. Ne bi bilo primjereno da samo jedna osoba obavi posao; ne bi bilo primjereno da jedna osoba odgovori na to i sama obavi posao, već da bi postali kao jedno u svojim osjećajima i privrženosti – potrebno je djelovanje obje strane...

»Ne bi li trebalo biti jedinstva u obitelji?... Zasigurno bi trebalo.«

[Svaka] strana treba učiniti nešto kako bismo izgradili uzajamno prijateljstvo i povezali se kao zajednicu...

Neka vaši umovi budu prošireni da možete razumjeti i brinuti se o interesima svojih prijatelja oko vas, i kada imate mogućnost raditi u njihovu korist, učinite to, a kada to činite otkrit ćete da će ono što vam je potrebno doći u vaše ruke brže nego ako radite isključivo u vašu korist neovisno o interesima svojih prijatelja. Znam da je to dobro i važno načelo...

Moramo znati kako je naš posao naučiti da osiguramo mir i sreću osobama oko nas i nikada ići smjerom koji gazi osjećaje i prava naših bližnjih. Ako čovjek pođe i pogazi prava brata, koliko će vremena trebati da uništi osjećaj povjerenja koji je do tada postojao među njima? I kada je jednom uništen, koliko će trebati vremena da se vrati taj osjećaj koji je nekoć postojao među njima? Trebat će puno vremena. To je ono na što moramo biti usredotočeni. Osjećam da je tako. U svim svojim mislima, u svim svojim postupcima i osobnim razmišljanjima trebamo dopustiti našim mislima da se osvrnu

na interese svih i spoznati da oni imaju prava i povlastice kao i mi; to trebamo imati čvrsto usađeno u svoje umove.

Uzmite u obzir čovjeka koji stalno pazi na interese ljudi oko sebe, i koji želi da njegova braća budu blagoslovljena u svemu, i on će na taj način stvoriti sreću sebi i drugima. Ako čovjek krene drugim smjerom i umjesto blagoslova i rada u korist drugih u njima traži manu i povlači ih prema dolje, hoće li ostvariti isti napredak? Zasigurno neće...

Ako smatramo da je naša dužnost raditi nadobudnije nego prije kako bismo stekli povjerenje, nastaviti ćemo ako je u našoj moći donositi vremenite blagoslove i dobra djela kako bismo stekli prijateljstvo onih oko nas. Samo se na ovaj način, i ni na jedan drugi, možemo međusobno povezati i pokazati da posjedujemo dobrotivost i bratsku privrženost. Moramo pokazati privrženost našim djelima... umjesto da se rukujemo s osobom i govorimo »Bog te blagoslovio, moj prijatelju«, a sljedećeg dana ne obraćamo pažnju na ono što smo ranije rekli, već gazimo po njegovim osjećajima.⁶

Kada čovjek nije voljan žrtvovati za dobro svoje braće, i kada zna da vrijeda osjećaje svoje braće... taj čovjek nije ispravan pred Gospodinom, i gdje je ljubav te osobe za njegovog brata?

Kada jedan brat nije voljan trpjeti za svog brata, kako će on moći pokazati da ima ljubavi za njega? Kažem vam, zbog naše ludosti i slabosti nećemo pomoći našoj braći, no kada oni povrijede naša prava, odmah uzvraćamo, i ako oni stanu na naše prste, mi odmah skaćemo po njihovima... Kada vidim brata koji je povrijeđen, a zatim se okrene i zaskoči krivca, tada kažem koliko je taj brat daleko od staze dužnosti, i kažem mu da mora naučiti kontrolirati se ili nikada neće biti spašen u kraljevstvu Božjem.⁷

Pročitat ću nekoliko odlomaka iz knjige Nauk i savezi:

»Učenici moji u drevne dane nastojahu hvatati jedan drugoga i ne praštahu jedan drugomu u srcima svojim, a zbog tog zla bijahu ucviljeni i oštro kažnjeni.

Stoga, kažem vam, morate oprostiti jedan drugomu. Onaj, naime, koji ne oprost bratu svojemu prijestupe njegove, stoji osuđen pred Gospodom, jer u njemu ostaje veći grijeh.« [NiS 64:8–9.] ...

Kao što čitamo ovdje, postoji nešto što Spasiteljovi učenici nisu postigli – nisu uspjeli uspostaviti ono jedinstvo duha i osjećaj koji su trebali imati, i stoga ih je Gospodin ukorio. Gospodin zahtijeva da ljudi trebaju praštati jedan drugome, čak sedamdeset puta sedam. Pa čak i ako se od nas ne traži oprost, mi trebamo oprostiti... Onaj koji ne oprostí svom bratu, rečeno nam je, u njemu ostaje veći grijeh – to jest, on je veći grešnik od osobe koja ga je povrijedila. Gospodin od nas traži da ljubimo svoje bližnje kao sebe – prilično teško u većini situacija; no moramo doseći tu razinu savršenstva, i u tome ćemo uspjeti.⁸ [Vidi 4. prijedlog na 193. stranici.]

Postajući ujedinjeni u evanđelju, rastemo u svjetlosti i razumu te se pripremamo živjeti u Božjoj nazočnosti.

Trebamo biti vezani i djelovati poput Davida i Jonatana kao jedno srce [vidi 1. Samuel 18:1] i prije dopustiti da naša ruka bude otrgnuta od našega tijela negoli povrijediti jedan drugoga. Kako bismo moćni ljudi bili kada bismo bili u tom stanju, i moramo do toga doći, bez obzira koliko malo osjećaja prijateljstva imamo u sadašnjem trenutku. Mogu vam samo reći da će doći dan kada ćemo morati biti ujedinjeni na taj način želimo li ikada vidjeti nazočnost Božju. Morat ćemo naučiti ljubiti svoje bližnje kao same sebe. Moramo se upustiti u to, bez obzira koliko smo daleko od toga u sadašnjem trenutku – to nije važno, moramo naučiti ta načela i usaditi ih u naše grudi. To mogu jasno vidjeti, i to je razlog zašto govorim o tome na način na koji ja to činim, jer ih želim usaditi u umove svetaca i imati to u njihovim svakodnevnim osjećajima.⁹

Glas Svemogućega pozvao nas je iz središta kaosa, koji je Babilon, da stvorimo organizaciju i divno bratstvo u kojem trebamo voljeti jedan drugoga kao samoga sebe. Kada se udaljimo od te svrhe, Duh se Božji povlači od nas razmjerno toj udaljenosti. No ako nastavimo djelovati u skladu onim savezima koje smo sklopili kada smo primili evanđelje, naša će se svjetlost i razum odgovarajuće povećati i mi ćemo se neminovno pripremiti za ono što će doći. A zbog naše vjernosti i odanosti savezima koje smo sklopili, temelj na kojem stojimo postaje poput stupova nebeskih – nepokolebljiv.¹⁰ [Vidi 5. prijedlog na 193. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na iskustvo Lorenza Snowa s Trajnim emigracijskim fondom (stranice 185–187). Danas u Crkvi, kakve mogućnosti imamo dati novac ili dobra kako bismo pomogli drugima? Na koje nam načine ta nastojanja mogu pomoći postati jedno?
2. Razmislite o učenjima predsjednika Snowa o tome zašto Gospodin želi da budemo ujedinjeni (stranice 187–188). Što mislite zašto će drugi ljudi prije steći svjedočanstvo o Gospodinu i njegovoj obnovljenoj Crkvi kada vide da smo ujedinjeni? Kako se njihovi osjećaji mogu promijeniti ako vide da smo podijeljeni?
3. Razmotrite poglavlje koje započinje na 188. stranici. Kako se ovaj savjet odnosi na naše domove? Razmotrite što možete učiniti kako biste potaknuli više jedinstva u vašim obiteljskim odnosima.
4. Kako možemo iskusiti jedinstvo u našem Potpornom društvu ili svećeničkom zboru, čak kada imamo različite interese i ideje? (Za neke primjere, vidi stranice 189–192.) Na koje ste načine imali koristi od jedinstva u vašoj obitelji? U Crkvi? U vašoj sredini?
5. Što mislite zašto nas ljubav jedan prema drugome čini »moćni[m] ljudi[ma]«? Kako ljubav za druge utječe na način na koji živimo? Dok razmišljate ili razgovarate o ovim pitanjima, osvrnite se na posljednja dva odlomka u poglavlju (stranica 192).

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Psalmi 133; Ivan 13:34–35; Rimljanima 12:5; Mosija 18:21; 4. Nefi 1:15–17; NiS 51:9; Mojsije 7:18

Pomoć pri podučavanju: »Krunska je moć podučavanja evanđelja, koja može uvjeriti i obratiti, očita kada nadahnuti učitelj kaže: 'Znam moću Duha Svetoga, objavama Duha Svetoga mojoj duši, da je nauk koji podučavam istinit'« (Bruce R. McConkie, citirano u *Podučavanje, nema većeg poziva*, 43).

Napomene

1. Citirano iz djela Brigham Young, Heber C. Kimball i Willard Richards, »Important from Salt Lake City«, *Millennial Star*, 15. travnja 1850, 120; vidi i Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 107.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 108.
3. *Deseret News*, 14. siječnja 1857, 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1883, 1.
5. Conference Report, listopad 1897, 32–33.
6. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 3–4; u izvorniku, 3. je stranica neispravno označena kao 419. stranica.
7. *Deseret News*, 14. siječnja 1857, 355.
8. Conference Report, travanj 1898, 61, 63.
9. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. lipnja 1889, 4.

Svećeništvo – »za spasenje ljudske obitelji«

*»Svećeništvo koje obnašamo objavljeno je
za spasenje ljudske obitelji. Moramo uložiti
veliki trud u razmišljanje o tome.«*

Iz života Lorenza Snowa

Starješina Lorenzo Snow zaređen je za apostola 12. veljače 1849. godine. Osam mjeseci kasnije pozvan je uspostaviti misiju u Italiji. S drugom braćom koji su bili pozvani služiti, krenuo je na misiju 19. listopada 1849. godine. On i njegovi suradnici dugo su putovali pješice, na konju i brodom.

Dolazeći u Italiju u lipnju 1850. on i njegovi suradnici primijetili su kako stanovnici glavnih talijanskih gradova nisu bili spremni primiti evanđelje. No ljudi poznati kao valdenzi privukli su njegovu pažnju i on je osjetio nadahnuće raditi među njima. Valdenzi su stoljećima živjeli u zabačenoj pokrajini Piedmont – u dolini brda neposredno južno od talijansko-švicarske granice i istočno od talijansko-francuske granice. Organizirajući svoje društvo zbog želje za vjerskom reformom, bili su posvećeni proučavanju Biblije i slijedenju primjera Spasiteljevih apostola.

Kada je razmišljao o tome treba li propovijedati evanđelje valdenzima, starješina je Snow rekao: »Činilo se da je bujica svjetlosti preplavila moj um.«¹ No unatoč tim uvjerenjima, smatrao je kako ne bi bilo mudro odmah započeti aktivan misionarski rad budući da su neprijatelji Crkve razdijelili tiskovine među ljudima šireći laži o Crkvi.² Starješina je Snow izvijestio: »Osjetivši kako je volja Duha da trebamo započeti sporim i opreznim koracima, prepustio sam se nebeskoj volji.«³

Današnja fotografija pokrajine Piedmont u Italiji, gdje je starješina Lorenzo Snow služio kao misionar početkom 1850-ih.

Iako misionari nisu odmah počeli propovijedati, starješina Snow nadgledao je tiskanje brošura na talijanskom i francuskom jeziku. Osim toga, on i njegovi suradnici sprijateljili su se s ljudima u svom okruženju. »Naporno smo radili kako bismo položili temelj za buduću korist«, rekao je, »tiho pripremajući umove ljudi za primanje evanđelja, kultivirajući prijateljske osjećaje u njedrima onih koji su nas okruživali. Ipak, bilo je prilično neobično, i doista izazov za strpljenje, biti tjednima i mjesecima među zanimljivim ljudima bez aktivnog i javnog sudjelovanja u propovijedanju divnih načela koje sam došao proglasiti.«⁴

Mišljenja valdenga o Crkvi počela su se značajno mijenjati nakon što je starješina Snow poslužio svećenički blagoslov dječaku koji se teško razbolio. Starješina Snow napisao je sljedeće u svoj dnevnik:

»6. rujna – Jutros je moja pažnja bila usmjerena na Josepha Guya, trogodišnjeg dječaka, najmlađeg djeteta našeg domaćina. Mnogi prijatelji došli su vidjeti dijete budući da se svima činilo kako mu se bliži kraj. Otišao sam ga posjetiti poslijepodne: smrt se nadvila nad njegovim tijelom; nekada zdravo, sada je postalo poput kostura, a samo smo pomnim promatranjem mogli vidjeti da je živ.«

Zabrinut zbog protivljenja propovijedanju evanđelja i zbog malog Josepha Guya, te se večeri starješina Snow obratio Gospodinu za pomoć. Kasnije se prisjetio: »Neko vrijeme prije nego što sam otišao na počinak, pozvao sam Gospodina da nam sada pomogne. Moji osjećaji u toj prigodi neće se lako izbrisati iz mog sjećanja.

7. rujna – Jutros sam predložio... da trebamo postiti, povući se u brda i moliti. Na polasku otišli smo posjetiti dijete; njegove su se oči okrenule prema gore, kapci mu se spustili i zatvorili, a lice i uši bili su mu blijedi poput mramora, ukazujući na skorašnju smrt. Hladan znoj smrti pokrio je njegovo tijelo, a život je gotovo iščeznuo. Gospođa Guy i druge žene jecale su dok je gospodin Guy pognuo svoju glavu.« Šapćući starješini Snowu i drugim misionarima, gospodin Guy je rekao: »On umire. Umire.«

Starješina Snow je nastavio: »Nakon kraćeg odmora u brdima, bez rizika da budemo ometani, zazvali smo Gospodina u svečanoj molitvi da poštedi djetetov život. Dok sam razmišljao o tome što trebamo učiniti i o stvarima o kojima ćemo uskoro govoriti svijetu,

smatrao sam ovu prigodu vrlo važnom. Nije mi poznata ni jedna žrtva koju bih mogao izvesti, koju nisam bio voljan podnijeti kako bi Gospodin mogao udovoljiti našoj molbi.«

Kada se tog poslijepodneva vratio obitelji Guy, starješina Snow dao je Josephu svećenički blagoslov. Otišli su posjetiti obitelj nekoliko sati kasnije, a Josephov im je otac, »s osmjehom zahvalnosti«, rekao da je dječaku puno bolje.

8. rujna – Dijete se osjećalo tako dobro da su se roditelji mogli odmoriti, što neko vrijeme nisu mogli učiniti. Danas su ga mogli ostaviti i posvetiti se svojim poslovima.« Kada je Josephova majka izrekla svoju radost zbog dječakova oporavka, starješina je Snow odgovorio: »To je za vas učinio Bog nebesa.«

»Od tog se trenutka počeo oporavljati«, prisjeća se starješina Snow, »i sa srcem ispunjenim zahvalnošću za našeg Nebeskog Oca, drago mi je što mogu reći da je za nekoliko dana napustio svoj krevet i pridružio se svojim malim prijateljima.«⁵

Nakon tog iskustva, starješina Snow smatrao je kako su okolnosti bile »povoljne onako kako je to očekivao« da bi djelo Gospodnje napredovalo među ljudima. Dana 19. rujna 1850, točno 11 mjeseci nakon što je napustio dom kako bi služio u Italiji, rekao je svojim suradnicima da trebaju »započeti [njihovo] javno djelovanje«. Ponovno su se popeli na brdo gdje je starješina Snow posvetio zemlju za propovijedanje obnovljenog evanđelja.⁶

Riječi starješine Snowa gospođi Guy – »to je za vas učinio Bog nebesa« – odražavaju njegovo životno naučavanje o svećeništvu. Podsjetio je svece da se kroz rad obnašatelja svećeništva »slava i moć Božja... pokaz[uje]« na korist drugima.⁷ [Vidi 1. prijedlog na 203. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Obnašatelji svećeništva glasnici su Svemogućega, imajući vlast udijeljenu s nebesa da poslužuju svete uredbe.

Mi, sveci posljednjih dana, izjavljujemo da smo od Boga primili puninu vječnog evanđelja; izjavljujemo da posjedujemo sveto

svećeništvo – ovlast danu čovjeku od Boga, po kojoj poslužujemo uredbe prihvatljive njemu.⁸

Svaki čovjek koji će se poniziti pred Bogom i biti uronjen u vodu, nakon pokajanja, za otpust grijeha, primit će polaganjem ruku dar Duha Svetoga. Mogu li mu ja to dati? Ne, ja sam samo glasnik Svemogućega kojem je dana ovlast poslužiti uranjanje za otpust grijeha; ja ga jednostavno uronim u vodu imajući vlast da to učinim. Ja samo položim svoje ruke na njega za primanje Duha Svetoga, a zatim Bog, iz svoje nazočnosti, priznaje moju ovlast, priznaje da sam njegov glasnik, i daje Duha Svetoga toj osobi.⁹

Kada [sam] krstio ljude i posluživao uredbe svetog svećeništva, Bog je potvrdio ta djela udjeljujući Duha Svetoga, dajući spoznaju pojedincima kojima sam služio, uvjeravajući ih da je ovlast dana s neba. I svaki starješina koji je otišao propovijedati ovo vječno evanđelje i djelovao u duhu svog poziva, može iznijeti isto svjedočanstvo, da je kroz njegovo služenje u tim svetim uredbama slava i moć Božja bila uvjerljivo pokazana onima kojima su posluživali. To je naše svjedočanstvo; to je svjedočanstvo [dano 1830. godine] jednog čovjeka koji je ustao i izjavio da ga je Bog ovlastio krstiti ljude za otpust grijeha i na njih polagati ruke za primanje Duha Svetoga, koji će im udijeliti spoznaju iz vječnih svjetova da on ima tu ovlast. Taj je čovjek bio Joseph Smith; i on je udijelio tu ovlast, koju su mu dali sveti anđeli, drugima koji su bili poslani iznijeti svjedočanstvo svijetu da oni, koji će primiti te svete uredbe, trebaju primiti svjedočanstvo Svemogućega da su ovlašteni tako posluživati. I to je naše svjedočanstvo; i to je moje svjedočanstvo pred ovim narodom i pred svijetom.¹⁰

Gdje u svijetu možete pronaći grupu vjerskih učitelja koji se usuđuju tvrditi ono što naši starješine tvrde? Gdje je čovjek ili grupa ljudi koje možemo vidjeti kako se usuđuju predstavljati pred svijetom i reći da su bili ovlašteni od Boga posluživati određene uredbe ljudima kroz koje će moći primiti objave od Boga? Za svakoga tko objavljuje nauk ove vrste može brzo biti otkriveno je li varalica – on se stavlja u vrlo opasan položaj i ubrzo će biti otkriven ako nema tu ovlast. Međutim, naši se starješine usuđuju to tvrditi... Bog je poslao svoje svete anđele s neba i obnovio ovlast čovjeku da poslužuje uredb[e] evanđelja.¹¹ [Vidi 2. prijedlog na 203. stranici.]

Svi odani članovi Gospodinove Crkve blagoslovljeni su svećeničkim uredbama i savezima.

Svećeništvo nam pomaže pronaći sreću u ovom životu i u vječnosti.

Svećeništvo je bilo obnovljeno; udijeljeno je čovjeku da kroz njega svi koji žele biti dobri i sretni mogu imati tu povlasticu. Evanđelje nam govori kako da budemo divni, dobri i sretni. Duh Kristova evanđelja podučava sve što je potrebno za našu sadašnju i buduću dobrobit.

Te ciljeve imamo danas pred sobom i trebamo ih stalno imati pred sobom. Osvrnite se unatrag dvadeset i pet godina, ili se osvrnite svega deset godina, mnogi od vas bili su u Crkvi cijelo to vrijeme, te pogledajte što smo postigli. Vidimo dalje i bolje shvaćamo stvari i stoga smo bolje pripravljeni za ono što dolazi na zemlju nego što smo bili prije deset, petnaest, dvadeset ili dvadeset i pet godina; bolje znamo kako biti korisni, kako činiti stvari onako kako bi ih trebalo napraviti...

Cilj je svećeništva učiniti sve ljude sretnima, raširiti znanje, učiniti sve dionicima istih blagoslova kada dođe njihov red.¹²

Zbog toga je sveto svećeništvo dano u naše doba, da ovdje vodi i usavršava svece Božje, i u onoj mjeri u kojoj steknemo razum u ovom svijetu, te poštenje i vjernost...w takvo će biti uzvišeno stanje u kojem ćemo se pokazati iza vela.¹³

Gospodin je rekao da će nam dati sve što ima – i to prema prisezi i savezu koji pripadaju svećeništvu [vidi NiS 84:33–44]. Nitko ne bi trebao sumnjati u ono što Isus kaže, a on izjavljuje kako je zapisano u Ivanovom Otkrivenju: »Pobjedniku ću dati da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.« [Otkrivenje 3:21.] Može li išta biti bolje rečeno od toga? Ne obuhvaća li to sve?¹⁴

Evandjelje koje smo primili bilo je objavljeno s neba, a svećeništvo koje obnašamo objavljeno je za spasenje ljudske obitelji. Moramo uložiti veliki trud u razmišljanje o tome.¹⁵ [Vidi 3. prijedlog na 204. stranici.]

**Pravedni obnašatelji svećeništva nastoje
marljivo i energično steći duhovne darove
da im pomognu služiti drugima.**

Mojoj braći u svećeništvu želim izreći nekoliko riječi savjeta, uputa i uvjeravanja. Vi imate velebne i svete odgovornosti koje se odnose na spasenje ne samo ovog naraštaja, već mnogih prošlih naraštaja, i mnogih koji će doći. Sjajan stijeg Emanuelovog kraljevstva još jednom uspostavljenog u svijetu mora biti pokazan svakom narodu, kraljevstvu i carstvu; glas upozorenja... mora se pronijeti svim ljudima; vi ste oni koje je Gospodin odabrao za ovu svrhu, rog Josipov, da nabada narode [vidi Ponovljeni zakonik 33:13–17]. Zasižno ne možete biti previše revni, niti previše marljivi, dok nastojite najbolje veličati svoje svete pozive na način koji će najviše koristiti vama i čovječanstvu.¹⁶

U ovoj Crkvi ima ljudi koji su tako dobri u svojim srcima i osjećajima kao i najbolji ljudi koji su ikada živjeli, no manjka im vjere i energije, i zapravo ne stječu ono što je njihova povlastica primiti. Ako bi njihova vjera, energija i odlučnost bile jednake njihovim

Drevni apostoli Petar, Jakov i Ivan predali su Melkisedekovo svećeništvo Josephu Smithu i Oliveru Cowderyju.

dobrim osjećajima i željama, njihovom poštenju i dobroti, oni bi doista bili moćnici u Izraelu; a bolest i moć opakoga iščeznule bi pred njima poput pljeve pred vjetrom. Ipak kažemo kako smo dobar narod i ne samo da radimo dobro kao i drugi, već uvelike napredujemo u pravednosti pred Bogom; i nesumnjivo je tako. No želim vam naglasiti, moja braćo i sestre, da ima među nama starješina podarenih duhovnim darovima koji se mogu primijeniti uz pomoć Duha Svetoga. Darovi evanđelja moraju se njegovati predanošću i ustrajnošću. Drevni bi proroci, kada su tražili neki određeni blagoslov ili važnu spoznaju, objavu ili viđenje, ponekad postili i molili danima, pa čak i tjednima za tu svrhu.¹⁷

Moja mlada braćo, kada se suočavate s protivljenjem, kada se sve čini crno, vršite svoju dužnost i postat ćete snažni, moćni ljudi; bolesni će biti iscjeljeni vašim služenjima; đavli će bježati pred vama; mrtvi će ustati; i sve što je čovjek ikada učinio od Adama, vi ćete moći učiniti moću Božjom i odgovarajućom željom.¹⁸

Čistoća, krepost, vjernost i pobožnost moraju se željno tražiti ili kruna ne može biti dobivena. Ta načela moraju postati dio nas, utkana u naša tijela, postajući dio nas, čineći nas središtem, izvorom istine, jednakosti, pravde i milosrđa, svime onime što je dobro i divno, kako bi iz nas mogli proizaći svjetlost, život, moć i zakon koji usmjeravaju, upravljaju i pomažu u spašavanju lutajućeg svijeta; djelujući kao sinovi Božji, za i u ime našeg Oca na Nebu. Očekujemo da ćemo u uskrsnuću koristiti moći našeg svećeništva – možemo ih koristiti samo onoliko koliko osiguramo pravednost i savršenstvo svećeništva; te kvalifikacije mogu se dobiti samo ako se traže i prime, tako da ćemo u jutro uskrsnuća posjedovati samo one stečevine koje smo pribavili u ovom svijetu. Pobožnost se ne može *dati*, već se mora *steći*, činjenica koje vjerski svijet neobično i žalosno nije svjestan. Nastojte pomagati drugima, i drugi će nastojati pomoći vama; a onaj koji želi biti velik, neka bude dobar, istražujući potrebe drugih, postajući sluga svima.¹⁹

Kao Božji sveci, starješine u Izraelu, trebamo biti voljni posvetiti vrijeme i trud, žrtvujući sve što je potrebno kako bismo stekli prave duhovne kvalifikacije da budemo vrlo korisni u našim mnogim pozivima. Neka Gospodin nadahne svako srce s razumijevanjem važnosti ovih stvari kako bismo mogli marljivo i energično tražiti darove i moći koje su obećane kroz evanđelje koje smo obdržavali.²⁰ [Vidi 4. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na zapis od 195–198. stranice. Na koje se načine obnašatelji Melkisedekovog svećeništva pripremaju dati svećeničke blagoslove? Što svi mi možemo učiniti kako bismo se pripremili primiti svećeničke blagoslove?
2. Pročitajte odlomak na 199. stranici. Na koje se načine svećeničke uredbe očituju moću Božjom u našim životima?

3. Na koje nam načine svećeničke uredbe i blagoslovi pomažu pronaći sreću u ovom životu? Kako nam pomažu osigurati vječnu sreću? Vezano uz ova pitanja, razmislite o učenjima predsjednika Snowa na stranicama 200-201.
4. Na stranicama 201-203. pregledajte duhovne darove za koje je predsjednik Snow potaknuo obnašatelje svećeništva da ih njeguju. Što mislite da njegovanje duhovnih darova znači? Kako se ovaj savjet odnosi na trud svih članova Crkve?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Jakovljeva 5:14-15; Alma 13:2-16; NiS 84:19-22; 128:8-14; Članci vjere 1:3, 5

Pomoć pri podučavanju: »Da biste pomogli učenicima u pripremanju odgovora na pitanja, prije nego što se nešto pročita ili prezentira možete im reći da ćete ih tražiti da navedu svoje odgovore... Na primjer, možete reći: 'Slušajte dok čitam ovaj odlomak kako biste mogli reći što vas je u njemu najviše zainteresiralo' ili 'Dok čitamo ovaj dio iz Svetih pisama, razmislite možete li razumjeti što nam Gospodin govori o vjeri'« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 69).

Napomene

1. Vidi pismo Brigham Youngu, *The Italian Mission* (1851), 11.
2. »Organization of the Church in Italy«, *Millennial Star*, 15. prosinca 1850, 371.
3. Pismo Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 14.
4. Pismo Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 14.
5. Citirano u »Organization of the Church in Italy«, 371.
6. Vidi pismo Brigham Youngu, *The Italian Mission*, 15.
7. Conference Report, travanj 1880, 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1877, 1.
9. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 598.
10. Conference Report, travanj 1880, 81-82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 2. prosinca 1879, 1.
12. *Deseret News*, 15. svibnja 1861, 81-82.
13. *Deseret News*, 6. listopada 1880, 2; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u listopadu 1880. godine.
14. »The Object of This Probation«, *Deseret Semi-Weekly News*, 4. svibnja 1894, 7.
15. *Journal History*, 11. srpnja 1865, 2.
16. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. kolovoza 1882, 1.
18. »Anniversary Exercises«, *Deseret Evening News*, 7. travnja 1899, 9.
19. »Address to the Saints in Great Britain«, 362-363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 15. kolovoza 1882, 1.

Crkveno vodstvo i nesebično služenje

»Mi smo vaši sluge u Gospodinu i želimo vašu dobrobit i dobrobit cijelog čovječanstva.«

Iz života Lorenza Snowa

Od listopada 1840. do siječnja 1843. Lorenzo Snow predsjedavao je Crkvom u Londonu u Engleskoj i okolnom području. Tamo je nadgledao svećeničke vođe, ponekad ih podučavajući osobno, a ponekad pišući pisma kako bi dao savjet. Neposredno pred kraj svoje misije u Engleskoj, pisao je dvojici »predsjedavajućih starješina londonskih ogranaka« koji su služili kao što predsjednici ogranaka služe danas. U svom je pismu govorio o iskustvu koje je imao s drugim vođom ogranka u području.

Starješina Snow opisao je tog vođu kao osobu »bez vidljivih vanjskih mana«. Čovjek je bio »nadobudan u ispunjavanju poslanja« i imao je sposobnost pobrinuti se »da svatko bude na svom mjestu i obavlja svoju dužnost«. Bio je marljiv, »radeći napornije od svih drugih«. No unatoč vanjskom izgledu vjernosti ovoga čovjeka, ogranak je stalno imao probleme koji su uglavnom uključivali njega. Starješina Snow pokušavao je neko vrijeme utvrditi izvor problema i blago je ukorio članove ogranka što nisu podržavali svog vođu. Zatim se počeo pitati ima li taj vođa »možda neku tajnu, unutarnje djelovanje duha kojeg on nije [bio] svjestan, koji se ne očituje otvoreno«, no nekako uzrokuje poteškoće u ogranku. Starješina Snow je ispričao:

»Molio sam se da mi Gospodin udijeli duh spoznaje da mogu razjasniti stvari u tom slučaju. Moja je molitva odgovorena; shvatio sam da je brat opsjednut poluskrivenim, pritajenim duhom uzdizanja samoga sebe koji ga je usmjeravao u mnogim njegovim djelima.

*Vjerni crkveni vođe slijede Gospodinov nalog
Petru: »Pasi ovce moje« (Ivan 21:16–17).*

Poslao bi nekog brata ispuniti zaduženje, no imao je suzbijenu želju priskrbiti čast sebi; ako zaduženje nije izvršeno, on bi ukorio krivca, ne zato što je djelo Gospodnje u nekoj mjeri neizvršeno ili što je brat izgubio blagoslov, već zato što je neposluhom prema [njemu] ukazano nepoštovanje. U slučaju kada bi brat krstio puno ljudi, njegovo se srce radovalo ne toliko zbog osoba koje su dovedene u savez, već zbog toga što je to učinjeno pod njegovim nadzorom, tajno želeći da nijedna osoba za koju je on odgovoran ne primi veliku čast osim ako bi se njegovo ime moglo povezati s time.«

Starješina Snow primijetio je da ako bi član ogranka uspješno obavio zadatak, a da nije detaljno slijedio savjet vođe, vođa bi osjetio »duh zavisti... koji se skrivao iza izgovorene pohvale«. Nastavio je: »Duh je bio pritajen; njegove se posljedice nisu otvoreno očitovale, no to bi se dogodilo kada situacija ne bi bila ispravljena; bila je usađena opačina koja bi naposljetku uništila korist od njegove službe. Ona je vodila do nepotrebnih teškoća u ispunjavanju njegove dužnosti; isto tako, ona je bila izvor stalnog nezadovoljstva u njegovom umu. Bio je željan ispuniti nakane Božje, no uvijek na način kako bi njegov doprinos mogao biti jasno vidljiv u svemu. Bio je nadobudan u davanju dobrih uputa, no pazeći kako bi se njegovo ime potpuno povezalo s time.«

Starješina Snow nije napisao to pismo kako bi osudio mjesnog vođu. Njegova je namjera u pisanju bila pomoći drugim vođama – kako bi duh oholosti koji je opisao »mogao biti uočen, prepoznat i izbjegnut« među njima. Upozorio je kako bi mnogi ljudi »koji iskreno vjeruju da su potpuno lišeni tog duha uzdizanja, prilikom pažljive provjere svojih motiva koji ih nadahnjuju u njihovom ponašanju otkrili, na svoje iznenađenje, da ih taj duh potiče u izvršavanju mnogih njihovih djela.«

Nakon što je iznio ovo upozorenje, savjetovao je: »Da bismo postali onakvi kakvi Bog želi da postanemo, moramo priučiti naš um da se raduje kada vidimo kako drugi napreduju poput nas; da se raduje kada vidimo kako cilj Siona napreduje kako god to njegova Providnost odredi; i da naša njedra budu zatvorena za zavist kada je slabija osoba pozvana ispuniti veći poziv; da budemo zadovoljni u veličanju manjeg poziva prije nego budemo pozvani na veći; da budemo zadovoljni u izvršavanju malih stvari i ne prisvajati čast za

izvršavanje velikih.« Usporedio je Crkvu s velikom građevinom, s pojedinim svecima kao dijelovima te građevine, govoreći da ne trebamo »nikada biti toliko oholi kako ne bismo mogli biti posječeni, oblikovani, izrezbareni i istesani za mjesto koje trebamo zauzeti u duhovnoj građevini«.

Starješina Snow završio je pismo ovim riječima: »Ako će predsjedavajući starješina nastojati postati onakav kakav može i treba postati, rješavajući se sebičnih načela, uvijek djelujući za dobrobit svog naroda, te bude ponizan, ne nastojeći učiniti previše u malo vremena, ili preuzimati preveliku čast prije nego što sazrije, nikada neće manjkati u ispravnom veličanju svog poziva, niti će mu nedostajati moći Božje kako bi ispunio njegove mudre nakane.«¹ [Vidi 1. prijedlog na 212. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Gospodin je vođama svoje Crkve dao božanski nalog: »Pasi[te] ovce moje.«

Neka svaki čovjek koji ima službeni poziv, kojemu je Bog udijelio njegovo sveto i božansko svećeništvo razmisli o onome što je Spasitelj rekao Dvanaestorici apostola prije nego što je otišao u nazočnost svog Oca: »Pasi[te] ovce moje.« [Ivan 21:16–17.] I nastavio je to govoriti dok njegovi apostoli nisu osjetili tugu što ih nastavlja pozivati na taj način. No rekao je: »Pasi[te] ovce moje.« To znači: »Idite naprijed svim svojim srcem, budite potpuno predani mom cilju. Ovi ljudi u svijetu moja su braća i sestre. Gajim snažne osjećaje prema njima. Skrbite za moj narod. Pasite moje stado. Idite i propovijedajte evanđelje. Nagradit ću vas za svaku vašu žrtvu. Nemojte misliti da možete previše žrtvovati u izvršavanju ovog djela.« Pozvao ih je snagom svog srca da vrše ovo djelo. A sada ja pozivam sve koji obnašaju ovo svećeništvo, predsjedavajuće službenike okola, biskupe i veliko vijeće da pođu naprijed i pasu stada. Pokažite interes za njih... Radite za njih i nemojte ograničavati svoje misli i osjećaje za vašu osobnu korist. Tada će vam Bog dati objavu za objavom, nadahnuće za nadahnućem, i podučavati vas da osigurate interese svetaca po pitanju onoga što se odnosi na njihovu vremenitu i duhovnu dobrobit.² [Vidi 2. prijedlog na 212. stranici.]

Vođe i učitelji pozvani su slijediti Spasiteljev primjer i služiti s ljubavlju, a ne na svoju korist.

Zašto je čovjek pozvan djelovati kao predsjednik ljudima? Zato da bi stekao utjecaj, a zatim izravno koristio taj utjecaj za svoju vlastitu korist? Ne, već suprotno tome, pozvan je djelovati na takvom položaju prema istom načelu po kojem je svećeništvo dano Sinu Božjemu, kako bi se žrtvovao. Za sebe? Ne, već u interesu ljudi kojima predsjedava. Hoće li se od njega tražiti da se žrtvuje na križu poput Spasitelja? Ne, ali da postane sluga svojoj braći, a ne njihovom gospodaru, i da radi u njihovu korist i dobrobit. Ne da koristi utjecaj koji je tako stekao kako bi koristio sebi, svojoj obitelji, rodbini i bliskim prijateljima, već gledajući na sve kao na svoju braću, koji imaju prava poput njega i stoga nastojati blagosloviti i pomoći svima jednako prema talentima i dostojnosti koje posjeduju, i čineći to razviti u sebi očinski osjećaj koji uvijek postoji u njedrima Oca...

Neka oni koji propovijedaju među svecima shvate zbog čega im je dano svećeništvo; neka znaju i potpuno osjete zašto su imenovani ispuniti određeni poziv kako bi mogli djelovati u duhu našeg Učitelja, koji je bio sluga svima, da mogu naučiti brinuti se o potrebama svih ljudi s ljubavlju kao što se brinu o svojim potrebama. Tada će razumjeti duh dvije velike zapovijedi o kojima, kako je rekao Spasitelj, »ovisi sav Zakon i Proroci«, to jest da ljubite Gospodina svom moću svojom, umom i snagom, i naše bližnje kao same sebe [vidi Matej 22:37–40].³

Izmolite jednu molitvu prije [podučavanja], a to je ova: Zamolite Gospodina da možete reći nešto tijekom vaših napomena što će biti korisno onima kojima se obraćate. Nemojte brinuti hoće li to biti nešto što će dodati vašoj vlastitoj slavi ili ne, već jednostavno imajte na umu da ste pozvani govoriti publici i da oni žele primiti nešto što će im koristiti. To može doći jedino od Gospodina. Nemojte se brinuti hoće li... oni koji vas čuju reći kako divno govorite. Nemojte uopće brinuti o tome, već uklonite svaku sebičnost koja može biti u vašem umu kako bi Gospodin mogao diktirati vam nešto što će biti korisno ljudima.⁴ [Vidi 3. prijedlog na 212. stranici.]

»Jer vidjet ćete, kako je to uobičajeno, da je talent raširen na mnoge, a rijetko na jednog pojedinca.«

Mudri vođe cijene talente drugih i ljudima pružaju prilike da služe.

Kada jedan [vođa] pridobije srca ljudi i postane prepoznatljiv među njima svojim poštenjem i časnošću, svojom željom da radi u interesu Boga i ljudi, spreman žrtvovati sve što se od njega traži, tada on ima njihovo povjerenje, a kada jednom stekne to sveto povjerenje, što tada može učiniti kako bi udovoljio njihovim mislima koje su, manje ili više, sklone napretku? Neka takav čovjek pozove u pomoć svoju braću koja su najsposobnija, omogućujući im da sudjeluju u njegovim odgovornostima. Jer vidjet ćete da je u principu talent raširen na mnoge, a rijetko na jednog pojedinca; i samo treba priliku kako bi se razvio. Može reći jednome: »Evo, brate, bolje ste pripremljeni za ovaj ili onaj položaj od mene«; ili drugome: »Vi ste najbolje obučena osoba za ovu službu«; itd., dok ne probudi talente svih, i umjesto da umanjí njihovo povjerenje u njega, na takav način samo će ga povećati.⁵ [Vidi 4. prijedlog na 212. stranici.]

Ispravan način za vođenje je poniznošću, dobrim primjerom i predanošću za dobrobit drugih.

Autoritarni režim nije prava vladavina po kojoj treba upravljati svecima, već nastojte posluživati u duhu poniznosti, mudrosti i dobrote, podučavajući ne samo riječima, već i djelima. Iako netko može podučavati anđeoskom rječitošću, ipak dobra djela, dobri primjeri i postupci, stalno pokazujući iskrenu brigu za interese ljudi podučavaju daleko rječitije, daleko učinkovitije.⁶

Ako ćete biti vjerni i ujedinjeni kao što su Prvo predsjedništvo i Dvanaestorica vjerni i ujedinjeni, i slijedite nas kao što mi slijedimo Krista, sve će biti dobro s vama. Odlučni smo vršiti našu dužnost, služiti Gospodinu i raditi za dobrobit njegovog naroda te ispuniti njegovo djelo. Mi smo vaši sluge u Gospodinu i želimo vašu dobrobit i dobrobit cijelog čovječanstva.

Gospodin nije odabrao moćne i učene iz svijeta kako bi ispunio svoje djelo na zemlji. Ne one koji su obučeni i obrazovani na fakultetima i teološkim školama znanja, već ponizne ljude predane njegovom cilju koje je odabrao kako bi upravljali poslovima njegove Crkve, ljude koji su voljni biti vođeni Svetim Duhom i koji će po potrebi njemu dati slavu znajući da sami ne mogu postići ništa. Uvjeravam vas, braćo i sestre, da nisam imao namjeru preuzeti odgovornost koja je sada na meni. Da sam je mogao časno izbjeći, nikada se ne bih našao u svojoj sadašnjoj poziciji. Nisam to nikada tražio niti sam ikada tražio pomoć bilo kojeg od moje braće kako bih stekao ovaj položaj, no Gospodin je objavio meni i mojoj braći da je to njegova volja, a ja nemam sklonost izbjeći nijednu odgovornost niti odbiti prihvatiti bilo koji položaj koji Gospodin želi da ispunim.⁷

Nastojat ću biti posvećen vašim interesima i interesima kraljevstva Božjeg. Služit ću vam najbolje što znam i razumijem, vezano uz ono što će promicati vaše interese u odnosu na interese Svemogućega. Učinit ću to uz Gospodinovu pomoć.⁸ [Vidi 5. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Kako se pismo Lorenza Snowa vođama u Engleskoj (stranice 205, 207–208) odnose na nas? Na primjer, što se može dogoditi kada imamo »duh uzdizanja samoga sebe« u našim crkvenim pozivima? Kako možemo veličati naše pozive a da ne veličamo sebe?
2. Proučite poglavlje koje započinje na 208. stranici. Na koje načine vođe mogu »pas[ti Kristova] stada«? Što su crkveni vođe učinili kako bi »pasli« vas? Kojim se karakternim osobinama divite u tim vođama?
3. Pročitajte upozorenja predsjednika Snowa o uzdizanju samoga sebe (stranica 209). Zatim pregledajte cijeli drugi odlomak na 207. stranici. Zašto trebamo preispitati naše motive dok služimo? Uz molitvu razmislite o svojim motivima za služenje u Crkvi.
4. Pročitajte odlomak koji započinje na dnu 210. stranice. Kako na odjel ili ogranak djeluje kada vođe dijele neke odgovornosti s drugim članovima? Koje ste rezultate vidjeli kada su članovi Crkve s raznim talentima i iskustvima radili zajedno prema zajedničkom cilju?
5. Predsjednik Snow je savjetovao: »Autoritarni režim nije prava vladavina po kojoj treba upravljati svecima« (211. stranica). Koje su neke moguće posljedice autoritarnog režima crkvenih vođa? Roditelja? Koje su neke od mogućih posljedica poniznog vodstva?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Matej 6:24; 20:25–28; 23:5; Marko 10:42–45; Ivan 13:13–17; 2. Nefi 26:29; 28:30–31; Mosija 2:11–19; 3. Nefi 27:27; NiS 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Pomoć pri podučavanju: »Pitanja zapisana na ploču koja stoji pred razredom pomoći će učenicima da počnu razmišljati o temama čak i prije početka lekcije« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 93).

Napomene

1. Pismo Lorenza Snowa Williamu Lewzeyu i Williamu Majoru, studeni 1842, Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Church History Library.
2. *Deseret News*, 14. siječnja 1880, 787.
3. *Deseret News*, 13. lipnja 1877, 290–291.
4. *Improvement Era*, srpanj 1899, 709.
5. *Deseret News*, 13. lipnja 1877, 290.
6. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. listopada 1898, 1.
8. Conference Report, listopad 1898, 54.

»Kada čovjek primi spoznaju, potaknut je podijeliti je s drugima; kada čovjek postane sretan, duh koji ga obuzima podučava ga da nastoji usrećiti druge.«

Misionarski rad: »Dosegnuti srce svakog čovjeka«

»Postoji način da se dosegne srce svakog ljudskog bića, a vaša je dužnost pronaći put do srca onih kojima ste pozvani služiti.«

Iz života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow kršten je u Kirtlandu, Ohio, gdje je studirao hebrejski jezik u razredu s prorokom Josephom Smithom i drugim crkvenim vođama. Nadao se da će jednoga dana nastaviti »klasično školovanje« na fakultetu u istočnim Sjedinjenim Državama.¹ No kada je počeo raditi na ostvarenju tog cilja, počeo je osjećati kako ga vuče drugi cilj. Kasnije se prisjetio:

»Prihvatio sam [istine evanđelja] otvorenog srca i bio sam odlučan ne zaustaviti se na tome... Počeo sam se malo brinuti, nakon što sam došao do ove predivne spoznaje, je li primjereno da ne svjedočim o tome. Mladići koji su bili poslani na misije vraćali su se i svjedočili o blagoslovima koje su primili... i počeo sam razmišljati kako bih, umjesto da se pripremam za koledž ili sveučilište na istoku, trebao poći i svjedočiti o onome za što mi je Gospodin dao spoznaju. Istovremeno, nisam želio odustati od svojih izgleda za školovanje jer sam dugo o tome razmišljao, a tada sam imao priliku i sredstva da to postignem.«

Boreći se sa svojim osjećajima, zatražio je savjet od prijatelja kojemu je vjerovao: »Rekao sam mu što sam htio, a on je odgovorio: 'Brate Snow, nikome drugome ne bih dao savjet koji smatram da trebam dati tebi u ovim okolnostima. Da sam na tvom mjestu, nastavio bih sa svojim planovima i školovao se.' To je bilo upravo ono što sam želio da kaže i bilo mi je drago. Neko sam vrijeme bio zadovoljan; no tijekom zime, slušajući mlade starješine kako

svjedoče o svom uspjehu u propovijedanju evanđelja, počeo sam još više razmišljati o tome. Gospodin mi je dao spoznaju da dolazi na zemlju te da je potrebno napraviti pripremu: dao mi je sve što sam tražio, i više; jer su krštenje koje sam primio od Duha Svetoga i savršena spoznaja koja mi je tada dana savršenijsi i uvjerljiviji od mog uranjanja u hladnu vodu; i osjećao sam da je odgovornost na meni. Stoga sam zatvorio svoje knjige [i] odložio latinski i grčki postrance.«²

Nakon što je donio tu odluku, Lorenzo Snow služio je misiju u državi Ohio 1837. godine. Kasnije je služio druge misije – prvo u državama Missouri, Illinois, Kentucky i Ohio, a zatim u Engleskoj, Italiji, na Havajskom otočju, u sjeverozapadnim Sjedinjenim Državama te u državi Wyoming. Dok je bio u Engleskoj, napisao je pismo svojoj ujni, objašnjavajući zašto je bio voljan ostaviti dom i služiti kao misionar: »Pomisao da sam četiri ili pet tisuća milja udaljen od doma moga djetinjstva i mojih prvih, dragih prijatelja, prirodno potiče pitanje: *Zašto sam ovdje?*... Ovdje sam jer je Bog progovorio i uzdignuo proroka pomoću kojeg je obnovio puninu vječnog evanđelja, sa svim njegovim darovima, moćima, uredbama i blagoslovima; s proglasom svim ljudima: *‘Obratite se, jer blizu je kraljevstvo nebesko.’* U mudrosti Božjoj pozvan sam kao poslanik pronositi tu poruku narodima zemaljskim, svjestan da to na mene stavlja veliku odgovornost koju ne mogu ispuniti bez pomoći Svemogućega.«³

Predsjednik Snow uvijek je bio zahvalan za odluku da kao misionar služi Gospodinu. U rujnu 1901. godine, u dobi od 87 godina, rekao je: »Čak i sada osjećam radost razmišljajući o svom misionarskom radu. Osjećaji koji proizlaze iz tih posebnih iskustava postali su značajan dio moga bića.«⁴ [Vidi 1. prijedlog na 223. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kada primimo puninu evanđelja, želimo pomoći drugima da se raduju u istim blagoslovima.

Kada čovjek primi spoznaju, potaknut je podijeliti je s drugima; kada čovjek postane sretan, duh koji ga obuzima podučava ga da nastoji usrećiti druge... Ima li šanse da čovjek postane sretan bez spoznaje o Kristovom evanđelju?... Iako se [ljudi] u svijetu

pokušavaju usrećiti, ipak nisu uspješni u onome što nastoje postići. Oni ne mogu biti sretni, osim na jedan način, a to je prihvaćanjem punine evanđelja koje nas podučava da ne čekamo dok ne dođemo u vječnost prije nego što počnemo biti sretni, već nas podučava da ovdje nastojimo biti sretni u blagoslovima Svemogućega s ljudima oko nas.

U tom slučaju, ovo bi trebao biti naš cilj: naučiti da budemo korisni; biti spasitelji bližnjima; naučiti kako ih spasiti; prenijeti im spoznaju o načelima koja su potrebna da ih uzdignu na isti stupanj razuma koji mi imamo.⁵

Podite i nađite prijatelje među ljudima kojima ste okruženi; ili odaberite jednoga i pokušajte nadahnuti njegove osjećaje, vjeru, okolnosti i um, te ih pokušajte prosvijetliti, i ako su grešnici, pokušajte ih spasiti od njihovih grijeha i izvesti ih iz njihova ropstva u koje su zapali kako bi uživali u svjetlu i slobodi u kojima vi uživate, jer na taj način možete činiti dobro pomoću informacija koje vam je udijelio Gospodin.⁶ [Vidi 2. prijedlog na 223. stranici.]

Misionari su voljni žrtvovati se kako bi pomogli drugima doći do spoznaje o istini.

Sveci su se tek naselili u doline [Utaha] kada su sluge Gospodnje ponovno posvetili svoju pažnju divnom misionarskom djelu koje spada pod Crkvu.

Bili smo usred siromaštva i borili se kako bi zemlja bila naseljiva, no nismo mogli zanemariti svoju obvezu da svugdje širimo evanđelje; jer Gospodin je izdao zapovijed da se treba propovijedati po cijelom svijetu. Jedan od dokaza božanstvenosti ovog djela jest činjenica da su usred svih protjerivanja i progona sveci posljednjih dana vjerno nastojali izvršiti tu Gospodnju zapovijed.

Na općem saboru koji je Crkva održala u listopadu 1849. – samo dvije godine nakon što su pioniri došli u dolinu [Salt Lakea] – mnogi su stariješine bili pozvani pokrenuti misije u različitim dijelovima zemlje. Četiri od Dvanaestorice apostola bili su zaduženi za vodstvo. Apostol Erastus Snow bio je pozvan poći u Skandinaviju, apostol John Taylor u Francusku, ja u Italiju, a apostol Franklin D. Richards u Englesku, gdje je misija već bila uspostavljena. Pod

teškim okolnostima u kojima smo tada bili, s našim obiteljima koje su bile gotovo u potpunoj oskudici, bio je to za nas veliki izazov; no Gospodin nas je pozvao, a mi smo osjećali da trebamo odgovoriti, bez obzira na žrtvu.⁷

Posvećujemo naše živote kao da nam nisu toliko važni kako bi svijet mogao razumjeti da u vječnim svjetovima postoji Bog; kako bi mogli razumjeti da Bog ima nešto za obaviti u sadašnje vrijeme za sinove ljudske. Svijet ima sve snažnije mišljenje da nevjerovanje nije pogrešno. Čak i među kršćanskim dijelom ljudske obitelji, tisuće i deseci tisuća, iako to nisu voljni priznati kako ne bi bili nepopularni, ne vjeruju da Bog ima bilo što s djecom ljudskom. Moramo zauzeti stav i žrtvovati se kako bi vjerovanje i spoznaja mogli doći sinovima ljudskim.⁸

Kada pozovemo naše mlade misionare da pođu narodima zemaljskim, oni razmišljaju o tome, i nakon što čuju iskustva onih koji su bili u svijetu kao misionari, nisu očarani očekivanjem kušnji i teškoća kroz koje vide da će morati proći. No krepost se nalazi u njihovoj voljnosti da krenu i suoče se s iskušenjima.⁹

Postoje stvari na misiji koje uopće nisu ugodne našim mladim starješinama. Oni shvaćaju kako moraju žrtvovati udobnost doma i razumiju da idu među ljude koji neće uvijek osjećati zahvalnost za ono što im imaju za reći; ipak, s druge strane, oni osjećaju da imaju zrno za vječni život u svom posjedu i da će, ako mogu pronaći iskrenog muškarca ili ženu, Duh Božji djelovati u njihovim srcima i oni će možda primiti tu divnu poruku koju oni trebaju iznijeti. To im pruža radost i zadovoljstvo. I još nešto, oni u tom iskustvu vide priliku da osiguraju ono što će im biti od velike vrijednosti u njihovim budućim dužnostima. Čudno je što među tisućama pisama koje sam primio od onih koji su bili pozvani na misiju – uglavnom mladića – mislim da nije bio nijedan slučaj odbijanja. Zašto je tako? Tako je zbog toga što je duh ljubavi i besmrtnosti, Duh Svemogućega, u tim mladim starješinama, a oni su primili očitovanje koje ih nadahnjuje da čine ono što ih u protivnom nijedna druga pobuda ne bi mogla potaknuti.¹⁰ [Vidi 3. prijedlog na 223. stranici.]

*»Odbacite svoje interese i vaš će uspjeh biti divan i sjajan,
a cijela će Crkva osjećati učinke vašeg rada.«*

Misionari nikada ne bi trebali zaboraviti da su predstavnici nebesa, nositelji dobrih i radosnih vijesti.

Šaljemo naše starješine propovijedati evanđelje. Tko ih šalje?... Šalje ih Bog Izraelov. Ovo je njegovo djelo. Ne postoji smrtnik koji je toliko zainteresiran za uspjeh starješine dok propovijeda evanđelje poput Gospodina koji ga je poslao propovijedati ljudima koji su Gospodinova djeca. Začeo ih je u prošlom svijetu, a oni su došli ovamo jer je Gospodin želio da dođu.¹¹

Smatramo da ćete vi [misionari] imati veliki uspjeh jer osjećamo i znamo da ste pozvani od Boga. Mudrost čovjeka nikada ne bi smislilo djelo poput ovoga. Iznenađen sam kada razmišljam o njegovoj veličini. Mogu reći kako je upravo ovo djelo potrebno u ovom trenutku: i osjećam da ćete se za njega zauzeti svom dušom svojom. Njeguje Duh Isusa kada je rekao da ne može učiniti ništa osim onoga što mu je Otac rekao da učini [vidi Ivan 5:30].

Ne obraćajte pažnju na vaše teškoće i očite gubitke; odbacite svoje interese i vaš će uspjeh biti divan i sjajan, a cijela će Crkva osjećati učinke vašeg rada.

Ne obraćajte pažnju na ravnodušnost nekih među kojima radite, i na mala razočaranja na koja ćete naići; Duh će Božji biti na vama, a vi ćete nadahnuti duhove onih kojima ćete služiti i svladati njihovu ravnodušnost... bit ćete zadovoljni što ste ostvarili djelo koje ste poslani izvršiti...

Podijeljena vam je potpuna ovlast, no o tome uopće ne trebate govoriti. Uvidjet ćete kako nema potrebe govoriti o tome; Duh Gospodnji to će potvrditi, a ljudi će osjetiti da je imate, a ta će potvrda i osjećaj biti vaša ovlast.

Naići ćete na neke koji smatraju kako znaju više od vas, no ako ćete vršiti svoju dužnost kako je predloženo, prije nego što ih napustite, osjetit će da ipak imate malo više od njih te da ste ih blagoslovili i pomogli im...

Pokušajte biti prihvatljivi onima kojima ste poslani. Poniznost koju pokažete i Duh Gospodnji koji je na vama pokazat će vašu sposobnost za položaj na koji ste pozvani. Pokušajte razumjeti ljudsku prirodu i djelujte sukladno tome, kako bi svi oko vas bili sretni i zadovoljni vašim postupcima...

Postoji način da se dosegne srce svakog ljudskog bića, a vaša je dužnost pronaći put do srca onih kojima ste pozvani služiti...

Osjećam da trebam reći: Bog vas blagoslovio. Bit ćete odijeljeni prije nego što krenete, a mi ćemo se moliti za vas i brinuti se za vas. Budite krotka srca i ponizni. Kada pogledate publiku, dva vas motiva mogu nadahnuti; prvi, da možete dobro govoriti i ostaviti dobar dojam na publiku kao govornik; a zatim će se pojaviti pitanje: Zašto sam ovdje? Da posijete sjeme života u srca onih koji su u toj publici; a molitva će se javiti u vašem srcu: »O Gospode, neka tako bude; molim te za moć tvojega Duha da dotaknem srca tvog naroda?« Ta vrlo kratka molitva je sve što starješina treba napraviti. To je sve što trebate napraviti. »Mogu li reći nešto za spas ovih duša?« To je ono što Prvo predsjedništvo... i sva vaša braća žele da učinite.¹²

Usmjerite svoju pažnju na pripremu svog duhovnog oklopa. Otkrio sam da kada odložim na stranu svoja vremenita pitanja, moje je oko uprto samo na duhovne stvari. Molite braćo, i nemojte zaboraviti na prednosti posta... Nemojte se previše šaliti, [i] budite

pažljivi da ne narušite jedinstvo Duha. Tijekom svoje sam misije otkrio da sam nakon tjedan ili dva mogao zaboraviti dom i Duh Božji me je podržao. Duh dolazi kroz slobodu i veselje, no nemojte se previše veseliti... Nastavite u molitvenom duhu kako biste mogli imati Duha Božjega s vama od glave do pete.¹³

Starješine koji rade u vinogradu nikada ne bi trebali gubiti iz vida činjenice da su predstavnici nebesa, nositelji dobrih i radosnih vijesti ljudima koji ne poznaju Gospodina ...

Kada je prorok Joseph Smith poslao prve starješine u stranu zemlju, predvidio je kako će ih ljudi prihvatiti, i rekao im da iako će ih svega nekoliko primiti kao Božje slugе, mnogi će ih odbiti i neće obraćati pažnju na njihovu poruku. Tako je bilo Božjim slugama od početka vremena, a mi moramo biti zadovoljni s rezultatima našeg vjernog rada, čak i ako je pomoću nas samo nekolicina dovedena do spoznaje o istini...

Nadam se i molim kako se nijedan starješina koji radi... neće toliko zaboraviti da popusti iskušenjima svijeta. Postoji samo jedan siguran put da se izbjegnem, a to je odbaciti zlo, da, čak i sam privid zla. Napast će im doći u ovom ili onom obliku. To je posao neprijatelja našeg spasenja; no posao je starješina u Izraelu uzdići se iznad napasti, a kako bi to uspješno učinili moraju biti neokaljani od svijeta... Koliko budu njegovali duh svoje misije, i shvatili važnost njihovog velikog poziva u Kristu Isusu, i živjeli u tom duhu, moći će ustati kao vodiči i spasitelji ljudi, odražavajući nebesku svjetlost prema njima, i biti drugačiji od drugih ljudi; no ako prijeđu na neprijateljski teren i okuse duh svijeta, bit će lišeni svoje snage i postati poput drugih ljudi, sposobni samo za povratak kući kako bi okusili patnju posrnutih i uzrokovati da se srca njihovih voljenih osoba rastuže zbog njihovog stanja... Ukoliko budu stalno težili Gospodinu u poniznosti, imajući oko uprto na njegovu čast i slavu, želeći u svojim srcima spas duša ljudskih, čineći sve što mogu kako bi osigurali njihovo spasenje, imat će neopisivu radost zbog svog rada u tijelu, i bit će dionici s Ocem i Sinom onoga što je predivno i presajno da bi ih smrtnost mogla pojmiti ili razabrati.¹⁴ [Vidi 4. i 5. prijedlog na 223. stranici.]

Naša se srca raduju dok pomažemo drugima primiti puninu evanđelja.

Očekujemo... s naše strane, kako bismo ostvarili ovo djelo, da će trebati koristiti i iskusiti mnogo strpljenja, vjere, marljivosti, ustrajnosti i dugotrpnosti; no u gradovima... u kojima su naposljetku tisuće primili evanđelje, u mnogim slučajevima provedeni su mnogi sati naizgled neplodnog rada prije nego što su se primjerena pažnja i poslušnost tim načelima mogli osigurati. U nekim [slučajevima] možemo uložiti ne samo mjesec, već možda i godine rada; no osjećamo sigurnost da kroz vjeru, molitvu, djela i blagoslove Gospodnje možemo naposljetku prevladati i nadvladati sve te teškoće za čast i slavu Božju; osim toga, i mi ćemo također osjećati zadovoljstvo jer smo *ispunili našu dužnost*, i očistili naše haljine od krvi svih ljudi.¹⁵

[Jednom] prigodom, prije nego što sam otišao u Italiju, posjetio sam Manchester, Macclesfield, Birmingham, Cheltenham, London, Southampton i South Conferences [u Engleskoj]... Imao sam zadovoljstvo sresti mnoge koje sam doveo u Crkvu [osam godina ranije]; i ne trebam vam reći kako je ponovni susret s tim ljudima doista bio radostan, o čemu je uvijek bilo ugodno razmišljati. Apostol Ivan rekao je u svoje vrijeme: »Mi znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću.« [1. Ivanova 3:14.] Ta ljubav u srcima misionarskih starješina u našoj Crkvi za ljude zemaljske, koji su za njih stranci, i u srcima ljudi za starješine koji im nose poruku evanđelja, svjedočanstvo je samo po sebi dovoljno da uvjeri iskreno srce kako je izvor božanske naravi i da je Bog s nama. Taj sveti osjećaj, koji u nama potiče Duh Sveti, već nas je izdvojio kao zajednicu od ostatka ljudske obitelji; a taj će osjećaj preinačiti cijeli svijet i uvjeriti nevjernika da Bog nije samo Otac svih nas, već da smo svi njegovi prijatelji i sluge.¹⁶

Posvetio sam svoj život služenju Gospodinu; *sve* što imam stavljeno je na žrtvenik, kako bih ga mogao slaviti, vršiti njegovu volju na prihvatljiv način i širiti životna načela među djecom ljudskom. Kada se osvrnem na prošlost, i pratim ruku Gospodnju kako mi čudesno priprema put, i blagoslivlja me u svemu što se odnosi na te misije iznad mojih najvećih očekivanja, osjećam se dvostruko ohrabreno krenuti naprijed u budućnost; riječi doista ne uspijevaju

izraziti duboku zahvalnost mog srca za njegove blagoslove. Neka blagoslovi Svemogućega budu ravnomjerno udijeljeni toj braći i svecima čija su velikodušnost i interes za djelo Božje naročito pokazani na tim misijama, a kada u godinama nakon toga čuju mili zvuk tisuća, desetaka tisuća ljudi iz tih nacija kako slave Svemogućega zbog svjetla objave, tada će se njihova srca veseliti u radosnoj spoznaji da su i oni sudjelovali u ostvarenju ovog sjajnog otkupljenja.¹⁷ [Vidi 6. prijedlog na 224. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Pročitajte stranice 215–216. i razmotrite odgovore Lorenza Snowa na pitanje »Zašto sam ovdje?« Na koje načine ovo pitanje može utjecati na sve članove Crkve u našim prilikama da dijelimo evanđelje?
2. Razmotrite savjet predsjednika Snowa u odjeljku koji počinje na dnu 216. stranice. Razmislite o tome kako možete slijediti ovaj savjet da biste pomogli nekome biti doista sretan.
3. Predsjednik Snow ispričao je o žrtvama koje su on i drugi napravili kako bi pronosili evanđelje (stranice 217–218). Koje ste primjere vidjeli gdje se ljudi žrtvuju kako bi pronosili evanđelje? Što mislite zašto su ljudi voljni žrtvovati za to?
4. Kako uvjerenja na stranicama 218–219. mogu pomoći cjelodnevnom misionaru? Kako mogu pomoći svakome od nas dok pronosimo evanđelje? Na koje načine možemo koristiti ta naučavanja da pomognemo nekome tko oklijeva služiti misiju?
5. Dok čitate savjet predsjednika Snowa na stranicama 219–221, razmislite kako se to odnosi na živote svih članova Crkve. Na primjer: Što mislite da »odbacite svoje interese« znači? Koji su neki od načina na koje možemo »dosegn[uti] srce svakog ljudskog bića«?

6. Pročitajte posljednjih odlomak u poglavlju u kojem nam predsjednik Snow govori o trajnoj radosti misionarskog rada. Kada ste vi osjetili radost misionarskog djela? Zašto ponekad trebamo biti strpljivi prije nego što možemo potpuno iskusiti tu radost?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Alma 26:1–8, 35–37; NiS 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Pomoć pri podučavanju: »Zamolite sudionike da odaberu jedan odjeljak i tiho ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u grupe od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odjeljak i rasprave što su naučili« (s vii. stranice ove knjige).

Napomene

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, Church History Library, 33; vidi i »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
2. »The Grand Destiny of Man«, 22.
3. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 48.
4. »Letter from President Snow«, *Millennial Star*, rujan 1901, 595.
5. *Deseret News*, 15. svibnja 1861, 82.
6. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 3; u izvorniku, 3. je stranica neispravno označena kao 419. stranica.
7. »Scandinavians at Saltair«, *Deseret Evening News*, 17. kolovoza 1901, 8.
8. »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Graves«, *Millennial Star*, 29. kolovoza 1887, 549.
9. »Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant«, *Millennial Star*, 20. lipnja 1895, 386.
10. Conference Report, travanj 1901, 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 12. svibnja 1894, 637.
12. »Instructions to Missionaries«, *Improvement Era*, prosinac 1899, 126–129; Lorenzo Snow dao je ovaj savjet braći koji su nedavno bili pozvani služiti kao misionari za Mutual Improvement Association. Njegova je propovijed uključena u časopis *Improvement Era* s objašnjenjem da je »ispunjena savjetima za svakog radnika u Božjem djelu«.
13. Journal History, 9. travnja 1862, 4.
14. »Letter from President Snow«, 595–596.
15. »The Malta Mission«, *Millennial Star*, 5. lipnja 1852, 237.
16. »Letter from President Snow«, 595.
17. »Address to the Saints in Great Britain«, *Millennial Star*, 1. prosinca 1851, 365.

Kraljevstvo Božje ide naprijed

*»Dužnost je onih koji tvrde da su angažirani u [Božjem] djelu da napreduju, idu naprijed...
Dokle god postoji korak naprijed koji se može poduzeti, treba ga poduzeti.«*

Iz života Lorenza Snowa

Godine 1844, dok je ispunjavao zaduženje u istočnim Sjedinjenim Državama, Lorenzo Snow je saznao da su prorok Joseph Smith i njegov brat Hyrum ubijeni. Rekao je: »Vijest o ovom tragičnom događaju došla je potpuno neočekivano i pogodila me je velikim zaprepaštenjem i tugom koje riječi ne mogu opisati.« Slijedeći upute Zbora dvanaestorice apostola, obavio je pripreme za povratak svom domu u Nauvoo, Illinois.¹

Kasnije se prisjetio: »Neki su u vrijeme Josepha smatrali kako ova Crkva ne može napredovati osim ako bi Joseph upravljao njezinom sudbinom, a kada je došlo vrijeme da on kao mučenik prijeđe iz ovog svijeta u svijet duhova, sveci širom Božjeg kraljevstva bili su uvelike uznemireni. Bilo je to nešto neočekivano. Jedva su znali kako nastaviti. Odgovornost za [vođenje Crkve] tada je prešla na Zbor dvanaestorice apostola; a kroz blagoslove Božje za njih i duha nadahnuća koji je prebivao u njihovim njedrima, te pod vodstvom Svemogućega, kraljevstvo je napredovalo.«²

Drugi predsjednik Crkve, Brigham Young, preminuo je 1877, nakon što je vodio Crkvu 33 godine. Starješina Lorenzo Snow, tada član Dvanaestorice apostola, još je jednom bio svjedok promjene crkvenog zemaljskog vodstva. Kasnije je rekao kako je predsjednik Young »preminuo gotovo neočekivano. Sveci baš i nisu bili spremni za to. A kraljevstvo je Božje opet napredovalo.«³

Predsjednik Lorenzo Snow svjedočio je o obnovi evanđelja kroz proroka Josepha Smitha.

Kada je John Taylor, treći predsjednik Crkve, preminuo 1887, starješina Snow utješio je svece: »Gospodin je sada smatrao primjerenim pozvati našeg voljenog brata, predsjednika Taylora, iz ovoga svijeta patnje, svijeta mučeništva; a Crkva i dalje napreduje.«⁴

Godine 1898, oko 11 godina nakon što je utješio svece na sprovodu predsjednika Taylora, Lorenzo Snow bio je u potrebi za takvom utjehom. U to je vrijeme on služio kao predsjednik Zbora dvanaestorice. Predsjednik Wilford Woodruff služio je kao predsjednik Crkve, a njegovo se fizičko zdravlje pogoršavalo. Predsjednik Snow znao je kako će prema uspostavljenom slijedu sukcesije on predsjedavati Crkvom ako nadživi predsjednika Woodruffa. Jedne je večeri osjećao veliki teret zbog te mogućnosti. Smatrajući se neadekvatnim preuzeti vodstvo Crkve, otišao je sam u sobu u hramu Salt Lake kako bi se molio. Zamolio je Boga da poštedi život predsjednika Woodruffa, no također je obećao da će izvršiti svaku dužnost koja se od njega traži.

Predsjednik Woodruff umro je 2. rujna 1898, nedugo nakon gorljive molitve predsjednika Snowa u hramu. Predsjednik Snow bio je u Brigham Cityju, oko 100 kilometara sjeverno od Salt Lake Cityja, kada je primio vijest. Pripremio se za povratak vlakom u Salt Lake City tu večer. Po svom dolasku, ponovno je otišao u izdvojenu prostoriju u hramu kako bi se molio. Priznao je svoje osjećaje o neadekvatnosti, no iskazao je svoju voljnost da izvrši Gospodnju volju. Zatražio je vodstvo i čekao odgovor, no nije ga primio. Stoga je napustio prostoriju.

Ulazeći u veliki hodnik, primio je odgovor – i utjehu – koji je tražio. Pred njime je stajao uskrslu Spasitelj, koji mu je rekao što treba učiniti. Predsjednik Snow kasnije je ispričao svojoj praunuci Alice Pond o ovom iskustvu. Alice je zapisala razgovor koji je imala sa svojim djedom u hramu Salt Lake:

»U velikom hodniku koji vodi u celestijalnu sobu, hodala sam nekoliko koraka ispred djeda kad me on zaustavio i rekao: 'Pričekaj trenutak Allie, htio bih ti reći nešto. Upravo mi se ovdje ukazao Gospodin Isus Krist u vrijeme smrti predsjednika Woodruffa. Dobio sam uputu da krenem i odmah ponovno organiziram Prvo predsjedništvo Crkve, da ne čekam kao što se činilo nakon smrti prethodnih predsjednika i da ja trebam naslijediti predsjednika Woodruffa.'

Tad je djed prišao korak bliže, ispružio svoju lijevu ruku i rekao: 'Stajao je upravo ovdje, oko metar iznad poda. Izgledalo je kao da stoji na postolju od čistog zlata.'

Djed mi je rekao kako je proslavljena osoba Spasitelj i opisao je njegove ruke, noge, lice i prekrasnu bijelu odjeću, sve u takvoj slavi bjeline i sjaja da ga je jedva mogao gledati.

Tada je [djed] prišao još jedan korak bliže, stavio svoju desnu ruku na moju glavu i rekao: 'Sada, unuko, želim da zapamtiš da je ovo svjedočanstvo tvog djeda, da ti je rekao svojim vlastitim ustima kako je zaista vidio Spasitelja, ovdje u hramu, i razgovarao s njim licem u lice.'⁵

Susret predsjednika Snowa sa Spasiteljem bio je sveta potvrda istine koju je znao mnogo godina – da je Isus Krist glava Crkve. Nadahnut ovom istinom, predsjednik Snow često je svjedočio da će Crkva nastaviti napredovati unatoč protivljenju. Izrazio je svoju zahvalnost za povlasticu sudjelovanja u unapređenju Gospodnjeg djela u posljednje dane. Na općem saboru u listopadu 1898, na kojem je podržan kao predsjednik Crkve, rekao je: »Odlučimo u našim srcima, posvjedočimo Gospodinu iz naše nutrine, da ćemo biti bolji ljudi, ujedinjeniji na našem sljedećem saboru nego što smo to danas. To bi trebao biti osjećaj i odlučnosti svakog čovjeka i žene prisutnih na ovom svečanom skupu. Osjećam u svom srcu da ću pokušati biti predaniji nego što sam bio u prošlosti interesima Božjeg kraljevstva i izvršavanju njegovih nakana.«⁶ [Vidi 1. prijedlog na 234. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

U ispunjenju proroštva, Gospodin je obnovio svoju Crkvu na zemlji.

Kao Božji sluga svjedočim o objavi njegove volje u devetnaestom stoljeću. Došla je njegovim vlastitim glasom s nebesa, osobnim očitovanjem njegovog Sina i posluživanjem svetih anđela. On zapovijeda svim ljudima da se obrate, odvrate od svojih opakih putova i nepravednih želja, budu kršteni za otpust svojih grijeha kako bi mogli primiti Duha Svetoga i doći u doticaj s njim. Započeo je djelo otkupljenja o kojem govore svi sveti proroci, mudraci i vidiooci u svakom dobu i među svim ljudskim rasama.⁷

Mormonstvo, nadimak za pravu vjeru svetaca posljednjih dana, ne pretendira da je nešto novo, osim za ovaj naraštaj. Ono se proglašava kao izvorni naum spasenja koji je uspostavljen na nebesima prije postanka svijeta, a objavljen od Boga čovjeku u različitim razdobljima. Mi kao narod doista vjerujemo da su Adam, Henok, Noa, Abraham, Mojsije i drugi drevni sveci sukcesivno imali ovu religiju, u slijedu rasporedbi. Ukratko, mormonizam je obnovljena drevna kršćanska vjera, davno evanđelje ponovno vraćeno – ovoga puta da uvede posljednju rasporedbu, predstavi Tisućljetnicu i dovrši djelo otkupljenja koje se odnosi na ovaj planet.⁸

Možemo vidjeti ruku Svemogućega kako uspostavlja kraljevstvo o kojem je u davnini govorio prorok Daniel – kraljevstvo koje će rasti dok ne ispuni cijelu zemlju [vidi Daniel 2:44], kada će svjetlost i znanje biti toliko rašireno da više neće biti potrebno da ijedan čovjek kaže svom bližnjem: »Spoznajte Jahvu!« nego će me svi poznavati, i malo i veliko« [vidi Jeremija 31:34] i kada će Duh Gospodnji biti izliven na svako tijelo do te mjere da će njihovi sinovi i kćeri proricati, njihovi stari sanjati sne, njihovi mladići gledati viđenja [vidi Joel 2:28], i kada neće biti ničega što će pustošiti na svetoj gori Gospodinovoj [vidi Izaija 11:9].⁹ [Vidi 2. prijedlog na 234. stranici.]

**Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana
izgrađena je na sigurnom temelju i nastaviti
će napredovati unatoč protivljenju.**

Braćo i sestre, Bog je uspostavio svoju Crkvu i kraljevstvo na zemlji za korist i blagoslov ljudske obitelji, da ih vodi na putu istine, pripremi ih za uzvišenje u njegovoj nazočnosti i za njegov slavan dolazak i kraljevstvo na zemlji. Njegove će svrhe biti ispunjene unatoč svom protivljenju koje im može doći od opakih ljudi i sila tame. Sve što stoji na putu ovog djela bit će uklonjeno. Ništa neće moći odoljeti njegovoj moći, već će sve što je objavio biti ispunjeno i savršeno ostvareno. Ljubav Božja za njegov narod nastaviti će se i živjeti, a oni će izvojevati pobjedu u njegovoj snazi.¹⁰

Trebamo li razgovarati o uništenju ovog kraljevstva?... To je kao da pokušate skinuti zvijezde sa svoda ili mjesec ili sunce iz njihove orbite! To se ne možete dogoditi jer ovo je djelo Svemogućega.¹¹

»Braćo i sestre, Bog je uspostavio svoju Crkvu i kraljevstvo na zemlji za korist i blagoslov ljudske obitelji.«

Kraljevstvo se Božje kreće u snazi i moći, te s divnim i sjajnim uspjehom.¹²

Ovo je djelo izgrađeno na sigurnom temelju, uspostavljeno na hridini njegovoj... Bez obzira tko se izgubi na putu i doživi brodom vjere, Crkva će nastaviti.¹³

Ova će Crkva stajati jer se nalazi na čvrstom temelju. Nije od čovjeka; nije od proučavanja Novog ili Starog zavjeta; nije posljedica naučavanja koja smo primili na fakultetima ili vjeroučilištima, već je došla izravno od Gospodina. Gospodin nam je to pokazao objavom Svetoga Duha svjetlosti i svaki čovjek može primiti taj isti duh...

On nam daje spoznaju onoga što ćemo učiniti, onoliko koliko smo voljni žrtvovati naše živote umjesto da se suprotstavljamo toj spoznaji. Otvara nam tajne celestijalnog kraljevstva i stalno nam pripočava stvari koje su nam u prošlosti bile nepoznate. Ova spoznaja i razum stalno rastu u nama...

Primili smo previše spoznaja da bismo bili preusmjereni sa svojih ciljeva. Oni koji žele proganjati i uništiti mormonstvo, neka idu i vrše svoje djelo... Naše je djelo rasti u spoznaji Boga, održavati Božje zapovijedi, biti vjerni i nastaviti napredovati, te postajati sve savršeniji kako sazrijevamo tijekom godina.¹⁴ [Vidi 3. prijedlog na 234. stranici.]

**Mi smo narod Božji, a on će nas zaštititi dok
idemo naprijed i činimo sve što on zahtijeva.**

U mnogim slučajevima... gdje se uništenje Božjeg naroda činilo neizbježno, i izgledalo je kao da nema mogućnosti za bijeg... odjednom se nešto dogodilo što je bilo pripremljeno za njihovo spasenje kako bi se izbjeglo predstojeće uništenje. To vidimo u slučaju Izraelaca kada ih je vodio Mojsije. Kada su došli do Crvenoga mora, a egipatska je vojska iza njih prijetila uništenjem, činilo se da nema izlaza, no u trenutku kada je izbavljenje bilo potrebno, gle, ukazalo se i bili su izbavljeni [vidi Izlazak 14:10–25].

Tako je bilo i tako će biti s nama. Bez obzira što naše teškoće mogu izgledati vrlo teške, ipak će nam biti pripravljen izlaz ako obavljamo dužnosti koje su nam dane kao djeci Božjoj. No u budućnosti će možda biti potrebno – i to je ono što želim naglasiti – da neki sveci odigraju ulogu Estere, kraljice, i budu voljni žrtvovati sve što se od njih traži kako bi postigli izbavljenje svetaca posljednjih dana.

Prvo trebamo znati da smo Božji narod... Naša je dužnosti istupiti poput Estere i biti voljni riskirati sve za spas ljudi. Prilikom ispunjavanja svog zadatka, Estera je rekla: »Trebalo li da poginem, poginut ću.« [Vidi Estera 4:3–16.] ... No narod Božji neće poginuti. Uvijek će se naći ovan zapleten u grmlje za naše izbavljenje [vidi Postanak 22:13]. ...

Gospodin je rekao: »Odlučih u srcu svojem... da ću vas u svemu iskušati hoćete li ostati u savezu mojemu, i to do smrti, da biste se vrijednima našli.« [Vidi NiS 98:14–15.] Imamo nešto za što vrijedi živjeti; imamo sve za što vrijedi umrijeti. Ali u ovome nema smrti. Ima spasenja i ima života ako će narod Božji – oni koji se nazivaju imenom Gospodina Isusa Krista – obdržavati njegove zapovijedi i činiti ono što je prihvatljivo u njegovim očima. Naum Svemogućega nije dopustiti da njegov narod bude uništen. Ako ćemo činiti ono što je ispravno i obdržavati njegove zapovijedi zasigurno će nas izbaviti iz svake teškoće.¹⁵ [Vidi 4. prijedlog na 234. stranici.]

Vrijeme je da se ponizimo pred Bogom i ispunimo djelo koje nam je povjerio.

Dužnost je onih koji kažu da su angažirani u njegovom djelu da napreduju, idu naprijed... bez mrmljanja ili nagovaranja; dokle god postoji korak naprijed koji se može poduzeti, treba ga poduzeti.¹⁶

Sada je vrijeme da se sveci posljednjih dana ponize pred Svemogućim... Sada je vrijeme da sveci posljednjih dana otkriju na što su se obvezali; vrijeme je da se sveci posljednjih dana pokaju od svojih grijeha i ludorija, te zazovu Svemogućega, da njegova pomoć može biti udijeljena... da možemo ići naprijed i ostvariti divno djelo koje je povjerenom našoj skrbi.¹⁷

Uključeni smo u Božje djelo. Pred nama su sjajne mogućnosti, no budimo svjesni, u svakom djelu naših ruku, da smo Božji sluge i da vršimo njegovu volju. Neka naše poštenje ne bude narušeno, već neka se naša vjera stalno povećava dok idemo kroz život. Bio bih zadovoljan djelovati tamo gdje me božanska providnost smjesti i pitati Gospodina što ja mogu učiniti kako bih pomogao u izgradnji kraljevstva Božjeg na tom mjestu, i da mi pomogne prehraniti svoju obitelj.¹⁸

Možemo povećati spoznaju i moć, i našu sposobnost izgradnji kraljevstva Božjeg na zemlji, i to našom marljivošću, poniznošću i vjernošću savezima koje smo sklopili.¹⁹

Može se činiti zbog našeg neznanja što ne razumijemo u potpunosti putove Božje i njegove nakane, da dok radimo na tome da ispunimo njegov naum, ponekad dođemo do mjesta gdje se možemo malo odmoriti, no činjenica je da takvo nešto nije u planu, i ne može biti, dokle god ljudi nastavljaju svoje napore stavljaajući svoje povjerenje u Božja obećanja...

Neka svaki čovjek bude vjeran i vrlo marljiv u obdržavanju Božjih zapovijedi, i njegovanju želje da čini dobro onima oko sebe; i ako, osvrćući se u prošlost, uočimo da nismo djelovali u skladu s poticajima naše savjesti i dužnosti, ispravimo se pred Bogom i čovjekom, da možemo biti spremni za svaki događaj koji se može dogoditi. Neka se djelo izgradnje hramova i domova bogoštovlja nastavi; nastavimo podučavati [našu] djecu i odgajati ih u strahu Gospodnjem, i neka se evanđelje i dalje pronosi dalekim narodima...

Ovo je Božje djelo i on upravlja njegovim tijekom i napretkom na zemlji, i ovo bi djelo trebalo biti najvažnije u našem umu; i onoliko koliko se nađemo na putu dužnosti, možemo zasigurno ostati čvrsti, nepokolebljivi i odlučni u našoj nakani, te tako pokazati svijetu našu vjeru i predanost načelima istine koje je Bog objavio...

Gospodin vrlo vjerojatno može staviti veliki teret na nas, onakav koji će zahtijevati veliku žrtvu od njegovog naroda. Pitanje koje je pred nama glasi: Hoćemo li se žrtvovati? Ovo djelo je djelo Sve-mogućega i blagoslovi koje tražimo, a koji su bili obećani, doći će nakon što se dokažemo i pokažemo da smo vjerni. Nemam posebnih vijesti za ovaj narod da se pred njima nalazi, ili ne nalazi, teško

iskušenje kroz koje će biti pozvani proći; pitanje koje imam za sebe je jesam li spreman primiti i upotrijebiti na pravi i ispravan način bilo koji blagoslov koji je Gospodin spremio za mene ili njegov narod; ili s druge strane, jesam li spreman žrtvovati sve što on može tražiti od mene? Ne bih dao ni pol boba za vjeru za koju ne vrijedi živjeti i za koju ne vrijedi umrijeti; i ne bih puno dao ni za čovjeka koji nije voljan žrtvovati sve za svoju vjeru.

[Kažem] svima: Pokrenite se! Pokrenite se, pogledajte spasenje Gospodnje, i nemojte stajati na mjestu.²⁰ [Vidi 5. prijedlog na 234. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na zapise od 225–228. stranice. Što mislite da znači kada kažemo da kraljevstvo Božje napreduje? Koja su iskustva pomogla vama vidjeti da kraljevstvo Božje napreduje?
2. U drugom odlomku na 229. stranici, predsjednik Snow govori o četiri proročanstva iz Starog zavjeta. Na koje se načine ova proročanstva ispunjavaju danas?
3. Proučite naučavanja predsjednika Snowa o napredovanju Crkve unatoč protivljenju (stranice 229–231). Kako nam ova naučavanja mogu pomoći kada nas ljudi progone zbog naše vjere? Kako ste se nosili s protivljenjem vašem svjedočanstvu?
4. Proučite prvi i drugi odlomak na 232. stranici. Kada se od nas traži da žrtvujemo, što možemo naučiti iz Esterinog primjera? U takvim situacijama, što mislite kako će nam pomoći to što »zna[mo] da smo narod Božji«?
5. U posljednjem dijelu poglavlja, predsjednik Snow savjetuje članove da grade kraljevstvo Božje gdje god ih Gospodin smjesti. Na koje načine napor roditelja u kući pomaže izgraditi Božje kraljevstvo širom zemlje? Kako kućni učitelji i kućne posjetiteljice mogu izgraditi Božje kraljevstvo?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Matej 24:14; Eter 12:27; Moroni 7:33; NiS 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Pomoć pri podučavanju: »Često pomaže da započnete razmišljati o predstojećoj lekciji ubrzo nakon što ste završili s podučavanjem prethodne. Vjerojatno ćete najviše biti svjesni onih koje podučavate te njihovih potreba i interesa odmah nakon što ste bili s njima« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 97).

Napomene

1. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 79–82.
2. »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Graves«, *Millennial Star*, 29. kolovoza 1887, 549.
3. »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Graves«, 549.
4. »Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Graves«, 549.
5. Alice Pond, u LeRoi C. Snow, »An Experience of My Father's«, *Improvement Era*, rujan 1933, 677; vidi i prepisku između starješine Johna A. Widtsoea i Noaha S. Ponda, supruge Alice Armeda Snow Young Pond, 30. listopada 1945, i 12. studenog 1946, Church History Library. Alice je imala dvadesetak godina, primila je podarivanje i bila zapečaćena za svog supruga kada joj je predsjednik Snow ispričao to iskustvo u hramu.
6. Conference Report, listopad 1898, 55.
7. »Greeting to the World by President Lorenzo Snow«, *Deseret Evening News*, 1. siječnja 1901, 5.
8. »Mormonism' by Its Head«, *Land of Sunshine*, listopad 1901, 252.
9. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 597.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. listopada 1898, 1.
11. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 598.
12. *Deseret Weekly*, 4. studenog 1893, 609.
13. *Millennial Star*, 12. svibnja 1890, 293; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1890. godine.
14. Conference Report, travanj 1900, 3–4.
15. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. lipnja 1882, 1.
17. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
18. *Journal History*, 11. srpnja 1865, 2.
19. *Deseret News*, 15. svibnja 1861, 82.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. lipnja 1882, 1.

*Čak i nakon divnih očitovanja u hramu Kirtland,
mnogi su sveci u Kirtlandu otpali.*

Ljubiti Boga više nego što ljubimo svijet

»Trebamo dosegnuti... višu razinu: trebamo ljubiti Boga više nego što ljubimo svijet.«

Iz života Lorenza Snowa

Ubrzo nakon što je Lorenzo Snow kršten i potvrđen u Kirtlandu, Ohio, brojni sveci posljednjih dana, uključujući neke crkvene vođe, okrenuli su se protiv proroka Josepha Smitha. Prema Lorenzu Snowu, ovaj otpad potaknut je špekulacijama, ili drugim riječima, neobičnim poslovnim rizicima u nadi za brzim bogaćenjem. Zaslijepljeni željom za materijalne stvari svijeta, ljudi su se okrenuli od vječnih blagoslova evanđelja.

Oko 50 godina kasnije, predsjednik Snow, služeći kao predsjednik Zbora dvanaestorice apostola, govorio je grupi svetaca posljednjih dana u Loganu, Utah. Ispričao im je o nevoljama koje je vidio u Kirtlandu i upozorio ih kako će uskoro iskusiti slične kušnje. »Uskoro dolazi nešto što će vas iskušati, možda kao nikada do sada«, rekao je. »Međutim, sve što je potrebno sada učiniti je da vidimo gdje su naše greške i slabosti, ako ih imamo. Ako nismo bili vjerni u prošlosti, obnovimo naše saveze s Bogom i odlučimo, uz post i molitvu, da ćemo primiti oprost od naših grijeha, da Duh Sve-mogućega može biti u nama, kako bismo možda mogli izbjeći te snažne napasti koje dolaze. Oblak se okuplja u tami. Vidite koje su bile posljedice u Kirtlandu zbog tog duha špekulacije. Stoga budite upozoreni.«¹

Budući da se upozorenje predsjednika Snowa nastavlja odnositi na svece posljednjih dana u današnje doba, većina njegove povijesti svecima u Loganu uključena je u ovo poglavlje. Rekao je: »Možda nekoliko riječi vezano uz našu situaciju u to vrijeme [u

Kirtlandu] može u budućnosti biti korisno za nas – može nam dati korisne lekcije.«² [Vidi 1. prijedlog na 243. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kada ljudi dopuste svjetovnosti da obuzme njihove umove i srca, oni će okrenuti svoja leđa vječnim načelima.

Vrlo se jasno sjećam teških vremena koja smo iskusili u Kirtlandu... gdje je živio Božji prorok, gdje se sam Bog, Isus, Sin Božji, pojavio i pokazao se u svojoj slavi. Stajao je na naslonu propovjedaonice hrama, izgrađenog po zapovijedi. Pod njegovim nogama bio je pločnik od čistog zlata, boje poput jantara. Njegova kosa bila je bijela poput čista snijega. Njegovo lice sjalo je jače od sjaja sunčanog. Njegov glas bio je poput mrmora velikih voda. [Vidi NiS 110.] Ovo predivno očitovanje dogodilo se u hramu koji je podignut u njegovu čast. U to sam vrijeme bio u Kirtlandu gdje smo prošli kroz situacije koje se, ponekad mislim, sada počinju ponavljati. Okolnosti koje su okruživale svece posljednjih dana u to vrijeme bile su posebne naravi; u najmanju ruku, učinci na ljude bili su čudnog karaktera... U to vrijeme duh špekulacije prevladavao je mislima ljudi ove nacije. Bilo je novčanih špekulacija, bankovnih špekulacija, zemljišnih špekulacija, špekulacija oko gradskih četvrti, špekulacija u brojnim drugim poljima. Taj duh špekulacija nastao je u svijetu i poharao srca svetaca poput moćnoga vala ili jureće bujice, a mnogi su pali, i otpali.³

Neki od njih [svetaca u Kirtlandu] počeli su špekulirati; zaboravili su svoju religiju, zaboravili su načela koja su im objavljena i mnogi od njih zapali su u duh vremena i bili su zaneseni špekulacijama. Nastale su teškoće – zavist i sukob – a Gospodin, nezadovoljan s njima, donio je uništenje među njih i bili su podijeljeni.⁴

Neposredno prije ovog velikog otpada Gospodin je izlio predivne blagoslove na ljude. Darovi evanđelja nadošli su u čudesnoj mjeri – bogatstva vječnosti. Posjetili su ih anđeli. Sin Božji, kao što sam ranije rekao, razgovarao je sa svojim slugama. Na posvećenju hrama, blagoslovi koje su ljudi primili bili su čudesni. Tijekom tog vremena bogatog Božjim blagoslovima, sudjelovao sam na raznim sastancima koji su se održavali u hramu. Održavali smo sastanke

molitve, i sastanke svjedočanstava, a ta svjedočanstva koja su braća i sestre iznosili bili su predivni. Proricali su, govorili jezicima, i imali tumačenje jezika u velikoj mjeri. Ti blagoslovi bili su gotovo na svim ljudima u Kirtlandu. Njihova srca tada su bila predana; osjećali su kao da mogu žrtvovati sve što su posjedovali. Osjećali su gotovo kao da žive u nazočnosti Božjoj, i bilo je prirodno da imaju taj osjećaj pod tako čudesnim utjecajima.

Sve te blagoslove, i mnoge druge koje nemam vremena nabrajati, uživali su sveci posljednjih dana neposredno prije vremena kada je duh špekulacije počeo prevladavati srcima ljudi. Čovjek bi mogao pomisliti da nakon primanja tako prekrasnih očitovanja nikakva napast ne bi mogla svladati svece. No svladala su ih i raštrkala poput četiri vjetra.

Iako se to činilo nevjerojatnim, ovaj duh špekulacije obuzeo je Zbor dvanaestorice apostola i Zbor sedam predsjednika Sedamdesetorica; doista, nije bilo zbora u Crkvi koji nije više ili manje bio dotaknut tim duhom. Kako se taj duh širio, uslijedio je razdor. Braća i sestre počeli su ogovarati i svađati se jedni s drugima zbog toga što njihovi interesi nisu bili usklađeni.

Hoće li to biti slučaj sa svecima posljednjih dana kojima se sada obraćam? Plašim se da nam to dolazi, no nije na meni da kažem koliko će to utjecati na vas. Međutim, iskusit ćete to; i možda je vrlo potrebno da to iskusite...

Polovica apostola, u doba Kirtlanda, palo je pod te opake utjecaje. Ta je špekulacija, ta ljubav prema zlatu – bogu ovoga svijeta – uzrokovala taj tužan učinak. I ako je to imalo takav učinak na one koji su obnašali najviše svećeništvo na zemlji, kako će to utjecati na nas koji možda nemamo razuma, informacije i iskustvo koje su oni imali? ...

Vi ste dobri ljudi... Bog vas voli. On se raduje u vašoj pravednosti i ne bi volio vidjeti da se ponove događaji... koji su se dogodili u Kirtlandu. Nema potrebe za time. U našim rukama imamo moć da se zaštitimo od onoga što je podijelilo svece u Kirtlandu i uništilo polovicu članova Dvanaestorice. Gospodin ne želi da u ovo doba ponovno doživimo te događaje.⁵

Sveci posljednjih dana trebaju biti daleko mudriji i razumniji da ne upadnu u takve zamke. To se ne isplati. Neće se isplatiti nijednom čovjeku da okrene svoja leđa ovim divnim načelima i onome što smo primili iz vječnih svjetova – da okrenemo svoja leđa tome, napravimo kaos i posvetimo se nevrijednim stvarima ovoga svijeta. To nam se neće isplatiti. Koja god nam napast dođe ili kojem smo sada izloženi trebamo osluhnuti povijest i ne dopustiti da budemo nadvladani ili ćemo uvelike zažaliti.⁶ [Vidi 2. prijedlog na 243. stranici.]

**Sklopili smo savez da se izdvojimo iz svjetovnosti
i posvetimo se kraljevstvu Božjem.**

Bog svijeta je zlato i srebro. Svijet štuje tog boga. On je za njih svemoguć, iako možda neće biti voljni priznati to. U providnosti Božjoj osmišljeno je da sveci posljednjih dana trebaju znati pokazati jesu li do sada napredovali u spoznaji, mudrosti i moći Božjoj da ih svjetovni bog ne može nadvladati. Moramo doći do te razine. Trebamo dosegnuti još jedno mjerilo, višu razinu: trebamo ljubiti Boga više nego što ljubimo svijet, više nego što ljubimo zlato ili srebro, i ljubiti našeg bližnjeg kako sebe.⁷

Ako... ne uspijemo obdržavati saveze koje smo sklopili, i to koristiti naše vrijeme, talente i sposobnosti za izgradnju kraljevstva Božjeg na zemlji, kako možemo razumno očekivati da ćemo ustati u jutro prvog uskrsnuća, poistovječeni s divnim djelom otkupljenja? Ako kroz naše ponašanje, navike i aktivnosti imitiramo... svijet, tako se poistovjećujući sa svijetom, mislite li, moja braćo, da će nam Bog udijeliti blagoslove koje želimo naslijediti? Kažem vam, neće!... Moramo se izgraditi u pravednosti nebesa i u naša srca usaditi Božju pravednost. Gospodin je, kroz proroka Jeremiju, rekao: »Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj.« [Jeremija 31:33.] To je ono što Gospodin želi učiniti, a to će postići s nama ako se podložimo njegovoj volji.⁸

Zahvaljujem Bogu što u ovo vrijeme raspadljivosti i opačine u svijetu imamo svete i pravedne muškarce i žene koji mogu posvetiti one velebne talente koje im je Bog udijelio za njegovu hvalu i slavu. I mogu li još reći da ima na tisuće kreposnih i časnih muškaraca i žena koje je Gospodin sabrao iz naroda koji su također voljni

posvetiti svoje vrijeme i talente kako bi pomogli u ostvarenju Božjeg djela u interesu njegove djece.⁹ [Vidi 3. prijedlog na 243. stranici.]

Kada odbijamo trgovati s divotama vječnosti za bogatstva ovoga svijeta, slijedimo Spasiteljev primjer.

Možete očekivati... da ćete se suočiti s preprekama na životnom putu koje će dovesti u pitanje i vašu najveću odlučnost, a neki od vas možda će biti pod kušnjom skrenuti s puta istine i časti, te poput Ezava poželjeti odbaciti slave vječnosti za nekoliko prolaznih trenutaka zadovoljstva i užitka [vidi Postanak 25:29–34]; tada... iskoristite priliku da oponašate primjer našeg Spasitelja kada mu je ponuđena slava ovoga svijeta, ne bi li on učinio ludoriju; odgovorio je svom napasniku: »*Nosi se odavle, Sotono!*« [Vidi Luka 4:5–8.]¹⁰

Razmišljajući o životu, uočio sam kako je ovaj svijet kratak u usporedbi s vječnošću; da je naš razum, božanstvo u nama, uvijek postojao, nikada nije stvoren, i uvijek će postojati kroz sve vječnosti [vidi NiS 93:29]. S obzirom na te činjenice, bilo bi dobro za nas kao razumna bića shvatiti da ovaj život završava u nekoliko dana, a zatim dolazi život koji je vječan; a u onoj mjeri u kojoj smo obdržavali zapovijedi, imamo prednost nad onima koji su podbacili u napredovanju.¹¹

Evandjelje veže srca svih sljedbenika, ne pravi razliku, ne zna razliku između bogatih i siromašnih; svi smo vezani kao jedna osoba da izvršimo dužnosti koje su nam dane... Dopustite mi da postavim pitanje: Tko [doista] posjeduje bilo što, tko može stvarno i iskreno nazvati bilo koje od dobara ovoga svijeta svojim? Ja tako ne pretpostavljam, ja sam svega upravitelj nad malim, a Bogu sam odgovoran za korištenje i raspolaganje. Svci posljednjih dana primili su zakon evandjelja kroz Božje objave, i tako je jasno zapisano da svi mogu razumjeti. A ako razumijemo i shvaćamo obveze koje smo preuzeli kada smo sklopili savez kroz krštenje za otpust grijeha, moramo i dalje biti svjesni činjenice da zakon od nas zahtijeva da *prvo* tražimo kraljevstvo Božje, a da naše vrijeme, talenti i sposobnosti moraju biti podložni njegovim interesima [vidi Matej 6:33; 3. Nefi 13:33]. Da nije tako, kako možemo očekivati da ćemo u budućnosti, kada ova zemlja postane obitavalište Boga i njegovog Sina, naslijediti vječne živote te živjeti i vladati s njime?

Poput bogatog mladića koji je razgovarao sa Spasiteljem (vidi Matej 19:16–22), neki su ljudi danas pod kušnjom da okrenu leđa potrebitima.

Tko će reći da bogati, ili oni koji posjeduju mnoge talente, imaju veću nadu ili mogućnost naslijediti te blagoslove od siromašnih, ili onih koji su imaju samo jedan talent? Kako ja to shvaćam, čovjek koji radi u radionici, bilo da je krojač, stolar, postolar ili u bilo kojoj drugoj industrijskoj grani, i koji živi prema zakonu evanđelja, te je pošten i vjeran u svom pozivu, taj čovjek jednako je podoban za primanje tih i svih blagoslova novog i vječnog saveza kao bilo koji drugi čovjek; kroz svoju vjernost posjedovat će prijestolja, poglavarstva i vlasti, a njegova djeca postat će brojna poput zvijezda na nebu ili pijeska na morskim obalama. Pitam, tko ima veće izgleda od ovoga?¹² [Vidi 3. i 4. prijedlog ispod.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Razmotrite zapis od 238–240. stranice. Što u svjetovnosti navodi ljude da zaborave svoju religiju? Kako se možemo

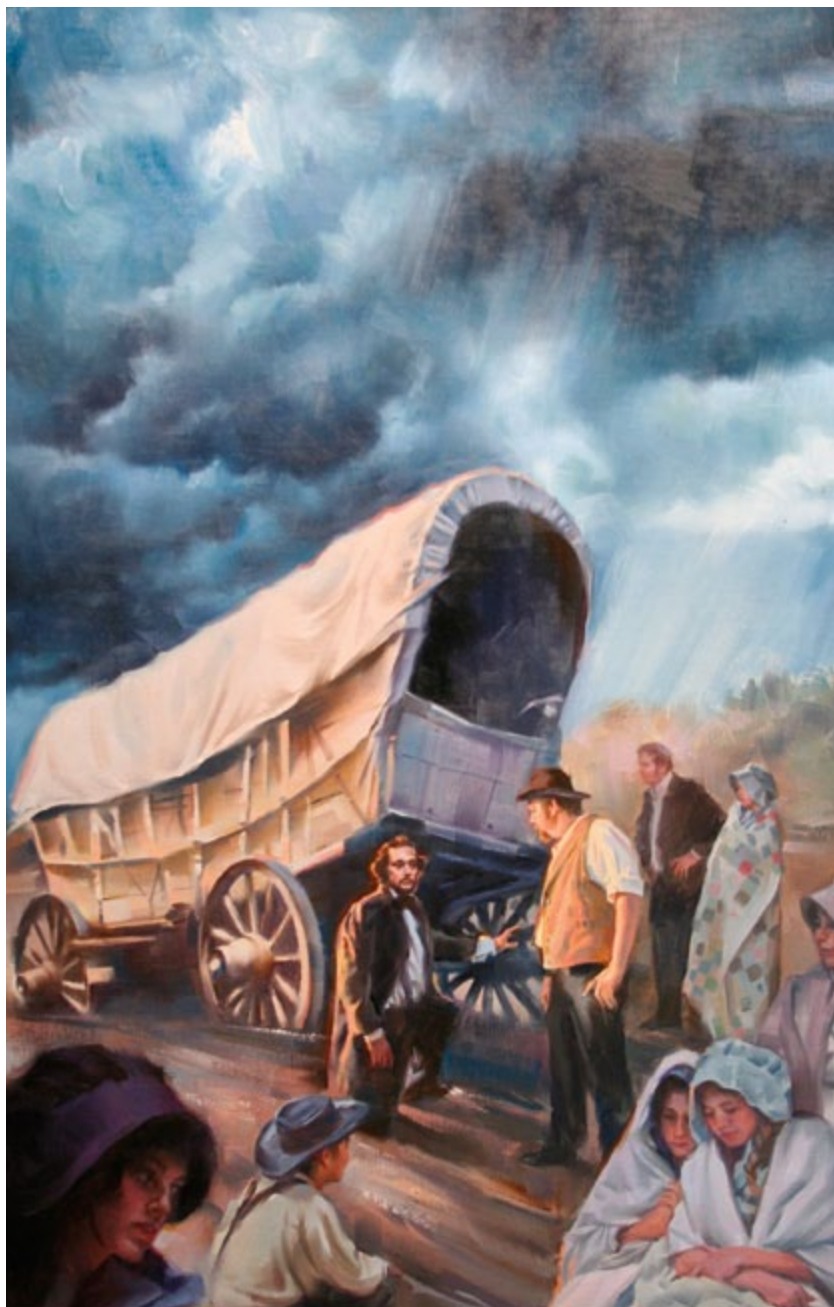
- pobrnuti za naše vremenite potrebe, a da nas svjetovnost ne nadvlada?
2. Razmislite o odjeljku koji započinje na 238. stranici. Kako nam naša ljubav za Boga pomaže izbjeći da nas svjetovnost nadvlada?
 3. Predsjednik Snow podučio je da smo sklopili savez »koristiti naše vrijeme, talente i sposobnosti za izgradnju kraljevstva Božjeg na zemlji« (240. stranica). Razmislite o tome što možete učiniti da obdržavate ovaj savez.
 4. Osvrnite se na posljednji odjeljak u poglavlju. Na koje nam načine sljedeće istine pomažu obdržavati naše saveze? »Ovaj svijet [je] kratak u usporedbi s vječnošću.« Nitko ne može »stvarno i iskreno nazvati bilo koje od dobara ovoga svijeta svojim«.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Matej 6:19–24; Ivan 17:15; 1. Ivanova 2:15–17; Jakov 2:13–19; Mormon 8:35–39; NiS 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Pomoć pri podučavanju: Rasprave u manjim grupama »većem broju ljudi dalju] priliku da sudjeluju u lekciji. Pojedinci koji obično oklijevaju sudjelovati mogu iznijeti ideje u manjoj grupi koje inače ne bi iznijeli pred cijelom grupom« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 161).

Napomene

1. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.	7. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.
2. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.	8. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 23. siječnja 1877, 1.
3. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.	9. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.
4. <i>Deseret News</i> , 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.	10. Eliza R. Snow Smith, <i>Biography and Family Record of Lorenzo Snow</i> (1884), 486.
5. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 4. lipnja 1889, 4.	11. <i>Brigham City Bugler, Supplement</i> , 1. kolovoza 1891, 2.
6. <i>Deseret News</i> , 11. travnja 1888, 200.	12. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 23. siječnja 1877, 1.

Dok su putovali kroz državu Iowa, obitelj Snow primila je pomoć od nekoga kome su pomogli dan ranije.

Činiti dobro drugima

»Njegujte duh dobrotvornosti; budite spremni činiti dobro za druge više nego što biste očekivali od njih kada bi okolnosti bile obrnute.«

Iz života Lorenza Snowa

Lorenzo Snow i njegova obitelj sudjelovali su u prvom izlasku svetaca posljednjih dana iz Nauvooa, Illinois. Sa skupinom drugih obitelji, krenuli su na zapad u državu Iowa u veljači 1846. Vremenski uvjeti otežali su njihovo putovanje – dan za danom borili su se kroz kišu, snijeg i blato.

Jednog dana, dok je obitelj Snow putovala, suputnik ih je zamolio za pomoć. Lorenzo Snow zapisao je u svoj dnevnik kako je čovjek »zamolio da mu dopustim staviti kovčeg u moja kola, rekavši da ga u protivnom ne bi mogao nositi«. Kola su bila »potpuno natovarena s onoliko stvari koliko smo mislili da može stati«, prisjeća se Lorenzo, no »svejedno sam mu rekao da ga utovari, pridruži se i dijeli kola s nama«.

Sljedeće večeri obitelj je iskusila nešto što je Lorenzo nazvao »vrlo neugodan događaj«: pukla je osovina na kolima. Ispričao je: »Tada je snažno kišilo i [bilo je] dosta hladno. Odmah smo podigli šator [i] zapalili dobru vatru od američkog oraha... Voda i blato bili su prilično duboki i nismo mogli doći do kola bez gacanja kroz blato... Bili smo udaljeni oko dvadeset i četiri kilometra od kampa i petnaest ili šesnaest kilometara od najbliže kuće, a budući da nitko od nas nije bio mehaničar, vjerojatnost popravka kola nije bila obećavajuća.«

Pomoć je neočekivano došla od čovjeka kojemu su pomogli dan ranije. »Žalio sam zbog svoje nevolje«, rekao je Lorenzo, »kada mi je prišao i rekao mi kako je njegov zanat izrada kola te da vrlo jednostavno može popraviti moja... Čim je to vrijeme dopustilo, brat

Wilson (bilo je to ime ranije spomenute osobe) započeo je s radom i izradio osovину puno bolju od one koju sam slomio. Naša kola bila su popravljena i otišli smo s tog mjesta nakon što smo se zadržali nekoliko dana zbog kiše i blata.«

Za Lorenza Snowa, ovo je iskustvo potvrdilo vrijednu lekciju o služenju i prijateljstvu. U svoj je dnevnik zapisao: »Pružanje jedne usluge često vodi k dobivanju druge.«¹ [Vidi 1. prijedlog na 250. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Mi smo djeca istog Nebeskog Oca i poslani smo u svijet činiti dobro jedni drugima.

Potječemo od istog Oca iz celestijalnih svjetova... Kada bismo se poznavali kako bismo to trebali... naše simpatije bile bi daleko veće nego što to jesu sada, i u svakoj bi osoba postojala želja da promišlja u svojim mislima kako bi mogla činiti dobro svojoj braći, kako bi mogla ublažiti njihove patnje i uzdići ih u istini, kako [bi mogli] ukloniti tamu iz njihovih umova. Ako razumijemo jedni druge i stvarni odnos koji imamo jedni prema drugima, trebali bismo se osjećati drugačije nego što se osjećamo; no ta spoznaja može biti stečena samo kada stječemo Duh života, i kada smo željni podizati jedni druge u pravednosti.²

Poslani smo u svijet činiti dobro drugima; a čineći dobro drugima činimo dobro sebi. Trebali bismo uvijek imati to na umu, muž u odnosu prema svojoj ženi, žena u odnosu prema svom mužu, djeca u odnosu prema svojim roditeljima, i roditelji u odnosu prema svojoj djeci. Uvijek postoji mogućnost da činimo dobro jedni drugima.³

Molim se Bogu, u Isusovo ime, da vi i ja možemo svakoga dana pokušati biti malo vjerniji, da možemo pokušati biti malo bolji danas nego jučer, da možemo pokušati i imati malo više ljubavi i privrženosti prema našim bližnjima, budući da nam je rečeno da o tome ovisi sav zakon i proroci, »da ljubimo Gospodina, našega Boga, svom moću svojom, svom pameću svojom, i svom snagom svojom, i našega bližnjeg kao samoga sebe«. [Vidi Matej 22:37–40.] »Da činimo drugima kako bismo željeli da drugi nama čine.« To je prema zakonu i prorocima. [Vidi Matej 7:12.] To su načela koja trebamo

i moramo naučiti... Trebali bismo biti prijatelji svuda i svakome. Ne postoji svetac posljednjih dana koji mrzi svijet: mi smo prijatelji svijetu i obvezni smo to biti po pitanju svijeta. Moramo naučiti proširiti našu dobrotvornost i rad u interesima cijelog čovječanstva. To je poslanje svetaca posljednjih dana – ne samo da to ograničimo na sebe, već da to širimo posvuda, jer to zbog potrebe mora biti prošireno na cijelo čovječanstvo.⁴

Budite uspravni, pravedni i milosrdni, koristeći duh plemenitosti i pobožnosti u svim vašim nakanama i odlukama – u svim vašim djelima i ophođenjima. Njeguajte duh dobrotvornosti; budite spremni činiti dobro za druge više nego što biste očekivali od njih kada bi okolnosti bile obrnute. Budite ambiciozni da budete veliki, ne u očima svjetovnim, već u očima Božjim, a kako bi bili veliki u tom pogledu, *»ljubite Gospodina, Boga našeg, svom moću svojom, umom i snagom, i svoga bližnjega kao sebe«*. Morate voljeti ljude jer oni su vaša braća, Božje potomstvo. Molite marljivo za ovaj duh filantropije, za širenje misli i osjećaja, te za moć i sposobnost da ozbiljno radite u interesu Mesijinog kraljevstva.⁵ [Vidi 2. prijedlog na 251. stranici.]

Naša sreća povećava se kada pomažemo drugima pronaći sreću.

Trebali bismo u sebi imati snažnu želju činiti dobro drugima. Nemojmo toliko brinuti o sebi. Dobro će doći svima nama ako se usredotočimo dalje od sebe do određene mjere i pokušamo usrećiti druge te ih malo više približiti Gospodinu... Kada otkrijete da ste malo potišteni, osvrnite se oko sebe i pronađite nekoga tko je u lošijoj situaciji od vas. Pođite k njemu i otkrijte što ga muči, a zatim pokušajte to ukloniti u mudrosti koju vam je Gospodin dao. Prvo što ćete uočiti je kako je vaša potištenost nestala, osjećate svjetlo, Duh je Gospodnji oko vas i sve će vam se činiti osvjetljenim.⁶ [Vidi 3. prijedlog na 251. stranici.]

Kada prvo razmišljamo o interesima drugima, sami brže napredujemo.

Jedna od najboljih stvari koju mladić ili djevojka mogu imati u vidu, pokušavajući biti veliki, je da i drugi također budu veliki; i da im ne smeta provesti malo vremena kako bi unaprijedili druge. Najbolji način kako bismo unaprijedili sebe je da činimo dobro drugima. Uvijek to imajte na umu.⁷

Baveći se bilo kakvim učenjem, čovjek mora nastaviti raditi, i nakon što prođe jednim putem, treba ga proći ponovno, i nastaviti raditi kako bi se usavršio u tome, a nikada se neće usavršiti tako dobro kao kad prenosi svoje znanje dok ga stječe. Neka započne s radom, okupi svoje prijatelje i nastoji im udijeliti isto znanje koje je primio, a zatim počine uočavati kako je prosvijetljen o stvarima koje nikada ne bi znao osim slijedeći put podučavanja i udjeljivanja znanja koje posjeduje drugima. Svatko tko je bio učitelj u školi razumjet će me dobro po pitanju ovoga...

Neka čovjek upamti da ima drugih koji su u tami i koji nisu toliko napredovali u znanju, mudrosti i razumu, i neka udijeli to znanje, razum i moć svojim prijateljima i braći, ukoliko je on uznapredovao dalje od njih, a čineći to uskoro će otkriti da će se njegov um proširiti, i da će se svjetlost i spoznaja koje je stekao povećati i brže proširiti...

Ako želite osigurati prijateljstvo i privrženost svojih prijatelja, započnite s radom i utješite ih onim svjetlom koje ste primili, imajući na umu da su ti blagoslovi došli od Boga, i da čineći to činite ono što bi svaki čovjek trebao činiti...

Kako bi si čovjek osigurao najviše i najveće blagoslove, kako bi dobio odobrenje Svemogućega i kako bi stalno napredovao u pravednosti, mora činiti sve najbolje što može. Neka započne raditi i biti voljan žrtvovati se na korist svojih prijatelja. Ako želi uzdići sebe, najbolji temelj na kojem to može postići je uzdižući svoje prijatelje...

Neka vaši umovi budu prošireni da možete razumjeti i brinuti se o interesima svojih prijatelja oko vas, i kada imate mogućnosti raditi u njihovu korist, učinite to, a kada to činite otkrit ćete da će ono što vam je potrebno doći u vaše ruke brže nego ako radite isključivo

»Neka vaši umovi budu prošireni da možete razumjeti i brinuti se o interesima svojih prijatelja oko vas.«

u vašu korist neovisno o interesima svojih prijatelja. Znam da je to dobro i važno načelo.⁸ [Vidi 4. prijedlog na 251. stranici.]

**Kada se žrtvujemo za dobrobit drugih,
primamo nebo u sebe.**

Jednostavno trebamo osjećati... da ima drugih ljudi osim nas; moramo pogledati u srca i osjećaje drugih, i postati više poput Boga nego što smo to sada...

Treba žrtvovati sebe u interesu onih s kojima smo povezani. Vidimo to u Spasitelju, u bratu Josephu, i vidimo to u našem predsjedniku [Brigham Youngu]. Isus, brat Joseph i brat Brigham uvijek su bili voljni žrtvovati sve što posjeduju za dobrobit naroda; to je ono što bratu Brighamu daje moć kod Boga i kod ljudi, osjećaj za žrtvovanje sebe koji uvijek pokazuje. Tako je i s drugima; koliko su voljni žrtvovati se za druge, toliko primaju Boga u sebe, i blagoslovi

vječnih svjetova počivaju na njima, oni su ti koji će osigurati ne samo prava ovoga svijeta, već će osigurati i blagoslove vječnosti. Onoliko koliko... žrtvujete jedni za druge, toliko ćete napredovati u onomu što je Božje. Ako želite u sebi imati nebo i doći na nebo, trebati slijediti onaj put koji slijede anđeli koji su na nebu. Ako želite znati kako se razvijati, reći ću vam, tako da u sebi steknete pobožnost...

Pojedinci mogu uživati u nebu oko sebe na svakom mjestu. Trebamo započeti s radom i učiniti to; moramo započeti s radom i uspostaviti nebo na ovoj zemlji, unatoč opaćinama koje su oko nas, đavlina koji su oko nas, i unatoč zloći koja postoji, ipak trebamo započeti s radom i uspostaviti nebo na ovoj zemlji.

Čovjek nikada ne može uživati u nebu dok ne nauči kako ga steći i djelovati prema nebeskim načelima. Razmislite o nekim ljudima i osvrnite se na okolnosti koje su ih okruživale prije 20 godina... kada su posjedovali određenu mjeru radosti, mira i sreće u ono vrijeme iako su stvari bile neugodne. Sada su možda osigurali udobnosti i vremenita sredstva koje će ispuniti njihove vremenite želje i potrebe, no ako nisu stekli prijatelje, dobre osjećaje svoje braće, nisu sretni, i štoviše, manje su sretni nego prije 20 godina...

Neka vas Gospodin blagoslovi, braćo i sestre, da razmišljate o ovome i da imamo ljubavi jedni prema drugima, te živimo tako da se uzvisimo onoliko koliko će nam Gospodin dati mudrosti i sposobnosti te osiguramo povjerenje jedni drugih.⁹ [Vidi 5. prijedlog na 251. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Osvrnite se na priču na stranicama 245–246. Kada ste uočili da »pružanje jedne usluge često vodi k dobivanju druge«?

2. Predsjednik Snow nas je podsjetio da smo svi Božja djeca (stranice 246–247). Kako bi ova spoznaja trebala utjecati na naša djela prema drugima? Koje mogućnosti Potporno društvo pruža ženama da čine dobro drugima? Koje mogućnosti svećenički zbor pruža muškarcima da čine dobro drugima?
3. Razmislite o posljednjem odlomku na 247. stranici. Zašto se naša sreća povećava kada pomažemo drugima pronaći sreću? Kako roditelji mogu pomoći djeci naučiti ovu istinu?
4. Što mislite zašto rastemo u mudrosti kada prenosimo naše znanje s drugima? (Za neke primjere, vidi stranice 248–249.) Koja ste iskustva imali koja su vam pokazala istinitost ovog načela?
5. Proučite odjeljak koji započinje na 249. stranici. Što mislite zašto jednostavna djela služenja imaju moć približiti nas nebesima? Dok razmišljate o porukama u ovom poglavlju, razmislite o načinima kako možete učiniti svoj dom više poput neba.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Matej 25:31–45; Luka 6:36–38; Mosija 2:17; 4:14–27; NiS 81:5; 82:3

Pomoć pri podučavanju: »Bolje je uzeti par dobrih ideja i stvoriti dobru diskusiju kao i učenje nego mahnito pokušavati podučiti svaku riječ iz priručnika... Ozračje u kojem ne vlada žurba je potpuno ključno ako želite da Duh Gospodnji bude prisutan na satu« (Jeffrey R. Holland, »Teaching and Learning in the Church«, *Ensign*, lipanj 2007, 91).

Napomene

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Church History Library, 39–42.
2. *Deseret News*, 28. siječnja 1857, 371.
3. Conference Report, travanj 1899, 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 11. listopada 1887, 2.
5. Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 486–487.
6. Conference Report, travanj 1899, 2–3.
7. *Improvement Era*, srpanj 1901, 714.
8. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 3; u izvorniku, 3. je stranica neispravno označena kao 419. stranica.
9. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 4.

Prorok Joseph Smith bio je »Božji čovjek, ispunjen duhom svog poziva«.

Prorok Joseph Smith

»Poznavao sam Josepha Smitha kao poštenog čovjeka, čovjeka istine, časti i vjernosti, voljnog žrtvovati sve što je posjedovao, čak i sam život, za svjedočanstvo nebesima i svijetu da je ljudskoj obitelji svjedočio o istini.«

Iz života Lorenza Snowa

»Možda ima svega nekoliko živih ljudi koji su tako dobro poznavali proroka Josepha Smitha poput mene«, rekao je predsjednik Lorenzo Snow 1900. godine. »Često sam bio s njim. Posjećivao sam njega i njegovu obitelj, sjedio za njegovim stolom, družio se s njim u raznim okolnostima i savjetovao se s njim tijekom osobnih razgovora.«¹

Osim ovih osobnih druženja, Lorenzo Snow vidio je Josepha Smitha u javnosti – u njegovom službeništvu kao prijatelja svecima i proroka obnove. Govorio je o sastanku kojem je prisustvovao Joseph Smith u djelomično izgrađenom hramu Nauvoo. Prorok je došao do govornice, u pratnji svećenika druge vjere. Svećenik »je bio izuzetno dostojanstven. Kada bi se reklo nešto što je stvaralo veselje ili smijeh među ljudima, [on] bi ostao savršeno tih, ne pokazujući ni najmanju promjenu na licu.« S druge strane, Joseph Smith se »osjećao vrlo dobro tog jutra« i počeo je govoriti nešto što je »izazvalo malo smijeha među ljudima« prije početka sastanka. »Nakon početka sastanka«, ispričao je Lorenzo, »predsjednik Smith ustao je i nikada ga nisam čuo kako govori s više moći nego taj put. Ljudi su bili oduševljeni, on je bio ispunjen Duhom Božjim i govorio je s velikom snagom i rječitošću.«²

Iako je predsjednik Snow bio dojmmljen iskustvima koja je imao s Josephom Smithom, njegovo svjedočanstvo o prorokovom poslanju

nije bilo utemeljeno na tim iskustvima. Opetovano je izjavljivao kako je svoje svjedočanstvo primio od Duha Svetoga. Rekao je: »Što se tiče [Josephha Smitha] kao čovjeka od istine i časti, ja, niti itko drugi tko ga je poznavao, nije imao razloga ni na trenutak sumnjati u to. No kada sam išao propovijedati načela ovog evanđelja, nikada se nisam uzdao u informaciju koju sam primio preko njega ili bilo kojeg drugog čovjeka; no vjerovao sam njegovim riječima koje su mi dolazile kao riječi istine od nadahnutog Božjeg čovjeka... Duh Božji, Duh Sveti kojeg svi ljudi mogu primiti i uživati... potvrdio je istinitost onoga što mi je rekao i za mene se to pretvorilo u takvu spoznaju koju nijedan čovjek ne može ni dati ni oduzeti.«³ [Vidi 1. prijedlog na 260. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Kada je Joseph Smith primio svoj božanski poziv, bio je nevin, iskren, pošten mladi čovjek.

Joseph Smith, kojeg je Bog odabrao da uspostavi ovo djelo, bio je siromašan i neobrazovan te nije pripadao ni jednoj popularnoj kršćanskoj denominaciji. Bio je tek dječak, iskren, ispunjen poštenjem, neokaljan smicalicama, lukavstvom i umješnošću koje su posjedovali političari i vjerski licemjeri kako bi postigli svoje ciljeve. Poput Mojsija osjećao se nesposobnim i neosposobljenim za zadatak da istupi kao vjerski reformator, na krajnje nepopularnoj poziciji – da se bori protiv mišljenja i vjera koje su opstale vjekovima imajući odobrenje i podršku ljudi najsnažnijih u teološkim poznavanjima; no Bog ga je pozvao izbaviti siromašne i iskrene u srcu iz svih naroda od njihovog duhovnog i vremenitog sužanjstva [ropstva]. I Bog mu je obećao da tko god primi i posluša njegovu poruku — bude kršten za otpust grijeha, iskrene nakane – može primiti božanska očitovanja, treba primiti Duha Svetoga, iste evanđeoske blagoslove koji su obećani i stečeni kroz evanđelje kada su to propovijedali drevni apostoli. A ova poruka, ovo obećanje, treba biti na snazi gdje god i kome god to pronesu starješine, ovlašteni Božji poslanici. Tako je rekao Joseph Smith, neobrazovan, priprost, jasan, jednostavan i pošten dječak.⁴

Prvi put kad sam vidio proroka Josepha Smitha imao sam oko 18 godina. Bilo je to u jesen 1832. godine. Pričalo se da će prorok održati sastanak u Hiram, okrug Portage, Ohio, oko 3 kilometra od kuće moga oca. Čuvši mnoge priče o njemu, moja je znatiželja bila prilično potaknuta i pomislio sam kako ću iskoristiti ovu priliku da ga vidim i čujem. Tako sam u društvu nekoliko članova obitelji moga oca otišao u Hiram. Kada smo došli, ljudi su se već bili okupili u malom natkrivenom okupljalištu; okupilo se oko stotinu i pedeset ili dvjesto ljudi. Sastanak je već počeo i Joseph Smith stajao je na vratima kuće [Johna] Johnsona, gledajući na okupljalište i govoreći ljudima. Kritički sam se osvrnuo na njegov izgled, odjeću i ponašanje slušajući ga kako govori. Njegove su riječi prvenstveno govorile o njegovim vlastitim iskustvima, naročito o posjeti anđela, dajući snažno i moćno svjedočanstvo o tim čudesnim očitovanjima. Isprva se činio malo rezerviran [nesiguran] i govorio je tihim glasom, no u nastavku je postao vrlo snažan i moćan, i činilo se kako je na cijelu publiku ostavio dojam da je pošten i iskren. Zasiurno je tako utjecao na mene i ostavio je dojmove koji su sa mnom do današnjeg dana.⁵

Dok sam ga gledao [taj prvi put] i slušao, pomislio sam da čovjek koji iznosi tako divno svjedočanstvo poput njega, i koji ima izraz kakav je on imao, teško može biti lažni prorok.⁶ [Vidi 2. prijedlog na 260. stranici.]

Tijekom svog života, prorok Joseph zadržao je svoje poštenje i visoki moralni karakter.

Josepha Smitha, proroka, kojeg sam blisko poznao godinama, kao što sam poznao svoga brata, znao sam kao poštenog čovjeka, čovjeka predanog interesima ljudske obitelji i zahtjevima Božjim sve dane koji su mu udijeljeni da ih poživi. Nikada nije postojao čovjek koji je posjedovao viši stupanj poštenja i više predanosti interesima čovječanstva od proroka Josepha Smitha.⁷

Poznao sam Josepha Smitha kao poštenog čovjeka, čovjeka istine, časti i vjernosti, voljnog žrtvovati sve što je posjedovao, čak i sam život, za svjedočanstvo nebesima i svijetu da je ljudskoj obitelji svjedočio o istini.⁸

Znao sam da je Božji čovjek, ispunjen duhom svog poziva – čovjek čije poštenje nije moglo biti dovedeno u pitanje i koji je bio pošten u svim svojim djelima. Nitko tko ga je tako blisko poznao poput mene nije mogao uočiti nikakvu grešku u njemu po pitanju moralnog karaktera... Svjedočim o dobrom karakteru brata Josepha Smitha, o njegovom poštenju, odanosti, vjernosti, velikodušnosti i dobronamjernosti, kao čovjeku i kao slugi Božjem.⁹ [Vidi 2. prijedlog na 260. stranici.]

Lišen licemjerja, Joseph Smith mogao je sudjelovati u bezazlenoj zabavi kao i podučavati moću Božjom.

[Redovito sam] pohađao... sastanke u hramu... i slušao proroka kako govori o najvelebnijim temama. Ponekad je bio toliko ispunjen Duhom Svetim, govoreći kao glasom arhandela i ispunjen moću Božjom, da je cijelo njegovo biće sjalo i njegovo lice bile okruženje...

Ponekada je govorio o manje važnim stvarima, a u drugim prigodama objašnjavao je otajstva kraljevstva. Promjena je bila tako primjetljiva da se činilo kao da je uzdignut u nebo obraćajući se ljudima koji su bili na zemlji, a zatim se vratio u poznatije okruženje ...

Joseph Smith uvijek je bio prirodan i izuzetno smiren, a ljudi ili događaji oko njega nikada ga nisu zbunjivali ili ljutili. Mnogi su ga svećenici posjećivali i nastojali uhvatiti nespremnoga kako čini nešto za što bi ga mogli optužiti, no i kad nije bio u društvu, njegovo je ponašanje uvijek bilo isto. Licemjerje je za njega bilo nešto sasvim strano. Uživao je u svim zdravim sportovima i nije smatrao kako je neprimjereno loptati se, utrkivati ili uživati u bilo kojem drugom sportu na otvorenom. Jedan svećenik, dok je bio u prorokovom domu, pogledao je kroz prozor i vidio proroka kako se u vrtu hrva s prijateljem. To je, s drugim prigodama bezazlene zabave, uvjerilo svećenika u prorokovo poštenje i potpunu lišenost licemjerja...

Drugom prigodom, Joseph Smith uživao je u loptanju s nekim mladićima iz Nauvooa. Kada je brat Hyrum to vidio, htio je ispraviti proroka, pa čak i ukoriti ga, govoreći kako takvo ponašanje ne pristaje proroku Gospodnjem. Prorok je blagim glasom odgovorio: »Brate Hyrum, moje druženje s dječacima u bezazlenom sportu

Joseph Smith uživao je u bezazlenoj zabavi s članovima svoje obitelji i prijateljima.

poput ovoga mi ni na koji način ne šteti, a s druge strane to ih usređuje i približava njihova srca mome.«¹⁰ [Vidi 3. prijedlog na 260. stranici.]

O snažen Duhom Svetim, Joseph Smith je rastao u duhovnoj moći i utjecaju.

Joseph Smith, veliki prorok, nije bio obrazovan čovjek kada ga je Bog odabrao i obznanio mu njegovo poslanje. Gospodin daje duhovne darove i spoznaju neukima, a divota im se kraljevstva obznanjuje moću Duha Svetoga, te oni postupno rastu u spoznaji Božjoj.¹¹

Bližeći se kraju svog života, Joseph Smith ovladao je snagom i utjecajem nad svojim sudrugovima. Ta činjenica postala mi je vrlo očita kada sam se vratio s misije u Europi. Primijetio sam, a to sam mu i napomenuo, da se znatno promijenio od kada sam ga zadnji put vidio; postao je snažniji i moćniji. Priznao je to i rekao kako ga je Gospodin podario dodatnim udjelom svoga Duha.

Jednog je dana sazvaio braću iz Dvanaestorice apostola i druge istaknute starješine Crkve kako bi im dodijelio razne odgovornosti i poslanja. Svi su sjedili i u velikom iščekivanju čekali riječi proroka o njihovim budućim dužnostima. Smatrali su da su u nazočnosti višeg bića. Iako se u Kirtlandu nije činilo kako prorok posjeduje tu snagu i moć... u kasnijim godinama toliko se osnažio u moći Gospodnjoj da su ljudi to osjećali. Tako je bilo i ovom prigodom. Starješine su uvidjeli njegovu višu snagu. »Brate Brigham«, rekao je, »želim da pođete na istok i pobrinete se za poslove Crkve u istočnim državama, a brat Kimball poći će s vama.« Okrećući se drugome, rekao je: »Vi posvetite svoju pažnju izdavanju naših novina«, i tako je svakome dodijelio njegovu zasebnu odgovornost; svi su prihvatili njegovu riječ kao volju Gospodnju...

Prorok je imao moć ostaviti čudesan dojam na sve koji su mu prišli. Imao je nešto što je prodrlo u njihova srca. To je naročito bio slučaj s braćom kada su od njega primali odgovornosti da pođu i propovijedaju evanđelje. Nadahnuće koje je dolazilo od njega zaposjelo je njihove duše i njegove su riječi prodirale u najdublje dijelove njihovog bića. Voljeli su ga, vjerovali u njega i bili su spremni učiniti što god je rekao za unaprjeđenje Božjeg djela. Ispunio ih je moću svoje nazočnosti i oduševio ih svjedočanstvom svog proročkog poslanja. Postoji mnogo ljudi u svijetu koji posjeduju izniman duh prijateljstva i topline koji osjećaju svi koji ih upoznaju. Sreo sam mnogo takvih ljudi, no nikada nisam upoznao nekoga drugoga u čijem sam društvu osjećao neobičan i snažan utjecaj koji sam osjećao u nazočnosti proroka Josepha Smitha. Bilo je to zbog velikog udjela Duha Božjega koji je posjedovao, pri čemu bi samim rukovanjem s njime čovjek postao ispunjen tim utjecajem, a svaka duša istančanih čula znala bi da stiće ruku izuzetne osobe.¹² [Vidi 4. prijedlog na 260. stranici.]

Svatko od nas može steći svjedočanstvo da je Joseph Smith bio prorok i da je evanđelje bilo obnovljeno kroz njega.

U poštenju mog srca, s iskrenom namjerom da spoznam istinu, primio sam poruku [Joseph Smitha] – poslušao taj nauk i primio, na najstvarniji i najzadovoljavajući način, božansko očitovanje – obećani blagoslov – spoznaju o ovom djelu. Jesam li ja jedini svjedok? Kako je to prema iskustvu tisuća kojima se sada obraćam? Jeste li vi također svjedoci?¹³

Kakva je narav našeg svjedočanstva? Ovakva je: Ovo je rasporedba punine vremena; anđeo kojega je Ivan Objavitelj vidio kako leti posred neba noseći vječno evanđelje da propovijeda onima koji žive na zemlji, i to svakom narodu, plemenu, jeziku i puku – taj se anđeo očitovao i obnovio evanđelje na zemlji, a Joseph Smith bio je oruđe po kojemu je obnova izvršena [vidi Otkrivenje 14:6].¹⁴

Joseph Smith potvrdio je da su ga posjetili Petar, Jakov i Ivan i podijelili mu ovlast za posluživanje svetih evanđeoskih uredbi po kojima je svakom muškarcu i ženi iskrena srca obećan Duh Sveti i savršena spoznaja o nauku.¹⁵

Joseph Smith bio je ovlašten otvoriti kanal i postaviti naum kroz koji čovjek može primiti spoznaju o tome kako ne bismo bili prepušteni ovisiti o svjedočanstvu proroka, svjedočanstvu drevnih apostola, svjedočanstvu današnjih apostola, Mormonovoj knjizi, ili bilo čemu što je učinjeno ili rečeno u prošlosti, već da možemo znati za sebe. To je individualna spoznaja.¹⁶

Ja znam da je Joseph Smith bio pravi prorok živoga Boga. Svjedočim da je vidio i razgovarao s Bogom i njegovim Sinom, Isusom Kristom. Gospodin mi je dao to živo svjedočanstvo i ono gori u mojoj duši otkad sam ga primio. Sada ga ja dajem cijelome svijetu. Ne samo da svjedočim cijelome čovječanstvu kako je Bog poslao Joseph Smitha i da je ovo djelo koje je uspostavljeno kroz njega Božje djelo, već upozoravam sve narode zemaljske o prorokovim predviđanjima i svjedočim na najdostojanstveniji način kako znam da su istinita.¹⁷ [Vidi 5. i 6. prijedlog na 260. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Zamislite u sebi događaje opisane na 253. stranici. Što ovaj zapis govori o Josephu Smithu?
2. Osvrnite se na opise predsjednika Snowa o karakteru Josepha Smitha (stranice 254–256). Što mislite kako mu je njegov karakter pomogao biti oruđe u rukama Božjim?
3. Koja su vaša razmišljanja ili osjećaji o tome kada je prorok Joseph izdvojio vrijeme za »bezazlenu zabavu« (stranice 256–257)? Kako se možemo pobrinuti da naša zabava uveća, umjesto da umanji, našu sposobnost da budemo ispunjeni Duhom Svetim?
4. Na koje je načine Joseph Smith »postupno rast[ao] u spoznaji Božjoj«? (Za neke primjere, vidi stranice 257–258.) Što možemo učiniti kako bismo slijedili prorokov primjer dok nastojimo duhovno rasti?
5. Pročitajte prvi cijeli odlomak na 259. stranici kao da predsjednik Snow govori izravno vama. Kako biste vi odgovorili na njegova pitanja?
6. Proučite odjeljak koji počinje na 259. stranici. Koja ste vi imali iskustva u kojima ste trebali znati za sebe da je evanđelje bilo obnovljeno kroz proroka Josepha Smitha? Koji biste savjet dali članu obitelji ili prijatelju koji želi primiti to svjedočanstvo?

Povezani stihovi iz Svetih pisama: NiS 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Josip Smith 2:1–26

Pomoć pri podučavanju: »Kada netko postavi pitanje, možete druge zamoliti da odgovore umjesto da vi odgovorite. Na primjer, možete reći: 'To je zanimljivo pitanje. Što ostali misle o tome?', ili: 'Može li netko pomoći oko ovog pitanja?'« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, 64).

Napomene

1. Conference Report, listopad 1900, 61.
2. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, *Deseret Semi-Weekly News*, 29. prosinca 1899, 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 27. lipnja 1882, 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. ožujka 1886, 1.
5. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, 1.
6. »The Grand Destiny of Man«, *Deseret Evening News*, 20. srpnja 1901, 22.
7. Conference Report, travanj 1898, 64.
8. *Millennial Star*, 25. studenoga 1889, 738; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u listopadu 1889. godine.
9. *Millennial Star*, 27. srpnja 1895, 402.
10. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, 1.
11. Journal History, 14. studenoga 1898, 4; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na saboru okola Box Elder u studenom 1898.
12. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. ožujka 1886, 1.
14. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 9. ožujka 1886, 1.
16. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
17. »Reminiscences of the Prophet Joseph Smith«, 1.

*»Svjedočimo cijelom svijetu da božanskom objavom, kroz očitovanja
Duha Svetoga, znamo da Isus jest Krist, Sin živećeg Boga.«*

Osvrti na poslanje Isusa Krista

»Svi ovisimo o Isusu Kristu, o njegovom dolasku na svijet s ciljem otvoriti put po kojem možemo steći mir, sreću i uzvišenje.«

Iz života Lorenza Snowa

U listopadu 1872. predsjednik Brigham Young poslao je svog prvog savjetnika, predsjednika Georgea A. Smitha, na put kroz dijelove Europe i Bliskog Istoka. U pismu predsjedniku Smithu, predsjednik Young i njegov drugi savjetnik, predsjednik Daniel H. Wells, rekli su: »Željeli bismo da otkrijete kakve mogućnosti postoje za uvođenje evanđelja u razne države koje ćete posjetiti i gdje to možemo realizirati.« Putovanje je trebalo završiti u Svetoj zemlji, gdje predsjednik Smith treba »posvetiti i blagosloviti tu zemlju za Gospodina«. Predsjednici Young i Wells napisali su: »Molimo se da budete očuvani dok putujete u miru i sigurnosti, da možete biti obilno blagoslovljeni riječima mudrosti i slobodnog glasa u svim svojim razgovorima koji se odnose na sveto evanđelje, rastjerujući predrasude i sijući sjemenje pravednosti među ljudima.«¹ Predsjednik Smith poveo je malu skupinu svetaca posljednjih dana sa sobom, uključujući starješinu Lorenza Snowa, koji je tada bio član Zbora dvanaestorice apostola. Sestra starješine Snowa, Eliza R. Snow, koja je u to vrijeme služila kao vrhovna predsjednica Potpornog društva, također je bila dio skupine.

Tijekom putovanja starješina Snow često je pisao pisma opisujući krajolik, građevine te običaje i životne uvjete ljudi. No kada su on i njegovi suputnici posjetili mjesta u Svetoj zemlji, njegova su pisma promijenila prizvuk. Njegove su se misli okrenule prema Sinu Božjem, koji je stoljećima ranije često bio na tim istim mjestima. Na primjer, pisao je o svom iskustvu u veljači 1873. kada se skupina približila Jeruzalemu:

»Jedan sat vožnje... dovest će nas u Jeruzalem. Išli smo dalje i naposljetku se popeli na uzvisinu [ili brežuljak], i zagledali se u 'Sveti grad', Jeruzalem. S desne je strane gora Sion, grad Davidov. Nama slijeva, uzvišena, naizgled pusta, bila je Maslinska gora, nekoć omiljeno odmorište našeg Spasitelja, i posljednje mjesto na kojem je stajao prije uzašašća u nazočnost svog Oca. Ovi zanimljivi povijesni prizori, sa svim svojim svetim asocijacijama, nadahnjuju impresivne i dostojanstvene misli i dojmove. Da, tamo je Jeruzalem! Mjesto gdje je Isus živio i podučavao, i bio razapet, gdje je zavapio 'Svršeno je', te poklonio svoju glavu i umro! Polako smo i zamišljeno sišli s brda zavojitim putovima... dok nismo došli do grada.«²

Nakon što je otišao do rijeke Jordan, starješina je Snow zapisao: »Dok smo pili njezinu slatku i osvježavajuću vodu i prali se u njezinom svetom toku, naše su se misli i sjećanja vratile u djetinjstvo, kada smo običavali čitati Sveta pisma koja opisuju važne događaje s ovoga mjesta – odlomak o Izraelcima kada je rijeka presušila, kad su svećenici, noseći na svojim plećima sveti kovčeg zakoračili u tekuću vodu; kad je Ilija razdijelio vode prelazeći po suhom tlu i vihor ga s druge strane uzdignuo u nebo; a Elizej, kada se vratio, uzeo plašt Ilijin koji je pao s njega, i udario vode, govoreći: 'Gdje je Jahve, Bog Ilijin?' i tako je po treći puta Jordan bio razdijeljen. No još je jedan događaj, puno dubljeg značaja, povezan s ovim mjestom – krštenje našeg Spasitelja, opisano sljedećim riječima: 'Ivan Krstitelj dođe, propovijedajući u pustinji judejskoj, a Isus dođe iz Galileje na Jordan k Ivanu da ga on krsti' [vidi Matej 3], a mi smo bili na tom mjestu ili u blizini gdje su se ti nezaboravni događaji događali, stojeći na obali, gledajući u udolinu, i kupajući se u istoj rijeci koja je davala tiho svjedočanstvo o tim nadahnjujućim događajima.«³ [Vidi 1. prijedlog na 269. stranici.]

Naučavanja Lorenza Snowa

Isus Krist došao je u svijet činiti volju Oca i pripremiti put za naš mir, sreću i uzvišenje.

Ovo evanđelje bilo je predstavljeno svijetu u razna vremena. Proroci su ga poznavali. Jasno su i izrazito razumjeli kako je Isus zaklano Janje od prije postanka svijeta [vidi Otkrivenje 13:8; Mojsije

7:47], i da će se u svoje vrijeme očitovati ljudskoj djeci, umrijeti za njihove grijehе i biti razapet kako bi dovršio naum spasenja.⁴

Kada je Isus ležao u štatici kao bespomoćno djetеšce, nije znao da je Sin Božji i da je prije toga stvorio zemlju. Kada je Herod izdao proglas, nije znao ništa o tome; on nije imao moć spasiti se; a [Josip i Marija] morali su ga uzeti i [pobjeći] u Egipat kako bi ga sačuvali od posljedica tog proglaša... Rastao je i došao u odraslu dob, a tijekom njegovog razvoja objavljeno mu je tko je i zbog čega je došao na svijet. Slava i moć koju je posjedovao prije nego što je došao na svijet očitovani su mu.⁵

Isus je, putujući ovdje po zemlji, ispunjavajući svoje poslanje, rekao ljudima kako nije obavio čudesa koja je obavio među njima svojom moću, niti svojom mudrošću; već da je on tamo kako bi izvršio volju svog Oca. On nije došao kako bi tražio ljudsku slavu i ljudsku čast; već da traži čast i slavu svog Oca koji ga je poslao. Rekao je: »Ja sam došao u ime Oca svoga, a ipak me vi ne primate. Ako bi drugi došao u svoje ime, njega biste primili.« [Ivan 5:43.]

Neobičnost je njegovog poslanja, i ono što ga razlikuje od drugih poslanja, u ovome: On nije došao kako bi tražio ljudsku slavu i čast, već da traži čast i slavu svog Oca, i izvrši djelo njegovog Oca koji ga je poslao. U tome leži tajna njegovog uspjeha; i u tome leži tajna uspjeha svake osobe koja djeluje prema istom načelu.⁶

Isus Krist, Sin Božji, nekoć je stavljen u situaciju koja je zahtijevala najveći napor kako bi ostvario ono što je bilo potrebno za spasenje milijuna Božje djece. Zahtijevalo je najveći napor i odlučnost koje je trebalo imati prije nego što bi Sin Božji mogao proći kroz teškoću, žrtvu koja je bila potrebna.⁷

Isus, Sin Božji, poslan je u svijet kako bi vama i meni omogućio primiti ove izuzetne blagoslove. Morao je podnijeti veliku žrtvu. Zahtijevalo je svu moć koju je imao i svu vjeru koju je mogao skupiti kako bi izvršio ono što je Otac od njega tražio... Nije pokleknuo, iako je kušnja bila tako teška da je znojio velike kapi krvi... Njegovi osjećaji mora da su bili neizrecivi. Govori o sebi, kako ćete pronaći zapisano u 19. odsjeku knjige Nauk i savezi, kako je njegova patnja bila tako velika prouzročivši da čak i on »zdrhti... od bola, i da krvari... iz svake pore i da m[u] trpi tijelo i duh – I htjed[e] da ne

Pred kraj 1872. i početkom 1873. godine starješina Lorenzo Snow i drugi otputovali su u Svetu zemlju.

pije... tu gorku čašu, zgrozi... se.« No u svom je srcu stalno govorio: »Oče, neka ne bude moja, nego tvoja volja.« [Vidi NiS 19:15–19.]⁸

Svi ovisimo o Isusu Kristu, o njegovom dolasku na svijet da otvori vrata po kojima možemo osigurati mir, sreću i uzvišenje. A da nije podnio te napore nikada nam ne bi bili osigurani ovi blagoslovi i povlastice koji su nam zajamčeni po evanđelju, posredništvom Isusa Krista, jer on je podnio neophodne napore...

Iako je žrtvovao sebe i položio naum za otkupljenje ljudi, ipak, osim ako ljudi rade kako bi stekli to jedinstvo između njega i njih, njihovo spasenje ne bi bilo ostvareno.⁹

Mi u potpunosti razumijemo kako, budući da je Isus Krist živio ovdje u tijelu, primio to tijelo i sada živi u proslavljenome tijelu, mi također imamo pravo na isti blagoslov, isto uzvišenje i istu slavu.¹⁰ [Vidi 2. i 3. prijedlog na 269. stranici.]

Isus Krist posjetio je zemlju u posljednje dane, objavljujući nebeske istine za naše spasenje.

To biće koje je boravilo na nebu, kraljevalo tamo prije nego svijet postade, koje je stvorilo zemlju i koje se za vremenske poludnev-nice spustilo da usavrši i spasi to što je stvorio, objavilo se čovjeku u ovo doba.¹¹

Svjedočimo cijelom svijetu kako božanskom objavom, kroz očitovanja Duha Svetoga, znamo da Isus jest Krist, Sin živućeg Boga, te da se osobno objavio Josephu Smithu kao i svojim drevnim apostolima nakon što je ustao iz grobnice, te mu je objavio jedine nebeske istine po kojima se čovječanstvo može spasiti.¹²

U hramu u Kirtlandu bila su dva čovjeka koji su ga vidjeli... Sin Božji ukazao se njima, on kojega su ubili Židovi, i rekli su: »Koprena se podiže s uma našega, a oči se razumijevanja našega otvoriše. Vidjesmo Gospodina gdje stoji pred nama na zaslonu propovjedaonice.« Pod nogama njegovim bijaše čisto zlato. Lice mu sjaše jače od sjaja sunčanog. Glas mu bijaše poput mrmora velikih voda. Bio je to glas Jahvin što govoraše: Ja sam prvi i posljednji. Ja sam onaj koji živi. Ja sam onaj koji bijah ubijen. Ja sam zagovornik vaš kod Oca. Evo, grijesi su vam vaši oprošteni. Čisti ste preda mnom, uzdignite, dakle, glave svoje i radujte se. Izgradili ste dom ovaj imenu mojemu. Prihvatit ću dom ovaj, i izlit ću mog Duha na one koji obdržavaju moje zapovijedi, i neću dozvoliti da ovaj sveti dom bude osvrknjen. [Vidi NiS 110:1–8.] Bio je to glas iste osobe koju su Židovi odbacili, i bio je tamo viđen. Ja znam da su ove stvari istinite onoliko koliko je Bog istinit. No narodi zemaljski nisu svjesni toga da je Isus, Sin Božji, došao i ukazao se ljudima i odjenuo ih vlašću da propovijedaju evanđelje i obećaju Duha Svetoga svima koji će vjerovati i slijediti ta načela, i da trebaju primiti spoznaju da su ova načela istinita.¹³ [Vidi 4. prijedlog na 269. stranici.]

Spasitelj će ponovno doći, a mi se trebamo pripremiti za njegov dolazak.

Imamo svjedočanstvo o Kristu, da dolazi vladati na zemlji.¹⁴

Isus će naposljetku doći, ukazati se u našoj sredini, kao što se ukazao u doba kada je došao na zemlju među Židove, i jest će, piti i razgovarati s nama, i objasniti otajstva kraljevstva, i reći nam stvari o kojima nam sada nije dopušteno govoriti.¹⁵

Ako se nalazite u vlaku u pokretu, dok god sjedite i čuvate svoje mjesto taj će vas vlak odvesti do mjesta kamo želite stići; no ako siđete s vlaka bit će opasno, i možda će proći puno vremena prije nego drugi vlak dođe. Tako je i s nama – ako živimo ispravno,

Predsjednik Snow potaknuo je svece da slijede primjer pet mudrih djevica iz Spasiteljeve usporedbe o deset djevica.

radimo naš posao, idemo dalje, i ako obdržavamo naše saveze, radimo Božje djelo i ostvarujemo njegove nakane, i bit ćemo spremni za vrijeme kada Isus, Sin Božji, dođe u časti i slavi, i položiti će na sve oni koji su se pokazali vjerni sve blagoslove koje očekuju, i tisuću puta više...

Svecima posljednjih dana kažem, ako je bilo tko među vama uspavan, pročitajte riječi o deset djevica koje je Spasitelj izgovorio kada je bio na zemlji, među kojima je bilo pet mudrih, koje su stavile ulje u svoje lampe, i kada je zaručnik stigao, samo ih je pola bilo spremno da mu izađu u susret [vidi Matej 25:1–13; NiS 45:56–59]. Ne dopustite da tako bude s nama kao svecima posljednjih dana. Budimo odani vječnim savezima koje smo sklopili i budimo vjerni Bogu. Neka Bog blagoslovi svece posljednjih dana i izlije svog Duha na vas. Budite vjerni svom Bogu, vjerni svojoj obitelji, ponašajte se mudro u svemu, radite u interesima kraljevstva Božjeg i nemojmo biti među ludim djevicama, već budimo dostojni da se

nađemo među onima koji će biti okrunjeni kao kraljevi i kraljice te vladati kroz vječnost.¹⁶ [Vidi prijedloge 5. i 6. na 269. stranici.]

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Razmotrite ove ideje dok proučavate poglavlje ili dok se pripremate podučavati. Za dodatnu pomoć pogledajte stranice v–vii.

1. Razmislite o riječima predsjednika Snowa o iskustvima koja je imao u Svetoj zemlji (264. stranica). Što mislite zašto su njegove misli i osvrta bili »impresivn[i] i dostojanstven[i]« kada je bio tamo? Na koje načine možemo razviti slične osjećaje o Spasitelju, čak i bez odlaska u Svetu zemlju?
2. Proučite odjeljak koji počinje na 264. stranici, razmišljajući o tome što je Isus Krist učinio za vas. Dok razmišljate o Spasiteljevoj želji da »traži čast i slavu svog Oca«, razmislite o tome što vi trebate učiniti kako biste slijedili Božju volju.
3. Na 265. stranici, predsjednik Snow iznio je »tajn[u] uspjeha«. Kako ta tajna radi za nas?
4. Pročitajte odjeljak koji počinje na 266. stranici. Kako vaše svjedočanstvo o Isusu Kristu utječe na vaš život? Razmislite o različitim načinima kako mi možemo učiniti naš dio da posvjedočimo svijetu o Isusu Kristu. Na primjer, što možemo učiniti kako bismo iznijeli naše svjedočanstvo našoj obitelji? Onima kojima služimo kao kućni učitelji ili kućne posjetiteljice? Našim bližnjima? Ljudima koje svakodnevno susrećemo?
5. Na koje se načine možemo pripremiti za drugi dolazak Isusa Krista? (Za neke primjere, vidi stranice 267–268.) Kako možemo pomoći drugima da se pripreme?
6. Na koje su načine učenja predsjednika Snowa utjecala na vaše svjedočanstvo o Isusu Kristu? Potražite načine kako iznijeti svoje svjedočanstvo članovima obitelji i drugima.

Povezani stihovi iz Svetih pisama: Luka 12:31–48; 2. Korinćanima 8:9; 2. Nefi 2:7–8; 25:23, 26; Alma 7:11–13; NiS 35:2; Josip Smith 2:17

Pomoć pri podučavanju: »Zamolite sudionike da odaberu jedan odjeljak i tiho ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u grupe od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odjeljak i rasprave što su naučili« (vii. stranice ove knjige).

Napomene

1. Pismo Brigham Younga i Daniela H. Wellsa Georgeu A. Smithu, *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), 1–2.
2. *Correspondence of Palestine Tourists*, 205.
3. *Correspondence of Palestine Tourists*, 236–237.
4. *Deseret News*, 24. siječnja 1872, 597.
5. Conference Report, travanj 1901, 3.
6. *Deseret News*, 8. prosinca 1869, 517.
7. Conference Report, listopad 1900, 2.
8. *Millennial Star*, 24. kolovoza 1899, 531.
9. *Deseret News*, 11. ožujka 1857, 3; u izvorniku, 3. je stranica neispravno označena kao 419. stranica.
10. *Deseret News*, 22. studenoga 1882, 690.
11. *Journal History*, 5. travnja 1884, 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. siječnja 1877, 1.
13. *Millennial Star*, 18. travnja 1887, 245.
14. *Deseret News*, 11. travnja 1888, 200; iz detaljnog parafraziranja govora Lorenza Snowa izgovorenog na općem saboru u travnju 1888. godine.
15. Conference Report, travanj 1898, 13–14.
16. *Millennial Star*, 18. travnja 1887, 244–246.

Popis vizualnih pomagala

- Naslovnica: *Lorenzo Snow*, John Willard Clawson; mramorni papir © Artbeats.
- Stranica iv: Fotografija s ljubaznošću Crkvene povijesne knjižnice.
- Stranica 2: Gravura s ljubaznošću Crkvene povijesne knjižnice.
- Stranica 5: Fotografija s ljubaznošću Crkvene povijesne knjižnice.
- Stranica 8: Detalj: *Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola, 1853*, gravura: Frederick Hawkins Piercy.
- Stranica 13: *Brod za Sion*, Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson. Zabranjeno umnožavanje.
- Stranica 15: *Lorenzo Snow poslužuje ozlijedenom čovjeku*, Brian Call. © Brian Call.
- Stranica 18: *Pioniri s natkrivenim kolima*, Minerva Teichert. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 36: *Lorenzo Snow*, Lewis Ramsey. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 41: Fotografija s ljubaznošću Crkvene povijesne knjižnice.
- Stranica 44: *Ivan krsti Isusa*, Harry Anderson. © IRI.
- Stranica 48: *Dan Pedesetnice*, Sidney King. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 56: Fotografija: Frank Helmrich. © 2009. Frank Helmrich.
- Stranica 59: *Lorenzo Snow se moli*, Brian Call. © Brian Call.
- Stranica 68: Fotografija: William Arley Cole.
- Stranica 69: *William Cluff i Alma Smith poslužuju Lorenzu Snowu*, Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Stranica 72: Fotografija: Steve Bunderson. © 2000. Steve Bunderson.
- Stranica 78: Fotografija: © Corbis.
- Stranica 84: *Apostol Pavao*, Jeff Ward. © Jeff Ward.
- Stranica 88: *Propovijed na gori*, Carl Heinrich Bloch. Koristi se uz dopuštenje Nacionalnog povijesnog muzeja iz Frederiksborga u Hille-rødu, Danska.
- Stranica 92: *Abraham na ravnicama Mamre*, Grant Romney Clawson, prema originalu Harryja Andersona. © IRI.
- Stranica 102: Detalj: *Sugar Creek, 1846*, Gregory Sievers. © Gregory Sievers.
- Stranica 104: Crtež: Peter O. Hansen u dnevniku Hebera C. Kimballa.
- Stranica 116: *Jona*, Robert T. Barrett. © Robert T. Barrett.
- Stranica 140: Detalj: *Krist u Getsemaniju*, Heinrich Hofmann. S ljubaznošću C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Stranica 145: *Mojšije dijeli Crveno more*, Robert T. Barrett. © 1983. IRI.
- Stranica 155: Fotografija: Ivan Ortiz Ponce. © 2002. Ivan Ortiz Ponce.

- Stranica 166: *Pomazao je oči slijepoga čovjeka*, Walter Rane. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 174: Fotografija s ljubaznošću Crkvene povijesne knjižnice.
- Stranica 186: *Odlazak iz Nauvooa*, Glen S. Hopkinson. © Glen S. Hopkinson.
- Stranica 190: Fotografija: Steve Bunderson. © 2006. Steve Bunderson.
- Stranica 196: Fotografija: © Getty Images.
- Stranica 202: *Obnova Melkisedekovog svećeništva*, Walter Rane. © IRI.
- Stranica 226: *Prvo viđenje*, Minerva Teichert. S ljubaznošću Raya M. i LaFonda Popea Halla. Zabranjeno umnožavanje.
- Stranica 230: *Joseph Smith ml. prima objavu*, Daniel A. Lewis. © 2007. Daniel A. Lewis.
- Stranica 236: *Gospodin se ukazuje u hramu u Kirtlandu*, Del Parson. © 2001. IRI.
- Stranica 242: *Krist i bogati mladi vladar*, Heinrich Hofmann. S ljubaznošću C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Stranica 244: *Lorenzo Snow i njegova obitelj primaju pomoć na putu*, Sam Lawlor. © Sam Lawlor.
- Stranica 252: *Joseph Smith*, nepoznati umjetnik. Ova se slika koristi s ljubaznošću Arhiva Kristove zajednice, Independence, Missouri.
- Stranica 257: *Joseph se igra sa svojom djecom*, Robert T. Barrett. © 1991. Robert T. Barrett.
- Stranica 262: *Krist u crvenoj haljini*, Minerva Teichert. © IRI. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 266: *Jeruzalem*, James Fairman. S ljubaznošću Crkvenog povijesnog muzeja.
- Stranica 268: *Usporedba o deset djevice*, Dan Burr. © IRI.

Kazalo

A

Apostoli, odgovornosti, 19

B

Blagostanje, tajna, 265

Bog Otac

Isus Krist vršio je volju, 264–266
potencijal da postanemo poput,
79–84

priprema čudesne stvari za vjerne,
132

priznavanje ruke, u dobru koje
činimo, 146

svi su ljudi djeca, 246–247

štiti svoj narod, 231–232

traženje slave, donosi uspjeh,
141–142

uz pomoć, možemo učiniti sve što
se traži, 168–169
vršenje volje, 141–142

Božja volja, traženje i slijeđenje,
143–145

Brak

jedinstvo osjećaja u, 123–125

Potporno društvo potiče vjernost
u, 162

vječni, treba ga poticati, 122

vječni, u hramovima, 133

vječni, za one koji se nisu vjenčali za
ovog života, 123

Brigham City, Lorenzo Snow u gradu,
23–24

C

Celestijalni zakon, uspostavljanje
u našim životima, 183

Celestijalno kraljevstvo

Duh Sveti priprema nas za, 73–74
težnja prema, 85

Cluff, William, pomaže spasiti život
Lorenza Snowa, 67–70

Crkva Isusa Krista

izgrađena na sigurnom temelju,
229–231

napreduje unatoč protivljenju,
225–229, 229–232

Vidi i Božje kraljevstvo; Služenje
u Crkvi

D

Deset djevice, usporedba, 267–269

Desetina

djeca trebaju biti podučena plaćati,
155–156

Lorenzo Snow nadahnut podučavati
o, 30, 149–150

nije težak zakon za razumjeti i
obdržavati, 152–153

oslobađa Crkvu od duga, 31,
151–152

plaćanje, donosi duhovne i vreme-
nite blagoslove, 151, 153–156

plaća za hramove, 153, 154

posvećuje zemlju, 154–155

roditelji i učitelji trebaju postaviti
primjer plaćanja, 155–156

svi sveci posljednjih dana trebaju
plaćati punu, 149–150, 152

Disciplina, potrebna za savršenstvo, 92

Djeca

dragocjeno naslijeđe, 122

trebaju učiti zakon desetine, 156

Djelo

gdje nas Gospodin postavi, 167

ispunjavanje, povjeren nama,
232–234
za dobrobit prijatelja, 248–249

Djelo Gospodnje
donosi blagostanje, 171
donosi radost, 182–183
može biti teško, 182–183
trebamo Božju pomoć kako bismo
izvršili, 171

Dobrobit, predanost za, drugih, 211

Dobrotvornost
članice su Potpornog društva
primjer, 161
pruža se svima, 245–246

Dom. *Vidi* Obitelj

Drugi dolazak Isusa Krista, 267–269

Duhovni darovi, traženje, 201–203

Duh Sveti
daje savjet, 72–73
dar, poslužuje se pravom ovlašću,
51
dar, povezan s vjerom i pokajanjem,
47–48
djeluje na srca istraživača, 221
donosi mir, radost i sreću, 73
drži nas na putu prema naprijed, 76
kao naš prijatelj, 71–73, 76
objavljuje ono što je Božje, 71–73
pomaže nam ispuniti dužnosti,
74–75
pomaže nam izdržati kušnje, 74–75
pomaže u neobičnim situacijama,
67–70, 75
poticaji, spasili život Lorenza Snowa,
67–70
potiče članove služiti misiju, 221
priprema nas za celestijalnu slavu,
74–75
udjeljuje se polaganjem ruku, 49–50
vodi ka svoj istini, 70–71
vodstvo, vodi prema blagoslovima,
52–54

E

Engleska
misija Lorenza Snowa u, 10–15, 205,
207–208
putovanje Lorenza Snowa u,
167–168

G

Guy, Joseph, iscijeljen posluživanjem
Lorenza Snowa, 197–198

H

Hram Kirtland
blagoslovi posvećenja, 238–239
Isus Krist ukazuje se u, 129,
238–239, 266–267

Hramovi
blagoslovi služenja u, 134–136
glavni posao u Tisućljetnici, 133
i uredbe za mrtve, 132–136
mjesto za učenje o Božjim
blagoslovima, 133
obitelji zapečaćene u, 133
omogućavaju nam da budemo
spasitelji, 133
poziv za odlazak u, 133
priprema nas za odupiranje napasti,
134–136
ulazak s čistim srcem, 136
važnost za Lorenza Snowa, 23–24
žrtvovanje za rad u, 133

I

Istina, dar Duha Svetoga vodi nas
prema, 70–71

Isus Krist
doći će vladati na zemlji, 267–269
glava Crkve, 227–228
krštenje, 49, 264
moli se da svi budu jedno, 187–188
oprost kroz pomirbenu krv, 51
podložnost volji Očevoj, 141–142,
264–266
pomirenje, za sve ljude, 177

poslanje, 264–266
 predodređenje, 105
 primjer odupiranja napasti, 241
 primjer svećeničkog služenja, 178
 rođenje, 265
 svjedočanstvo o, 58, 176–177,
 266–267
 ukazuje se Lorenzu Snowu, 26,
 227–228
 ukazuje se u hramu Kirtland,
 238–239, 266–267
 uzvišenje kroz, 83–84, 266

J

Jedinstvo

čini nas moćnim narodom, 192
 dolazi dok služimo jedni drugima,
 189–192
 donosi svjetlost i razum, 00(202)
 pokazuje svijetu Gospodinov
 karakter, 187–188
 priprema nas za život u Božjoj
 nazočnosti, 00(202)
 u Crkvi, 188–189
 u obitelji, 00(198)
 u zborovima i organizacijama,
 188–189

Jensen, Ella, oživljena posluživanjem
 Lorenza Snowa, 24–26

K

Karakter

izgrađivanje pravog, 113–114
 očuvanje pravednog, 117–118
 pokajanje jača, 117
 pravednost, približava nas
 Gospodinu, 117–118
 razvija se postupno, 116–117
 Sveta pisma podučavaju o
 poboljšanju, 114–116

Kraljevstvo Božje

članice Potpornog društva
 unapređuju, 161–162
 izgradnja, 233, 241–242

ne može biti uništeno, 229–231
 predanost, 240–241
 stalan napredak, 225–228
 tražiti prvo, 241
Vidi i Crkva Isusa Krista; Služenje
 u Crkvi

Krštenje

Isusa Krista, 49, 264
 Lorenza Snowa, 6, 45
 obdržavanje saveza, donosi
 blagoslove, 52–54
 poslužuje se pravom ovlašću, 50–52
 poslužuje se uranjanjem, 48–50
 potrebno za otpust grijeha, 47–48,
 49–50
 prethodi daru Duha Svetoga, 47–48

Kušnje

biti vjeran tijekom, 101–105, 106
 Duh Sveti pomaže nam izdržati,
 74–75
 Gospodin nas osnažuje da
 prevladamo, 107–108
 omogućavaju nam da pokažemo
 Božju ljubav, 106
 pomažu nam približiti se Bogu,
 108)–109
 pripremaju nas za celestijalnu slavu,
 105–106
 pronalaženje radosti tijekom, 85–86,
 101–105

L

Ljubav

misionara za ljude, 222
 prema Bogu više nego prema
 svijetu, 240
 u misionarskom radu, 218
 za druge, 189–192, 246–247

M m

Malta, služenje Lorenza Snowa na,
 175–176

Milost, 167

Mir

Duh Sveti može donijeti, 73
kroz Isusa Krista, 266

misionarski rad

članovi službe u, 176–177
donošenje dobrih i radosnih vijesti,
219–220
i ljubav za bližnje, 222
pomaže drugima primiti blagoslove
evanđelja, 216–219
primanje Gospodinove pomoći u,
215–216
radost sudjelovanja u, 216, 222–223
razlozi za cjelodnevno služenje,
216–217
savjet kako služiti, 219–221
služenje kao nebeski poslanici, 220
žrtvovanje za služenje, 217–218, 222

Mount Pisgah

Lorenzo Snow predsjedava, 18,
101–105
zabava na, 103–105

N

Napasti

Gospodin nas osnažuje da
prevladamo, 107–108
hramsko djelo pomaže nam odupri-
jeti se, 134–136
kako ih izbjeći, 237–239
misionari trebaju izbjegavati, 221
ne dopustiti da budemo nadvladani,
238–240
ostati vjeran tijekom, 106

Nasljeđivanje predsjedništva, 225–228

Naum spasenja

evanđelje je, 229
uspostavljeno prije početka svijeta,
229
život i smrt Isusa Krista dio je,
264–266

Nebeski Otac. *Vidi* Bog OtacNevolja. *Vidi* Kušnje

O

Obeshrabrenje, nadvladavanje, 97,
163–164

Obitelj

blagoslovi, dostupni svima vjernima,
123
jedinstvo u, 123–125, 188
podučavanje evanđelja u, 125–126
Potporno društvo dobar je utjecaj
u, 162
sveti i vječni odnosi u, 122
zapečaćene u hramovima, 133

Obiteljska povijest, podnošenje žrtve
za, 134

Objava

Crkva izgrađena na stijeni, 70–71
pomaže usred teškoća, 70–71
poniznost potrebna za, 76

Obnova

prorokovao, 229
provedena kroz Josepha Smitha,
198–199, 259
svjedočanstvo Lorenza Snowa o, 259

Obraćanje

Lorenza Snowa, 6–7, 57, 58–59
povećanjem vjere, 59–62
započinje sa svjedočanstvom, 59–60

Obrazovanje

duhovno, 38–39, 60
važnost, za Lorenza Snowa, 3–4,
35–38
zahtijeva vjeru, napor i ustrajnost,
37–38

Oholost, primjer crkvenih voda, 205,
207–208

Oprečnost, neće uništiti kraljevstvo,
229–231

Oprost, 191

Otpad

slijedi svjetovnost, 238–240
u Kirtlandu, Ohio, 237–239

P

- Patten, David W., svjedoči Lorenzu Snowu, 1, 3
- Pokajanje
nadvladava neuspjeh, 94–97
povezano s krštenjem i potvrdom, 47–48
unapređuje naš osobni cilj, 118
zbog neplaćanja desetine, 152–153
- Poniznost
potrebna za obavljanje djela, 232–234
potrebna za posjedovanje Duha, 76
vođe trebaju, 211
- Poslušnost
Božjoj volji, donosi moć, 143–145
donosi blagoslove, 46–47
- Potporno društvo
dobar utjecaj u domovima, 162
jača majčinstvo, 162
misija, 161
pomaganje članovima prema celestijalnoj slavi, 164
primjer dobrotvornosti i čiste religije, 161
surađuje s obnašateljima svećeništva, 161–162
treba primiti više mogućnosti za služenje, 162–163
unaprjeđuje Božje kraljevstvo, 161–162
- Potvrda. *Vidi* Duh Sveti
- Povjerenje
u Boga, 163–164, 167–168
u Gospodinova obećanja, 232–234
- Pozivi
poštivanje, 178–181
potreba za Gospodinovom pomoći u ispunjavanju, 143–146, 167–168
važni su svi u Božjem djelu, 178–181

- Prijateljstvo
potreban napor s obje strane, 189
s onima drugih vjera, 217
- Primjer
rječit učitelj, 211
roditelji postavljaju, za djecu, 125–126
vođe i učitelji trebaju slijediti Spasiteljev, 209–210
- Progon, neće uništiti Crkvu, 229–231

R

- Radost
bez obzira na teškoće, 85–86, 108–109
predanost cilju istine donosi, 182–183
- Roditelji
potiču ljubav i dobrotu kod kuće, 123–125
trebaju njegovati načela života i spasenja, 126
trebaju podučavati djecu da plaćaju desetinu, 155–156
trebaju postaviti primjer za djecu, 125–126
Vidi i Obitelj

S

- Savezi
nesposobnost održavanja, 240–241
obdržavanje, donosi radost, 182–183
obdržavanje krsnih, donosi blagoslove, 52–54
- Savršenstvo
dolazi kroz nevolje, 106
nebeska pomoć potrebna da dosegnemo, 91–93
pokajanje potrebno za, 94–97
svakodnevni proces, 94–97, 98
u našem djelokrugu, 93–94
zapovijed da tražimo, 91–93
- Slava Božja, misli uprte jedino na, 171

- Služenje drugima
 blagoslovi dolaze kroz, 245, 246
 korištenje talenata u, 210
 omogućava nam primiti nebo u
 sebe, 249–250
 povećava našu sreću, 247
 razmatranje osobnih motiva za,
 207–208
 vlastito unapređenje kroz, 248–249
Vidi i Služenje u Crkvi
- Služenje u Crkvi
 pomaže drugima primiti spasenje,
 177–178
 Potporno društva pruža mogućnosti
 za, 162–163
 svaki je poziv važan, 178–181
 teško, no radosno, 182–183
 vjerno i energično, 181–182
Vidi Služenje drugima
- Smith, Alma L., pomaže spasiti život
 Lorenza Snowa, 67–70
- Smith, Hyrum, umorstvo, 225
- Smith, Joseph
 bez licemjstva, 256–257
 božanski poziv, 254
 govori s moću u hramu Nauvoo, 253
 iskreni mladić kada je bio pozvan,
 254–255
 iskustvo Lorenza Snowa s, 253–255
 Lorenzo Snow prvi put vidi, 255
 porastao u duhovnoj moći i utjecaju,
 257–258
 svećeništvo obnovljeno kroz,
 198–199
 svjedočanstvo Lorenza Snowa o,
 254, 259
 umorstvo, 225
 uživao u nedužnoj zabavi, 256–257
 visoki moralni karakter, 255–256
- Snow, Eliza R. (sestra Lorenza Snowa)
 bez djece, 123
 druga vrhovna predsjednica
 Potpornog društva, 159
 prati Lorenza Snowa u Svetu zemlju,
 263–264
- Snow, Lorenzo
 djetinjstvo, 3–4
 govori na događaju Potpornog
 društva, 159
 govori o početnim teškoćama i
 uspjesima u javnom govorništvu,
 89–90
 i hramsko djelo, 23–24
 iskustva s Josephom Smithom,
 253–255
 Isus Krist ukazuje se, 26, 227–228
 kao cjelodnevni misionar, 7–15,
 20–22, 67–70, 195–198
 krštenje, 6, 45
 nadgleda obiteljsko okupljanje, 121,
 122
 obraćenje, 6–7, 57, 58–59
 obrazovanje, 4–6
 odgovara na poziv Brighamama
 Younga za obnovu, 111, 113
 odlučuje služiti cjelodnevnu misiju,
 215–216
 organizira talijansku misiju, 20–22
 ostavlja novac ženi Brighamama
 Younga, 10
 podržan kao predsjednik Crkve,
 227–228
 podučava zakon desetine, 29–30,
 149–152
 posjećuje Svetu zemlju, 263–264
 poslužuje Elli Jensen, 24–26
 poslužuje ozlijeđenom brodskom
 podvorniku, 13–15
 poslužuje valdenškom dječaku,
 197–198
 postaje predsjednik Crkve, 26–27
 pozvan u Zbor dvanaestorice
 apostola, 19–20
 preživio kao misionar na Havajskom
 otočju, 67–70
 prima pomoć od čovjeka kojemu je
 služio, 245, 246

- prima svjedočanstvo, 5–7
 prolazi oluju na putu u Englesku, 167–168
 sklapa prijateljstva s drugim vjerskim vođama, 28–29
 skuplja donacije za Trajni emigracijski fond, 185–187
 stupa u višestruki brak, 16
 šalje pismo svećeničkim vođama u Londonu, 205, 207–208
 uspostavlja Crkvu na Malti, 175–176
 veliča svećeništvo, 111, 113
 vodi svece u Brigham City, 23–24
 vodi svece u Mount Pisgah, 17
 žed za učenjem, 3–4, 35–37
- Snow, Oliver (otac Lorenza Snowa), 3–4
- Snow, Rosetta Leonora Pettibone (majka Lorenza Snowa), 3–4
- Sreća
 dolazi kroz svećeništvo, 200
 kročenje u svjetlu Svetoga Duha donosi, 73
 moguća kroz Isusa Krista, 265–266
 povećava se dok pomažemo drugima pronaći, 247
 prihvaćanje evanđelja donosi, 216–217
 usred nevolje, 101–105
- Strpljivost, potrebna za savršenstvo, 92
- Sudbina vjernih, 79–81
- Svećeništvo
 obnašatelji, surađuju sa sestrama iz Potpornog društva, 161–162
 obnašatelji, trebaju slijediti načela pravednosti, 201–203
 obnašatelji, trebaju služiti drugima, 201–203
 obnašatelji, trebaju tražiti i koristiti duhovne darove, 201–203
 obnovljeno kroz Josepha Smitha, 198–199
 ovlast povjerena s neba, 198–199
 pomaže nam pronaći sreću, 200
 vodi nas i usavršava, 200
- Sveta pisma, podučavaju o našem božanskom potencijalu, 82–84
- Svjedočanstvo
 je dobro polazište, 59
 o Isusu Kristu, 58, 176–177, 266–267
 o Josephu Smithu i obnovi, 259
- Svjetovnost
 izdvojiti se od, 97–98, 168–169, 240–241
 odbiti trgovati sa slavom vječnosti za, 241–242
 odvraća nas od vječnih načela, 238–240
 upozorenja protiv, 237–240
- Svrha života, 146
- Š**
-
- Špekulacija, duh, vodi do otpada u Kirtlandu, 238–240
- T**
-
- Talenti
 usporedba o, 179–181
 vode koriste, drugih, 210
- Talijanska misija, Lorenzo Snow uspostavlja, 20–22, 195–198
- Tisućljetnica, hramsko djelo tijekom, 134
- Trajni emigracijski fond, 185–187
- U**
-
- Učenje
 Duhom, 40–42
 ponavljanje pomaže u, 39
 vjerom, 37–38
 zahtijeva ustrajnost, 37–38
Vidi i Znanje
- Učitelji
 podučavaju djecu da plaćaju desetinu, 155–156

- prosvijetljeni podučavanjem drugih, 248
 trebaju služiti s ljubavlju, 209
 trebaju vodstvo Duha, 40–42, 209–210
- Uredbe
 donosi vječne darove i blagoslove, 50
 poslužuju se pomoću svećeništva, 50–52, 198–199
 za mrtve, 133–134, 134
- Uspjeh
 dolazi vršenjem Očeve volje, 143–145
 poslušnost donosi, u Božjem djelu, 181–182
- Uzvik Hosana, 131–132
- Uzvišenje
 moguće kroz Isusa Krista, 266
 potencijal za, 80–84, 123
-
- V**
- Valdenzi, 20–22, 195–198
- Veselje, služenje Bogu s, 181
- Vječnost, slava, veća od bogatstva svijeta, 241–242
- Vjera
 dar Duha, 70–71
 duhovna spoznaja povećava, 60
 ispunjavanje zaduženja s, 181–182
 napor povećava, 60–62
 povezana s krštenjem i potvrdom, 47–48
 uspostavljanje, jača karakter, 117
- Vođe
 moraju se brinuti za dobrobit drugih, 205, 207–212
 ne smiju tražiti slavu za sebe, 205, 207–208
 primaju zapovijed da hrane Gospodinove ovce, 208
 trebaju delegirati odgovornosti, 210
 trebaju služiti s ljubavlju, 209–210
 trebaju vodstvo Duha, 211
-
- Z**
- Zbor Dvanaestorice apostola, poziv Lorenza Snowa u, 19–20
- Zborovi, jedinstvo, 188–189
- Znanje
 povećavanje duhovnog, 60–61
 prenošenje, drugima, 248
 stjecanje duhovnog, zahtijeva napor, 60–62
Vidi i Učenje
-
- Ž**
- Žene, u Gospodnjem djelu, 159
Vidi i Potporno društvo
- Žrtva
 daje se uz Božju pomoć, 170–171
 Gospodin može tražiti, 233
 potrebna za vremenito spasenje, 231–232
 traži se od misionara, 217–218
 za dobro drugih, 191–192, 249–250
 za obavljanje hramskog djela, 133

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSLEDNJIH DANA

